

~~A 578~~
vol 2

1700632

D 003334, Vol. 2

V2

396

Securitatea

STRICT SECRET

D33334/2

Nr. 1 (9) — 1970

STRICT
SECRET

Exemplar
nr. 1601

PENTRU PATRIA NOASTRĂ, REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA!

Securitatea

BULETIN INTERN PENTRU
APARATUL SECURITĂȚII STATULUI

Sumar

* * *

Creșterea continuă a capacității de acțiune a tuturor unităților și subunităților — sarcină a întregului personal 3

* * *

Masă rotundă: Supravegherea informativă generală în mediul rural 12

General-maior NEAGU COSMA

Planul de căutare a informațiilor 27

Căpitan GEORGICĂ SION

Instalarea ofițerilor de securitate în obiectivele economice 33

* * *

La ordinea zilei: Legătura impersonală cu rețeaua informativă; Căutarea agenților spionajului străin care folosesc legătura impersonală 38

Colonel CONSTANTIN NICULESCU

Stilul de muncă al șefilor — factor esențial în realizarea sarcinilor de securitate. Luarea hotărârii 49

(9)

1970

Locotenent-colonel Ion Grecescu	
Apărarea specialiștilor de valoare de acțiunile serviciilor de spionaj	53
Colonel NECULAI DUMITRAȘCU	
Măsuri hotărâte împotriva tendinței de intensificare a activității iehoviste	61
Maior ANTON BANEA	
Vă prezentăm acțiunea „Pădurea”	68
Locotenent-colonel M. FLUTURĂȘ	
Pe marginea unui control privind munca cu documentele secrete	73
Maior GHEORGHE MANTU	
Cadrele de rezervă — sprijin prețios, incontestabil	78
Colonel PETRE MOTORGA	
Să gospodărim cu grijă patrimoniul unităților	82
ALEXANDRU TOADER	
Contribuții la stabilirea și delimitarea sferei activităților informative și a actelor premergătoare	88
Locotenent-colonel T. VLADIMIRESCU	
În efectuarea avertizărilor, deplină conspirativitate a rețelei	94
* * *	
DE PESTE HOTARE	97
* * *	
CONTIGENTUL LUI PAZVANTE	103
* * *	
INDEX LEGISLATIV	110

COLEGIUL DE REDACȚIE

General-maior DUMITRU BORȘAN — **președinte**, general-maior ALEXANDRU DUMITRAȘCU — **vicepreședinte**, colonel GHEORGHE SIMIONESCU, colonel GEORGE ALEXANDRESCU, colonel EMILIAN GEORGESCU, colonel ARISTOTEL STAMATOIU, colonel ION MORARU, colonel GHEORGHE BĂLEANU, locotenent-colonel ION BARBULEA, locotenent-colonel EUGEN PANDELESCU, locotenent-colonel ION GEAGLĂ, maior MIHAI DIMA — **redactor șef**.

„SARCINA PRINCIPALĂ A ÎNTREGULUI PERSONAL AL CONSILIULUI SECURITĂȚII STATULUI ÎN ANUL 1970 ESTE DE A SPORI CONTINUU CAPACITATEA DE ACȚIUNE A TUTUROR UNITĂȚILOR ȘI SUBUNITĂȚILOR PENTRU A PUTEA INTERVENI CU HOTĂRIRE ȘI COMPETENȚĂ ÎN ORICE SITUAȚIE, A PREVENI, DESCOPERI ȘI LICHTIDA ACTIVITĂȚILE INFRACTIONALE ÎNDREPTATE ÎMPOTRIVA SECURITĂȚII STATULUI ȘI A ASIGURA O ORDINE INTERIOARĂ DESĂVÎRȘITĂ PRECUM ȘI O DISCIPLINĂ MILITARĂ FERMĂ”.

(DIN ORDINUL PREȘEDINTELUI
CONSILIULUI SECURITĂȚII STA-
TULUI CU PRIVIRE LA MUNCA
DE SECURITATE PE ANUL 1970)

CREȘTEREA CONTINUĂ A CAPACITĂȚII DE ACȚIUNE A TUTUROR UNITĂȚILOR ȘI SUBUNITĂȚILOR — SARCINĂ A ÎNTREGULUI PERSONAL

Etapa pe care o parcurge în prezent țara noastră se caracterizează printr-o activitate efervescentă a întregului popor pentru transpunerea în viață a hotărârilor istorice adoptate de Congresul al X-lea al Partidului Comunist Român, care a stabilit un vast program de dezvoltare economică, științifică și culturală, de perfecționare a orânduirii sociale și de stat, menit să situeze țara noastră pe noi trepte ale progresului și civilizației. Oamenii muncii de la orașe și sate — muncitori, țărani, intelectuali — au pășit în anul 1970 cu o viziune clară a sarcinilor economice, culturale, științifice, statornicite cu claritate de către Plenara Comitetului

Central al partidului din decembrie 1968, care, pe baza Directivelor Congresului al X-lea al Partidului Comunist Român a elaborat coordonatele activității economice și social-culturale pentru realizarea cu succes a actualului cincinal și pentru pregătirea trecerii la noul plan cincinal. Anul care s-a scurs a fost bogat în realizări în toate domeniile vieții noastre economice și social-culturale. Ritmul de creștere al producției industriale a fost de 10,7 la sută. Activitatea industrială a fost orientată mai hotărât spre asimilarea de produse noi, cu tehnicitate superioară, spre extinderea ramurilor moderne legate de revoluția tehnico-științifică contemporană, spre valorificarea superioară a resurselor noastre materiale. S-a realizat o creștere a productivității muncii pe industria republicană cu circa 5,3 la sută față de anul precedent. Au fost realizate cu succes prevederile de plan în privința reducerii prețului de cost. În agricultură, cu toate că am avut de făcut față, și în anul 1969, unor condiții climatice nefavorabile, care au determinat, la unele culturi, recolte mai mici, pe ansamblu, producția agricolă asigură aprovizionarea populației cu produse agro-alimentare, satisfăcând nevoile economiei naționale. Știința, învățămîntul și cultura au cunoscut prefaceri și mai importante, aducînd o contribuție și mai mare la progresul întregii societăți. Ca urmare a măsurilor întreprinse de partid — pe multiple planuri — a crescut nivelul de trai material și spiritual al întregului popor. Toate înfăptuirile luminoase ale maselor populare au devenit posibile ca urmare a aplicării principiilor socialismului la condițiile concrete din România, capacității partidului nostru de a uni eforturile poporului în vederea propășirii economice și sociale a țării. Oamenii muncii, fără deosebire de naționalitate, sînt conștienți că făuresc o orînduire socială care răspunde în cel mai înalt grad năzuințelor și intereselor proprii. Tocmai de aceea ei sînt hotărîți să apere cu vigilență sporită cuceririle dobîndite, sporindu-le, totodată, cantitativ și calitativ. Drumul parcurs, experiența acumulată, constituie temelia trainică a succeselor viitoare. „*Perfecționarea continuă a organizării societății — arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu la Congresul al X-lea al partidului — a activității multilaterale a statului, a raporturilor sociale reprezintă o condiție esențială a înaintării țării noastre pe calea societății socialiste*”. Sub conducerea partidului, oamenii muncii depun eforturi susținute pentru ridicarea continuă a calității și eficienței întregii activități sociale, pentru dobîndirea unor noi parametri în strădaniile concentrice ale întregii națiuni pentru clădirea societății socialiste multilateral dezvoltate.

Împreună cu întregul popor, aparatul securității statului, animat de un profund atașament față de partidul nostru, de politica sa înțeleaptă, aduce o contribuție importantă la apărarea cuceririlor revoluționare, a independenței și suveranității patriei. În cursul anului 1969 aparatul de securitate a obținut rezultate bune în îndeplinirea sarcinilor trasate de conducerea partidului și statului, executînd cu mai multă promptitudine,

cu eficiență sporită misiunile primite și dovedind mai mult spirit de inițiativă, de orientare. Șefii de unități – îmbinând armonios principiul muncii și conducerii colective cu comanda unică și răspunderea principală – au reușit să stăpânească mai bine situația informativă din sectoarele de responsabilitate, să cunoască mai concret particularitățile și direcțiile de acțiune ale dușmanului, să organizeze și să îndrume cu mai multă competență munca personalului din subordine. O atenție deosebită a fost acordată instruirii multilaterale a tuturor cadrelor aparatului de securitate. Toate acestea au contribuit la ridicarea continuă a competenței cadrelor, la sporirea capacității lor de a soluționa, în mod științific, sarcinile primite. Pregătirea aparatului de securitate, măsurile întreprinse în direcția perfecționării neconținute a întregii activități, a formelor și metodelor de muncă au avut drept rezultat îmbunătățirea activității practice în toate compartimentele. Unitățile centrale și teritoriale au făcut o selecție mai riguroasă a elementelor din baza de lucru, creîndu-se posibilitatea concentrării eforturilor asupra persoanelor a căror activitate constituie un pericol pentru securitatea statului. În cursul anului precedent a fost îmbunătățită compoziția rețelei informative și s-a pus un accent mai mare pe valorificarea potențialului acesteia, ceea ce a dus la creșterea volumului și calității informațiilor furnizate. În ansamblu, analiza efectuată a pus în evidență creșterea aportului aparatului de securitate în activitatea de prevenire a acțiunilor dușmănoase, obținîndu-se rezultate bune pe toate liniile de muncă. Astfel, în anul precedent s-au întreprins măsuri mai energice în direcția compromiterii, demascării, destrămării și dezbinării fostelor elemente legionare, a foștilor condamnați pentru activitate contrarevoluționară și a unor elemente aventuriere care încercau să se reorganizeze și să desfășoare activitate împotriva securității statului. Spre deosebire de alți ani, în anul 1969 s-au obținut rezultate bune pe linia descoperirii autorilor de manifeste și înscrisuri cu caracter dușmănos. A fost descoperit un număr mai mare de autori de înscrisuri cu conținut dușmănos, împotriva cărora s-au întreprins măsuri conform legilor țării. A crescut eficiența activității de prevenire a faptelor îndreptate împotriva economiei naționale, reușindu-se să se prevină producerea unor pagube de circa două miliarde lei și să se cerceteze, în timp util, toate evenimentele extraordinare ce au avut loc în economie. Aparatul de contrainformații economice își desfășoară în prezent activitatea pe baza unei concepții superioare de muncă, corespunzătoare cerințelor etapei actuale. Se desfășoară o activitate mai eficientă pentru apărarea secretelor de stat, pentru cunoașterea mai completă și în timp util a preocupărilor serviciilor de spionaj, a acțiunilor pe care le pregătesc acestea împotriva țării noastre. S-au obținut rezultate pozitive în direcția perfecționării metodelor și procedeele de acțiune în comun a trupelor și organelor de securitate.

Analiza muncii de securitate pe anul 1969 a evidențiat, în afara succese-

lor dobândite, unele neajunsuri, a căror lichidare grabnică trebuie să ducă la ridicarea muncii practice pe noi trepte calitative. *Sarcina principală a întregului personal al Consiliului Securității Statului în acest an o constituie sporirea continuă a capacității de acțiune a tuturor unităților și subunităților* pentru a putea interveni cu hotărâre și competență în orice situație, a preveni, descoperi și lichida activitățile infraționale îndreptate împotriva securității statului și a asigura o ordine interioară desăvârșită precum și o disciplină militară fermă. Comandanții de unități și subunități, șefii de toate treptele, întregul personal al aparatului de securitate trebuie să depună toate eforturile pentru a traduce în viață Directivele Congresului al X-lea al partidului, pentru a asigura respectarea legilor țării, acționând în conformitate cu ordinele și instrucțiunile în vigoare, pe baza cerințelor și exigențelor sporite ale etapei pe care o parcurge în prezent țara noastră. Trebuie să manifestăm un înalt simț partinic, să examinăm cu discernământ politic fiecare fapt concret, să dovedim maturitatea necesară atunci când întreprindem măsuri practice, punând accentul principal pe creșterea eficienței activității pe care o desfășurăm. *Preocuparea pentru a asigura un grad sporit de eficiență întregii activități caracterizează toate compartimentele vieții noastre economice și social-culturale.* Socialismul a învins deplin și definitiv la orașe și sate. Întreaga națiune depune astăzi eforturi susținute pentru a asigura dezvoltarea sa în toate laturile și pe toate planurile. Conducerea partidului, personal tovarășul Nicolae Ceaușescu, manifestă o grijă deosebită pentru atingerea unor noi indici calitativi în economie, știință, cultură, în toate verigile aparatului de stat. Iar roadele acestor eforturi sînt evidente. Lună de lună am urmărit cu satisfacție succesele dobândite de oamenii muncii în strădania lor pentru atingerea parametrilor calitativi statorniciți de Congresul al X-lea și de Plenara C.C. al P.C.R. din decembrie 1969. Aceste rezultate trebuie să ne însuflețească și să ne oblige la noi eforturi în munca practică. Toți ofițerii de securitate au datoria să-și îmbunătățească activitatea de culegere, analiză și exploatare a informațiilor, în vederea prevenirii, descoperirii și lichidării oricăror activități infraționale îndreptate împotriva securității statului. Trebuie întreprinse măsuri eficiente în scopul perfecționării continue a activității informative în toate sectoarele de care răspund, pentru a cunoaște în fază incipientă acțiunile ostile ale serviciilor de spionaj și ale elementelor dușmănoase din interior. Întrucît avem o experiență pozitivă în activitatea desfășurată în ultimii ani — pe baza ordinelor Consiliului Securității Statului — se impune un accent sporit pe acțiunea de avertizare, demascare sau trimitere în justiție, după caz, a tuturor elementelor despre care se dețin date verificate că încearcă să desfășoare activitate infrațională împotriva orinduirii noastre sociale și de stat. Este necesar să se îmbunătățească permanent încadrarea informativă a persoanelor din baza de lucru și a locurilor vulnerabile, iar pe baza schimbărilor survenite în situația acestora să se adopte măsuri în

funcție de nevoile reale ale muncii. În ultimii ani conducerea de partid și de stat s-a preocupat în mod deosebit de munca aparatului securității statului, acordându-se un sprijin susținut pentru lichidarea neajunsurilor trecutului și pentru ridicarea calitativă și sporirea eficienței muncii practice. Cerind întregului aparat de securitate să acționeze în spiritul înalțelor principii ale partinității, adevărului și justiției sociale, echității și legalității socialiste, conducerea partidului ne-a indicat că nu trebuie să uităm nici o clipă că datoria noastră supremă este de a dovedi vigilență revoluționară, descoperind, demascind și curmind orice acțiune de natură a aduce vreo atingere securității statului. Legalitatea socialistă presupune desfășurarea unei activități susținute din partea tuturor cadrelor aparatului securității statului în direcția îndeplinirii, în cele mai bune condiții, a atribuțiilor conferite de lege, în executarea exemplară a sarcinilor și misiunilor încredințate de către conducerea de partid și de stat. Fiecare ofițer și subofițer trebuie să acționeze în strictă conformitate cu cerințele și exigențele legii în scopul de a face inofensivă orice acțiune dușmănoasă, dovedind combativitate și intransigență revoluționară. Toate măsurile întreprinse pe parcursul culegerii, verificării și exploatării informațiilor, desfășurării supravegherii informative generale, urmăririi informative speciale, cercetării penale, trimiterii în justiție a acelor elemente despre care se dețin date verificate că încearcă să desfășoare activitate infracțională împotriva orânduirii noastre sociale și de stat, trebuie să se înfăptuiască cu respectarea riguroasă a dispozițiilor legilor țării. Trebuie să acționăm astfel încît *nici un element vinovat să nu rămână nepedepsit și nici o persoană nevinovată să nu suporte represiuni nedrepte*. Pentru întregul aparat de securitate — chemat să vegheze, alături de alte organe ale statului, la respectarea legilor țării — prezintă o importanță deosebită ambele laturi ale legalității socialiste. Nu trebuie admisă nici o încălcare a prevederilor legilor țării. Trebuie să veghem la aplicarea riguroasă a legilor, contribuind activ la întărirea continuă a aceluia climat necesar de legalitate, care fertilizează relațiile de stimă și respect reciproc între toți cetățenii patriei noastre.

În lumina indicațiilor conducerii superioare de partid și de stat, activitatea practică a aparatului securității de stat trebuie să cunoască o creștere continuă a nivelului calitativ în sensul ca — prin eforturile concentrice ale tuturor cadrelor, de sus și pînă jos — să sporească continuu capacitatea de acțiune a tuturor unităților și subunităților în prevenirea, descoperirea, lichidarea tuturor faptelor cu caracter ilicit de natură a aduce vreo atingere securității statului. Sînt semnificative rezultatele înregistrate în ultimii ani, deoarece acestea evidențiază *justețea promovării noilor măsuri organizatorice și a unei noi munci de concepție în întreaga activitate de securitate*. Analiza cu maturitate a fiecărei informații, a tuturor cazurilor și acțiunilor, examinarea atentă a măsurilor ce urmează a se întreprinde, discutarea în Consiliul Securității Statului a principalelor domenii ale muncii practice, căutarea și găsirea prin eforturi colective a unor soluții adecvate,

consultarea cadrelor cu experiență și adoptarea unor decizii temeinic motivate, lichidarea tendințelor de formalism și birocratism, în general, adoptarea unor forme mai simple și mai operative — toate acestea au creat condiții pentru ridicarea calitativă a activității concrete, pentru creșterea eficienței muncii. Este cunoscut însă, că oricât de bună este concepția în organizarea și conducerea muncii practice, ea nu poate da roadele cuvenite fără participarea activă și susținută a tuturor cadrelor, a întregului personal al aparatului de securitate. Tocmai de aceea, Consiliul Securității Statului a atras atenția încă o dată cu prilejul analizării muncii desfășurate în anul precedent, că o îndatorire de cea mai mare importanță a tuturor comandanților și șefilor de unități și subunități, a tuturor ofițerilor și subofițerilor, a întregului efectiv este aceea de a se ocupa de creșterea calității și operativității muncii în toate compartimentele. Dacă la nivelul șefilor de direcții și inspectorilor șefi s-au înregistrat unele succese, la nivelul unor servicii și birouri se mai constată deficiențe, rămăneri în urmă, manifestări de formalism și alte practici insistent criticate de către Consiliul Securității Statului. *Este necesar să se ridice gradul de responsabilitate la toate nivelurile.* Șefii de unități trebuie să manifeste o preocupare plină de răspundere pentru organizarea și desfășurarea în cele mai bune condiții a activității practice. Responsabilitatea nu este o noțiune abstractă, despre care putem să vorbim numai în general — așa cum se întâmplă uneori în anumite compartimente ale muncii. Dimpotrivă, responsabilitatea obligă la eforturi concrete, la o muncă calitativă, la a cărei realizare să-și aducă contribuția de sus și până jos, toate cadrele aparatului de securitate. Participarea tuturor cadrelor la rezolvarea sarcinilor este de neconceput fără *creșterea răspunderii personale* a tuturor.

Preocuparea cu simț de răspundere pentru îndeplinirea atribuțiilor ce revin fiecărui ofițer reprezintă condiția esențială a îndeplinirii eficiente a misiunilor încredințate aparatului de securitate, în totalitatea sa. Cerințele pe care Consiliul Securității Statului le-a formulat față de activitatea practică se vor traduce în viață numai ca urmare a înțelegerii depline a acestei condiții, numai în cazul în care fiecare ofițer, fiecare cadru cu muncă de conducere — la toate nivelurile — va acționa cu acea răspundere personală necesară pentru descoperirea faptelor infracționale și anihilarea efectelor lor dăunătoare pentru securitatea statului. Aceasta trebuie să-și găsească expresia în eforturile de a da un caracter organizat muncii desfășurate pentru urmărirea elementelor dușmănoase, pentru a asigura un caracter ofensiv și combinativ, acțiunilor pe care noi le întreprindem. Se impune să dovedim mai multă perspicacitate în descoperirea căilor și mijloacelor de procurare a probelor, în obținerea de dovezi din care să rezulte certitudinea asupra vinovăției sau nevinovăției elementului urmărit. Este foarte important ca în realizarea sarcinilor ce ne revin să îmbinăm și să folosim complex toate mijloacele muncii de securitate, urmărind să asigurăm cunoașterea completă și permanentă a intențiilor, manifestă-

rilor, acțiunilor, legăturilor elementelor urmărite, precum și exploatarea momentelor operative în scopul finalizării într-un termen cit mai scurt a cazurilor aflate în urmărire informativă. O condiție importantă a realizării acestor cerințe o constituie îmbunătățirea continuă a stilului de muncă al tuturor cadrelor. Este absolut necesar să se înțeleagă necesitatea *participării șefilor* de toate treptele în munca concretă, contribuind nemijlocit la rezolvarea sarcinilor profesionale. Practica a demonstrat că acolo unde șefii stăpinesc temeinic problemele de muncă și participă în mod direct la rezolvarea lor, se întreprind măsuri eficiente, obținându-se rezultatele scontate. Trebuie curmată tendința unor șefi de a se ocupa „în general” de munca informativă, îndrumând „în principiu” activitatea subordonaților. Un asemenea stil de muncă are serioase carențe, generate de necunoașterea problemelor concrete, ceea ce împinge la o activitate superficială, la o conducere de suprafață. Analiza anuală a muncii de securitate a dezvăluit în mod pregnant necesitatea perfecționării stilului de muncă, fapt pe deplin posibil.

Un aspect deosebit de important îl constituie folosirea integrală a timpului de muncă de către fiecare ofițer. Orele de serviciu trebuie împărțite în mod rațional, astfel încât să devină posibilă cuprinderea sarcinilor profesionale și rezolvarea lor în timp util. Există obiceiul amânării rezolvării unor sarcini profesionale de pe o zi pe alta, de la o săptămână la alta și chiar reportării unor sarcini de la lună la lună și de la trimestru la trimestru. Trebuie să se înțeleagă de către toate cadrele necesitatea imperioasă a folosirii integrale a timpului de muncă. Organizarea judicioasă a activității zilnice, selecționarea problemelor principale, căutarea și găsirea celor mai adecvate soluții, intensificarea controlului din partea șefilor, creșterea exigenței acestora față de modul cum sînt rezolvate problemele profesionale — toate acestea sînt premisele majore ale folosirii raționale a timpului de muncă, creării unor condiții care să faciliteze gîndirea și analiza în fiecare situație concretă.

Îndeplinirea sarcinilor profesionale ce ne revin presupune, totodată, lichidarea manifestărilor de formalism, simplificarea modului de rezolvare a problemelor. Trebuie să analizăm cu toată atenția formele scriptice pe care le întocmim, să eliminăm pe acelea care nu servesc rezolvării sarcinilor profesionale, fiind menținute în virtutea inerției, pur și simplu formal. În cursul anului 1969, Consiliul Securității Statului a pus un mare accent pe simplificarea muncii profesionale, dînd indicații concrete cu privire la lichidarea unor manifestări de formalism și birocratism întilnite în practica unor ofițeri și chiar a unor compartimente de muncă. Îndeplinirea tuturor acestor indicații și ordine presupune sporirea preocupării tuturor cadrelor, în primul rînd a acelor care au sarcini de conducere, pentru abandonarea formelor depășite de viață și *adoptarea unui stil de muncă suplu, operativ*. În felul acesta se vor crea condiții mai bune pentru analizarea aspectelor complexe ale muncii informative, punîndu-se accentul

cuvnit pe pregătirea unor măsuri combinative, de perspectivă, pentru cunoașterea intențiilor, manifestărilor și acțiunilor elementelor dușmănoase și pentru prevenirea lor.

Sarcinile puse de conducerea de partid și de stat în fața aparatului de securitate nu vor putea fi rezolvate fără a asigura creșterea continuă a competenței cadrelor, fără a se acorda atenția cuvenită pregătirii lor multilaterale. În acești ani s-au întreprins măsuri multiple în direcția pregătirii aparatului de securitate, obținându-se rezultate bune și foarte bune. Este îmbucurător faptul că majoritatea covârșitoare a cadrelor au înțeles necesitatea pregătirii politico-ideologice, profesionale, militare, fizice, de limbi străine etc. Cursurile speciale organizate la Bran și Săcele au dat rezultate bune. De asemenea, s-au obținut rezultate remarcabile în îmbunătățirea formelor de pregătire în unități. Experiența pozitivă dobândită trebuie valorificată pentru continuarea, în ritm susținut, a procesului de pregătire și perfecționare a cadrelor, deoarece îndeplinirea cu succes a sarcinilor ce stau în fața aparatului de securitate în actuala etapă, precum și desfășurarea întregii noastre activități pe baze științifice și la un nivel calitativ mai ridicat sînt strîns legate de gradul de instruire multilaterală a efectivelor. Conducerea partidului a subliniat necesitatea imperioasă a adoptării unui program de pregătire temeinică a tuturor cadrelor din economie, din viața social-culturală, din toate verigile aparatului de stat, din viața obștească. „*Dacă nu învățăm – arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu la Plenara C.C. al P.C.R., din decembrie 1969 – nu vom fi în stare să ne îndeplinim sarcinile. Cel care vrea să conducă o activitate în viața socială, să contribuie la conducerea societății noastre socialiste, trebuie să-și perfecționeze continuu cunoștințele, să studieze cu rivnă ! Și activitatea de conducere este o știință – poate mai importantă decît alte domenii ale științei – deoarece pînă la urmă are repercusiuni largi asupra întregii societăți*”. În lumina indicațiilor conducerii de partid și de stat și pe baza măsurilor concrete adoptate de către Consiliul Securității Statului, comandanții (șefii) de unități trebuie să se preocupe în permanență de pregătirea politico-ideologică a efectivelor din subordine, luînd măsuri pentru studierea și însușirea de către întregul personal a documentelor de partid, pentru înțelegerea sarcinilor ce revin securității statului în lumina acestora și orientarea muncii în direcția aplicării lor neabătute în practică. Învățămîntul de securitate din școli și unități trebuie să asigure înțelegerea și însușirea temeinică a tuturor ordinelor și instrucțiunilor de muncă, a legilor țării și să ofere fiecărui cadru cunoștințele necesare aplicării lor creatoare în vederea ridicării calității muncii și sporirii eficienței ei. Întregul sistem de pregătire trebuie să fie în măsură să răspundă prompt unor nevoi imediate care apar în procesul activității diferitelor compartimente, să imprime procesului instructiv un cît mai pronunțat caracter practic-aplicativ, contribuind la generalizarea experienței pozitive a aparatului, la combaterea fenomenelor negative, rutinei, șablonismului și la stimularea

spiritului creator și novator al fiecărui ofițer. O problemă deosebit de importantă o constituie diversificarea pregătirii în raport de specificul unității și în deplină conformitate cu cerințele muncii. Practica a demonstrat că este necesar să se procedeze în mod organizat, asigurându-se în primul rind pregătirea specifică a ofițerilor, astfel încât aceștia să poată rezolva cu pricepere și discernămint problemele pe care le ridică compartimentul respectiv al muncii profesionale. Tocmai de aceea trebuie să se acționeze în direcția adoptării acelor forme de pregătire adecvate unității și subunității, eliminându-se aspectele de formalism care se întilnesc, uneori, și în această privință. Trebuie întreprinse măsuri eficiente pentru continuarea modernizării învățământului, găsirii unor noi forme de instruire și sporire a eficienței sistemului de pregătire a cadrelor. În acest sens, comandanții de unități au obligația să acorde toată atenția problemelor pregătirii cadrelor, să manifeste o înaltă exigență față de executarea întocmai și în termenele stabilite a tuturor ordinelor legate de instruirea multilaterală a întregului personal.

Etapă pe care o parcurgem ridică exigențe sporite și în legătură cu organizarea și desfășurarea muncii de cercetare științifică pentru găsirea unor noi mijloace și procedee de muncă în activitatea de securitate care să vină nemijlocit în sprijinul muncii practice. În această privință trebuie manifestată o preocupare sporită din partea tuturor unităților, care au datoria să-și aducă o contribuție mai mare la situarea muncii de securitate pe baze moderne, în lumina celor mai noi descoperiri ale științei și tehnicii, ținându-se seama întotdeauna și de mijloacele tehnice folosite de dușman. Deci, problemele modernizării aparatului de securitate nu pot fi rezolvate exclusiv de către o singură direcție de specialitate, ci prin participarea tuturor cadrelor, care au datoria să efectueze studii privind metodele și mijloacele de acțiune ale dușmanului în diferite etape, pe genuri de infracțiuni și metodele folosite de aparatul nostru pentru contracararea acțiunilor îndreptate împotriva securității statului în decursul anilor, valorificând bogata experiență pozitivă acumulată. Este absolut necesar să se întreprindă o largă cercetare asupra modului de desfășurare a muncii de securitate pe diferite linii, în legătură cu activitatea prezentă a elementelor dușmănoase și modul în care trebuie să acționeze aparatul de securitate. Trebuie ca toți comandanții (șefii) de unități din aparatul central și teritorial să considere activitatea de cercetare științifică drept una din îndatoririle lor de bază, luând măsurile necesare de organizare și desfășurare în bune condiții a acesteia.

Imbinând în mod armonios priceperea, competența, cu înaltul simț de răspundere, cultivând pasiunea și devotamentul în muncă, spiritul creator, atitudinea militantă în promovarea noului și lichidarea vechiului, muncind cu perseverență și totală dăruire, vom reuși să rezolvăm în cele mai bune condiții sarcinile de mare răspundere puse de partid și popor în fața aparatului de securitate.

SUPRAVEGHEREA INFORMATIVĂ GENERALĂ ÎN MEDIUL RURAL

Aplicarea noului sistem de muncă în domeniul apărării securității statului în mediul rural a ridicat și continuă să ridice spre rezolvare în fața aparatului de securitate și miliție numeroase probleme de ordin concepțional, organizatoric și metodic.

Din dorința de a contribui la realizarea unui schimb util de opinii cu privire la modul cum se desfășoară în prezent munca de securitate în localitățile rurale și de a populariza experiența acumulată în cele câteva

luni ce au trecut de la introducerea noului sistem de muncă, redacția noastră a organizat o masă rotundă la care au fost invitați adjuncți ai șefilor serviciilor I și adjuncți ai șefilor serviciilor C.I.P. din județele Argeș, Bacău, Brașov, Dolj, Ialomița, Ilfov și Prahova, precum și ofițeri cu funcții de conducere în aparatul central de securitate.

Participarea la această întâlnire a tovarășului vicepreședinte al Consiliului Securității Statului, general-maior Constantin Stoica și a șefului Direcției I, tovarășul general-maior Dumitru Borșan, a prilejuit un schimb larg de păreri, privind problemele puse în discuție.

Schimbul de opinii ce a avut loc s-a caracterizat prin profunzime în analiza diferitelor laturi ale muncii de securitate în mediul rural, interes în găsirea unor soluții cât mai eficiente pentru perfecționarea acestei activități, curaj și realism în abordarea diferitelor probleme.

Avem convingerea că întâlnirea respectivă a fost utilă, că ea și-a atins scopul propus, acela de a deschide în coloanele publicației noastre o discuție cât mai amplă în jurul acestei probleme de larg interes pentru noi toți : munca de securitate în mediul rural.

În dorința ca ofițerii de securitate din aparatul central și teritorial să participe în număr cât mai mare la această discuție, trimițând redacției aprecierile, concluziile și propunerile lor, consemnăm în cele ce urmează câteva dintre problemele cele mai importante dezbătute cu prilejul mesei rotunde.

Aspect din timpul discuțiilor

INTREBARE : Care sînt părerile dumneavoastră privind eficiența noilor reglementări introduse în legătură cu supravegherea informativă generală în mediul rural ?

Maior **FLORIAN BUNTA** (Ialomița). De la data introducerii noilor reglementări referitoare la efectuarea supravegherii informative generale în mediul rural a trecut un timp relativ scurt. Totuși, pe baza activității desfășurate, se pot trage deja anumite concluzii.

Astfel, activitatea de supraveghere informativă generală în localitățile rurale a căpătat un caracter mai organizat, a devenit mai cuprinzătoare și a crescut din punct de vedere calitativ.

De exemplu, în județul nostru, începînd cu luna decembrie 1969, dar mai ales în lunile ianuarie și februarie 1970, am constatat o creștere calitativă a informațiilor provenite din mediul rural. În aceste luni noi am primit peste 20 de semnalări importante.

Locotenent-colonel **CONSTANTIN OPREA** (Brașov). Sînt de acord cu tovarășul maior Florian Bunta. Am constatat și eu că, atît cantitatea, cît și calitatea informațiilor au crescut. Sigur însă că nu s-au exploatat încă toate posibilitățile.

Maior **VICTOR ANDREA** (Ilfov). Aș vrea să subliniez că măsura luată de către conducerile C.S.S. și M.A.I. se dovedește a fi deosebit de importantă și eficientă. Vreau să arăt, în continuare, cum am simțit noi, cei de la Inspectoratul de securitate al județului Ilfov această eficiență.

Volumul informațiilor pe care le obținem din mediul rural a crescut mult. Șeful de post, care trăiește în comună, are mult mai multe posibilități de a lua legătura cu rețeaua, folosind cele mai diferite pretexte. Acest fapt a avut ca efect o mai bună lucrare a elementelor care fac obiectul supravegherii informative generale dar, în același timp, implicit, și o mai bună lucrare a elementelor urmărite prin mape de lucru și dosare de acțiune informativă. Așa se și explică finalizarea unor mape și acțiuni.

La ora actuală, șeful de post și ajutoarele sale stăpînesc mai bine situația din comuna respectivă. În felul acesta, noi am reușit să prevenim materializarea încercărilor a o serie de elemente care vroiau să rămînă în străinătate, am identificat un număr însemnat de turiști străini veniți în comună, ba chiar și elemente străine venite din alte localități cu scopuri ostile. Mai rapid și la un nivel calitativ mai înalt se efectuează și sarcinile de investigație pe care le primește șeful de post. De asemenea, este demn de reliefat că se asigură o instruire unică tuturor cadrelor de securitate și miliție care își desfășoară activitatea în mediul rural, iar cei chemați să îndeplinească anumite sarcini știu unde să raporteze.

Desigur că în privința calității nu am ajuns la nivelul cerințelor. Multe materiale furnizate de rețeaua informativă au o valoare scăzută, ori pur și simplu nu au nici o valoare. În perioada următoare vom interveni pentru schimbarea acestei situații.

Maior FLOREA NICOLAE (Dolj). Subscriu și eu la aprecierile făcute pînă acum. Consider că noul sistem de muncă trebuie privit cu mai multă atenție de unii tovarăși din cadrul inspectoratelor județene de miliție. Trebuie să recunoaștem că, după apariția legii, aceștia au devenit mai receptivi, simt că le revin obligații și, ca urmare, au început să muncească altfel decît înainte. Acum ei ne comunică de unde a venit cutare mașină, cu cine a venit, pe cine contactează persoana respectivă ș.a.m.d. Este un început pozitiv. Și, dacă în prezent nu avem rezultatele cele mai bune, avem garanția că în viitor, concentrîndu-ne atenția spre îndrumarea și instruirea calificată a aparatului milițienesc, vom reuși să obținem rezultatele scontate.

În continuare, m-aș referi și eu la materialele informative care se primesc, pentru că, din cîte am înțeles, problema este văzută în mai multe feluri și această orientare neuniformă constituie o greutate.

Mergînd pe linia clarificării poziției actuale a unui element cunoscut că a făcut politică reacționară în trecut sau care în anii regimului nostru s-a dedat la acțiuni ostile, cred că trebuie să acumulăm un material informativ amplu, să dispunem de multe argumente pro și contra în legătură cu poziția sa, să trecem printr-o întreagă filieră persoana respectivă, prezentînd în diferite ipoteze activitatea pe care a avut-o, concepția pe care o are la ora actuală. Concluzia că elementul în cauză s-a schimbat și nu mai prezintă pericol pentru securitatea statului trebuie să fie fondată deci pe un material informativ bogat, din care să rezulte că este devotat regimului și că regretă sincer trecutul său. Astfel de materiale se obțin la fel de greu ca și cele în care se documentează activitatea dușmănoasă a unui element aflat în atenția noastră. Nu este suficientă deci, așa cum se mai întîmplă, doar o constatare personală, adnotată pe marginea unei note informative, „comportare pozitivă” sau „loial”, fapt care implică de acum foarte mult. Asemenea adnotări care nu fac trimiteri la poziția sa față de politica conducerii de partid, față de regimul existent, comparativ cu atitudinea sa din trecut, nu sînt suficiente pentru a trage concluziile necesare.

S-a primit indicația să nu se mai rețină informații care reflectă activitatea pozitivă a unui element, însă eu insist să fie primite, ele prezentînd totuși o valoare. Repet, mă refer la acele materiale din care să rezulte poziția prezentă și de viitor a elementului respectiv, în comparație cu motivele pentru care el se află în atenția securității.

Să zicem că sursa noastră se întîlnește cu suspectul de zece ori și, de fiecare dată, ne relatează aspecte cu privire la comportarea acestuia. La un moment dat, elementul respectiv se angajează într-o discuție mai amplă și atunci informatorul ne prezintă un tablou mai general al concepțiilor celui în cauză. Acest material să-l păstrăm, iar aprecierile obținute înainte să fie anexate la el.

General-maior CONSTANTIN STOICA. Tovarășul maior Nicolae spune că pentru a fi scos din baza de lucru un element trebuie să fie devotat regimului nostru, să regrete sincer faptele sale din trecut. Eu aș vrea să-i pun următoarea întrebare :

Persoana nu este devotată regimului socialist, nu-și regretă activitatea sa din trecut, dar nici nu intenționează să desfășoare vreo activitate ostilă ; își crește copiii, își vede de treabă la fabrică, participă la munca patriotică, își iubește țara, pentru nimic în lume nu ar trece în slujba unor puteri străine. Cum poate fi calificată poziția actuală a unei asemenea persoane ?

Maior FLOREA NICOLAE (Dolj). Tovarășe Vicepreședinte, am în vedere, în primul rînd, că organele securității statului cunosc și o categorie de elemente în a căror preocupare se manifestă tendința de a adopta o poziție de expectativă. Sînt elemente inteligente care știu ce vor. Își văd de treabă, dau randamentul corespunzător capacității de care dispun, nu se referă de loc la politică, însă n-au renunțat la ideile lor. Eu socotesc aceste elemente ca fiind periculoase și cred că trebuie să ne ocupăm de ele cu toată atenția. Datorită abilității lor, sînt mai greu de supravegheat.

Maior EMIL PREOTEASA (Bacău). Dar cum îi apreciem pe cei care au nemulțumiri ?

General-maior CONSTANTIN STOICA. Depinde ce fel de nemulțumiri au.

Eu spun să fim atenți, să reținem că trebuie să pătrundem în esența informațiilor pe care le avem, cînd tragem concluzii asupra poziției prezente a elementelor aflate în atenția noastră.

Dialog

În legătură cu afirmația tovarășului maior Nicolae Florea că s-ar fi dat indicația de a nu se mai primi informații care reflectă activitatea pozitivă a unui element. Nu s-a dat o asemenea indicație. Tovarășul, și nu e singurul în această situație, are neclarități asupra indicațiilor ce s-au dat cu privire la conținutul informațiilor, pe de o parte, și forma în care să fie ele materializate, pe de altă parte.

Referitor la conținut, noi trebuie să căutăm și să exploatăm acele informații care prezintă interes pentru securitatea statului. Poate că ați dori o enumerare a categoriilor de informații care prezintă interes operativ. Aceasta nu este posibil. Gama lor este mare. Se poate spune doar că prezintă interes operativ acele informații care ne ajută să întreprindem măsuri de prevenire, descoperire și lichidare a oricăror încercări ale dușmanului de a lovi în orînduirea noastră, informații deci care ne dau posibilitatea să stabilim poziția unei persoane la un moment dat și pentru a cunoaște eventualele intenții de activitate ostilă.

Sarcinile pe care le avem de rezolvat în fiecare caz în parte și cunoștințele ce ne sînt necesare despre personalitatea și activitatea elementelor aflate în atenția noastră pentru a putea întreprinde măsurile cele mai adecvate, ne vor orienta întotdeauna să delimităm ce informații prezintă sau nu interes operativ. Rețete nu se pot da. S-ar putea ca într-un anumit caz, în raport de scopul urmărit la un moment dat, să prezinte interes operativ pînă și informații referitoare la preferințele culinare ale elementului respectiv, pe cînd, în alt caz, primirea unor informații de acest gen ar fi cotoată cel puțin ca fiind o vulgarizare a muncii de securitate.

Credincioși principiului că în fiecare caz noi avem datoria să stabilim adevărul și numai adevărul, desigur vom culege informații atît cu privire la activitatea ostilă, la concepțiile reacționare ale celor aflați în atenția noastră, cit și informații care atestă netemeinicia urmăririi lor în continuare. Esențial este ca atît informațiile din prima categorie, cit și cele din a doua, să fie temeinic verificate pentru ca pe baza lor să se poată formula concluzii fondate.

Noi am constatat în multe locuri și constatăm și în prezent că de la unul și același informator se primesc o mulțime de note care se referă invariabil la aceleași concepții și preocupări ale celor urmăriți, note care nu aduc nimic sau aproape nimic nou și care continuă să facă dosarele cazurilor respective tot mai voluminoase. Am apreciat și apreciem și astăzi că acestea sînt manifestări evidente de birocrațism și am recomandat ca, în situațiile cînd informațiile provenite de la aceeași sursă repetă lucrurile stabilite și anterior, neaducînd în esență nimic nou, să nu se mai întocmească note sau rapoarte de fiecare dată, ci periodic să fie sintetizate într-un singur document, ori pe ultimul material informativ să se facă mențiunile necesare.

Deci așa stau lucrurile cu „indicația de a nu se mai reține informații care reflectă activitatea pozitivă a elementelor urmărite”.

INTREBARE : În ce stadiu se află reprofilarea celor două rețele (de securitate și miliție) pe probleme comune ? Ce greutăți ați întâmpinat în acest sens ? Ce măsuri ați întreprins ?

Maior NICOLAE NENIȚOIU (Argeș). În cadrul județului nostru a existat o preocupare de reprofilare a rețelei informative asupra tuturor aspectelor muncii de securitate și miliție care apar în mediul rural. Vreau să scot în evidență faptul că, informatorii proveniți din rețeaua securității s-au reprofilat mai ușor pe probleme de miliție, decât cei de la miliție pe linia problemelor de securitate. Este adevărat că am avut și excepții. Informatorul „Zamfirescu”, de pildă, recrutat anterior de miliție, a câștigat încrederea unui legionar fost condamnat și a stabilit că se ocupă cu redactarea unor materiale cu conținut dușmănos. Au mai fost și alte cazuri asemănătoare.

Ca o măsură luată, la posturile de miliție au fost analizați toți informatorii existenți în prezent, stabilindu-se pe lângă cine au posibilități de informare și fiind dirijați în acest sens.

O altă măsură. Au fost cazuri când am socotit că unii informatori, care au lucrat pe linie de miliție, nu ne pot fi de folos pe lângă elementele care fac obiectul supravegherii informative generale. Este vorba de informatorii recrutați pe linia serviciului judiciar. Am dat ordin ca aceștia să nu fie folosiți, deoarece ar putea duce într-un fel la desconspirare.

În general, reprofilarea rețelei informative este în atenția securității și miliției din județul nostru și se dovedește a fi deosebit de eficientă. Informatorul își poate aduce contribuția atât pe linia muncii de securitate, cât și pe linia muncii de miliție.

Locotenent-colonel PETRICĂ IȘUTIN (Direcția I). Problema pusă în discuție o găsesc deosebit de importantă. Numai atunci când rețeaua informativă recrutată anterior introducerii noului sistem de muncă în mediul rural va fi reprofilată, după caz, în problemele specifice activității de securitate sau de miliție, vor fi evidențiate pe deplin avantajele constituirii în localitățile rurale a unei rețele informative unice.

Cele ce s-au realizat până în prezent în acest scop nu reprezintă decât un început. Din sondajele pe care noi, ofițerii din Direcția I, le-am făcut în teritoriu, rezultă că mulți dintre informatori păstrează încă destul de puternic amprenta profilului pe care l-au avut anterior. Nici nu ne putem aștepta ca, în timpul scurt care a trecut de la instituirea noilor reglementări, această problemă să fi fost rezolvată. Ea presupune din partea ofițerilor de securitate și miliție, care își desfășoară activitatea în localitățile rurale, o activitate susținută, pe un timp mai îndelungat.

În strânsă legătură cu acest aspect se află și reprofilarea ofițerilor din serviciile control posturi în probleme de securitate și respectiv de miliție. De altfel, atâta timp cât cei chemați să realizeze reprofilarea rețelei nu sînt ei înșiși reprofilați, această acțiune nu va putea fi finalizată în bune condiții. Ca urmare, propun ca, în completarea măsurilor de pregătire întreprinse până în prezent cu ofițerii serviciilor C.I.P., să fie organizată o

activitate de studiu individual din partea acestora și să li se creeze posibilitatea ca la anumite intervale scurte de timp să beneficieze de consultații în probleme de securitate sau de miliție din partea unor cadre competente ale inspectoratelor județene.

Consider util să subliniez necesitatea ca, în recrutările de noi persoane pentru rețeaua unică din mediul rural, să fie analizate încă de la început posibilitățile informative de care dispun candidații, atît pe linie de miliție, cît și pe linie de securitate, iar atragerea lor la colaborare să se realizeze, pe cît este cu putință, concomitent pe ambele profiluri ale muncii informative.

În acest sens, tovarășii adjuncți ai șefilor serviciilor C.I.P. au un rol bine definit în ordinele și instrucțiunile comune ale conducerilor celor două instituții. Acest rol trebuie exercitat în cit mai bune condiții.

ÎNTREBARE : Cum se manifestă preocuparea ofițerilor din serviciile I ale inspectoratelor județene de securitate pentru cunoașterea poziției elementelor din baza de lucru pe linia problemelor lor de muncă care au fost predate organelor de miliție spre a fi luate în supraveghere informativă generală ?

General-maior DUMITRU BORȘAN. Aș vrea să tratăm cu multă atenție această problemă, pentru că, din controalele pe care le-am făcut, au rezultat constatări plăcute și mai puțin plăcute în legătură cu interesul ofițerilor noștri față de persoanele aflate în baza lor de lucru, dar care au fost predate în supravegherea informativă generală a organelor de miliție.

Vă rog să discutăm cu discernămint despre toate aspectele referitoare la întrebare. Dacă sînt greutăți, unde sînt ?...

Locotenent-colonel VASILE MUNTEANU (Prahova). La noi, cunoașterea poziției elementelor din baza de lucru predate spre supraveghere informativă generală miliției a rămas, pe probleme, în sarcina ofițerilor din serviciul I. La ei se concentrează toate materialele informative. Se analizează periodic informațiile obținute în fiecare caz în parte. În acest sens, s-au făcut anumite controale, iar acolo unde s-a constatat că sînt neajunsuri, că a trecut o perioadă mai îndelungată în care nu s-au primit nici un fel de informații, s-a luat legătura cu instructorul de miliție respectiv.

Acolo unde apar informații mai deosebite, ofițerii își concentrează toată atenția, mobilizează informatorii din legătura personală și întreprind măsurile necesare. Bineînțeles că la aceasta își aduce contribuția și rețeaua din legătura șefului de post.

Maior NICOLAE NENIȚOIU (Argeș). Raportez că în cadrul județului Argeș, toți ofițerii care fac parte din serviciul I sînt preocupați de a cunoaște în permanență situația elementelor din mediul rural aflate în supravegherea informativă. Ca să exemplific acest lucru, pot să arăt că la ora actuală peste 90% dintre aceste elemente au materiale pe lunile ianuarie-martie 1970. Deci, există o preocupare pentru problemă și, săp-

tăminal, mi se raportează. Am văzut toate materialele informative și am indicat măsuri concrete, stabilind termene de executare și responsabilități.

Se pune problema dacă pentru a merge la șeful de post, este necesar să se facă delegație. Eu cred că nu. Înainte, noi am avut ofițeri repartizați pe diverse sectoare, pe care șefii de post îi cunosc deja.

General-maior DUMITRU BORȘAN. Dar dacă ofițerul nu este cunoscut de șeful de post ? Se duce acolo fără să cunoască despre aceasta adjunctul șefului de serviciu ?

Maior NICOLAE NENIȚOIU (Argeș). Ofițerul nu pleacă niciodată în comună fără să raporteze, așa că eu pot să comunic instructorului sau șefului de post despre sosirea lui.

General-maior DUMITRU BORȘAN. Deci există totuși o formă de aprobare, chiar dacă nu este delegație. Este necesară această aprobare, pentru că nu ar fi bine ca orice ofițer de securitate, numai pe baza legitimației, să meargă la post și să ceară informații. Să evităm asemenea situații.

1. Locotenent-colonel Constantin Oprea
2. Locotenent-colonel Vasile Munteanu
3. Maior Florea Nicolae
4. Maior Emil Preoteasa
5. Maior Victor Andrea
6. Maior Nicolae Nenițoiu
7. Maior Florian Bunta
8. Locotenent-maior Constantin Panait

Maior VICTOR ANDREA (Ilfov). În această privință, eu cred că trebuie plecat de la atribuțiunile care au fost fixate privind munca în mediul rural pentru ofițerii de securitate și cei de miliție.

Ofițerii de la securitate au sarcini bine stabilite în localitățile rurale. Deplasarea lor prin comune trebuie limitată, în sensul ca ei să meargă numai acolo unde trebuie contracarată o acțiune deosebită.

Părerea mea este că locțiitorul serviciului I detașat la miliție trebuie să cunoască toate problemele pe care ofițerii din serviciul I le au de rezolvat în mediul rural.

La noi însă este o situație mai aparte și vreau să o ridic aici. Eu cunosc mai puțin decât oricare altul și consider că nu este bine. Materialele pe care ofițerii de securitate le aduc de la rețeaua informativă pe care o au în mediul rural le dau șefilor lor nemijlociți, fără ca ele să mai treacă și pe la mine. Alte materiale vin de la posturi la mine, dar nu mai trec pe la ceilalți tovarăși din conducerea Serviciului I, astfel că nu cunosc nici dinșii situația unor probleme. Din acest punct de vedere, noi am avut unele neajunsuri și cred că trebuie găsită o soluție.

Mai propun să se limiteze numărul de informatori din mediul rural aflați în legătura personală a ofițerilor de securitate, care sînt folosiți pe linia supravegherii informative generale ; pentru că am ajuns la unele rezultate care nu sînt pe linia ordinelor.

INTREBARE : Cum se realizează în județul dumneavoastră transmiterea informațiilor de la posturile de miliție la inspectoratele de securitate ? (sub aspectul timpului, al căilor de transmitere și al securității transportării notelor). Ce propuneri aveți în acest sens ?

Maior **NICOLAE NENIȚOIU** (Argeș). Până în luna decembrie 1969, informațiile ajungeau la noi cu întârziere, uneori de o lună, chiar de două. Chestiunea aceasta a constituit obiectul unei analize la nivelul conducerii celor două inspectorate, de securitate și de miliție, și am găsit mijloace de transmitere mai operative. În prezent, informațiile ajung la inspectoratul nostru în câteva zile, cel mult o săptămână. Dacă e o notă foarte importantă, ea este introdusă într-un plic și ne-o aduce un subofițer înarmat. Mai folosim și deplasările obișnuite ale șefilor de post și ale ajutorilor lor care vin la inspectorate, precum și deplasările instructorilor, ale altor ofițeri și ale mele. Mai utilizăm și poșta specială. Se trimit materialele informative în plic până la centrul unde avem poșta specială, iar de acolo sînt aduse la inspectorat. Poșta specială avem însă numai în două orașe și propun de aceea să se extindă sistemul acesta. Ar crește astfel și garanția ajungerii la centru a informațiilor.

General-maior **DUMITRU BORȘAN**. Da. Problema aceasta este în atenția noastră.

Maior **VICTOR ANDREA** (Ilfov). Noi nu beneficiem de aportul poștei speciale. Am folosit deci sistemul curieratului organelor de miliție. Materialele se adună la centrul de comune, se introduc acolo în plicuri sigilate și, prin secretariatul serviciului, ajung la mine. În alte situații șeful de post transmite prin telefon, cifrat, o informație mai deosebită. Mi se par două sisteme bune, care asigură cunoașterea de către șeful serviciului a tuturor materialelor. Am interzis ofițerilor de la serviciul I să mai facă pe curierii. Există evident și excepții, dar eu vorbesc de regula generală.

Din punct de vedere al conspirativității, nu am avut cazuri de suspecțiuni ; că s-ar fi deschis plicul, sau că s-ar fi pierdut vreunul.

Maior **EMIL PREOTEASA** (Bacău). Aceleași sisteme se folosesc și la Bacău. Dar nu s-au referit tovarășii, mai precis, la certitudinea că materialele plecate de la șeful de post ajung la securitate. Noi am introdus un sistem de evidență. Adică materialele se trec în registrul de către șeful de post care le trimite, iar ulterior, noi comparăm registrul acela cu situația pe care o avem asupra notelor care ne-au parvenit. Sistemul este totuși greoi. Dar la inspectoratul nostru nu am găsit pînă în prezent altă soluție.

Locotenent-colonel **CONSTANTIN OPREA** (Brașov). Noi utilizăm tot sistemele acestea, dar folosim mai mult poșta specială. Am creat, în acest sens, patru centre : la Brașov, Rupea, Orașul Victoria și Făgăraș.

Problema ridicată de tovarășul maior Preoteasa în legătură cu o eventuală pierdere a materialului merită atenție. Ce soluție am găsit ?

Toate notele se înregistrează la postul de miliție, nu în caietul pe care l-am dat, ci în registrul lor de intrări-ieșiri. Acolo se menționează și cite note au fost în plicul care a plecat la o dată oarecare.

General-maior DUMITRU BORȘAN. Da. Dar dacă se întâmplă așa : ajutorul șefului de post a luat plicul cu note pentru a-l aduce la noi. Pe drum, însă, îl pierde. Plicul este înregistrat la ieșire la ei ; dar de unde știm noi ? Cum să sesizez eu, ca ofițer de securitate de la inspectat, că a dispărut acel plic ?

Locotenent-colonel CONSTANTIN OPREA (Brașov). Numai la o comparație pe care o facem când mergem la șeful de post. Altfel nu se poate.

Locotenent-major CONSTANTIN PANAIT (Ialomița). Și la noi s-a folosit la început acel sistem de curierat, practicat la miliție pe centrele de comune. Dar prezintă unele inconveniente. Sînt materiale care trebuie comunicate imediat. Acestea sînt aduse de către șefii de post sau ajutorii lor, ori ni se telefonează pentru ca un ofițer să se deplaseze în comuna respectivă. Cred însă că ar fi mai bine ca materialele, care nu sînt foarte urgente să fie aduse personal de instructor. Pentru că este o sarcină a ofițerului instructor să cunoască toate materialele informative ale șefului de post.

Locotenent-colonel NICOLAE ISTRATE (Prahova). Eu, pentru a putea discuta cu ofițerii instructori, am făcut un program comun cu aceștia. Lunea, în primele două ore, centralizez materialele și le analizez, le transmit observațiile și peste o săptămână verific ce au făcut. Ei sînt foarte bucuroși de acest ajutor, pentru că sînt la începutul acestei munci, au multe sarcini și în felul acesta colaborarea este eficientă.

General-maior DUMITRU BORȘAN. Consider că s-au ridicat probleme interesante. Să reținem acest aspect : să nu ajungem acolo ca instructorul, care are trei-patru comune, să nu mai știe ce se întâmplă în raza sa de activitate.

INTREBARE : Cum considerați că puteți realiza sarcina de a fi coordonatorul, îndrumătorul muncii de securitate în mediul rural ?

Locotenent-colonel CONSTANTIN OPREA (Brașov). Cred că am înțeles foarte bine această răspundere care ne revine. La noi nu am avut pînă acum dificultăți. Eu nu sînt însă mulțumit pe deplin. Am început acum să analizez, post cu post, posibilitățile informative pe linie de securitate. Îmi pare rău că la comunele mai mari, unde avem și mulți vizitatori străini, nu pot să ajung măcar o dată pe săptămână. Pentru că, de multe ori, din discuțiile pe care le port cu șefii de post, descopăr că ei nu-și dau seama întotdeauna de toate problemele care sînt importante pentru noi.

Locotenent-colonel NICOLAE ISTRATE (Prahova). Cred că problema se pune ca ambii adjuncți, de la securitate și miliție, să înțeleagă bine

răspunderea care le revine în noul sistem de muncă. Am primit în general tot concursul. Am organizat și eu discuții cu șefii de post, am făcut cu ei și seminarii politice, am prelucrat și directivele muncii. Folosesc și convocările lor lunare, la care particip și unde mi se rezervă un anumit timp, pentru a analiza munca, mai ales acolo unde merge mai slab.

Maior VICTOR ANDREA (Ilfov). Adjunctul șefului de serviciu trebuie să fie un centru coordonator. El trebuie să poată raporta, la orice oră, atât șefului inspectoratului de miliție, cât și celui de securitate, care este situația în mediul rural. Eu propun ca în viitor toate mapele care se deschid în mediul rural să treacă pe la ofițerul instructor. Nu mă refer bineînțeles la ce se petrece în mediul orășenesc.

General-maior DUMITRU BORȘAN, Nu uitați că dumneavoastră, ca adjuncți șefi serviciu, nu sînteți numai șefi ai instructorilor, ci sînteți în același timp și șefi ai ofițerilor de la serviciul I.

Nu trebuie să se întîmple nimic în mediul rural, din punct de vedere al muncii de securitate, despre care dumneavoastră să nu cunoașteți, inclusiv activitatea de urmărire informativă specială.

INTREBARE : În ce măsură culegerea personală de informații este folosită de ofițerii și subofițerii de miliție antrenați în rezolvarea sarcinilor de securitate ? Cum au fost ei instruiți la convocările pe plan local și ce propuneri aveți în acest sens ?

General-maior DUMITRU BORȘAN. Aș adăuga : Cum lucrează instructorii ? Pentru că am fost informați că, în unele inspectorate, instructorii nu au preluat rețea, nu au cazuri și transportă doar informațiile de la posturile de miliție la securitate.

Maior FLORIAN BUNTA (Ialomița). Noi am predat ofițerilor instructori doi pînă la patru informatori, precum și persoane care trebuie urmărite în cadrul supravegherii informative generale. S-a dat un număr mai mare de informatori și persoane în lucru ofițerilor care au lucrat anterior pe linie de securitate. Ei aveau o experiență mai mare.

Locotenent-colonel NICOLAE ISTRATE (Prahova). La Prahova au fost semnalate deja unele aspecte interesante în mediul rural, care au dovedit că șefii de posturi și instructorii au desfășurat personal activitate, că manifestă interes. Instructorii au început să intre în atribuțiunile lor.

Maior NICOLAE NENIȚOIU (Argeș). Instructorii au primit informatori în fiecare comună, în special din rîndul intelectualilor. Cred că acest lucru este necesar. Noi am primit multe materiale informative de la șefii de posturi. Un interes deci din partea lor există. În acțiunile lor de patrulare, de pildă, șefii de posturi post sesiza o serie de aspecte interesante. I-am îndrumat să-și creeze relații principiale, cit mai multe în comună.

Maior EMIL PREOTEASA (Bacău). În legătură cu instruirea instructorilor și a șefilor de posturi, raportez că ordinele care au fost date s-au executat. Ce propuneri aș avea de făcut ?

Personal apreciez că sînt unii instructori care sînt mai slab pregătiți decît anumiți șefi de posturi. De asemenea, nivelul de pregătire în problemele muncii de securitate este diferit. Cei care lucrează cu noi de mai mulți ani au deja o experiență. Dar șefii de posturi care au fost numiți de curînd nu cunosc, decît în mică măsură, problemele pe linie de securitate. De aceea propun ca viitorul ciclu de învățămînt să-l facem mai diferențiat. Instructorilor trebuie să li se facă o informare mai largă, fie prin mărirea duratei ciclului de pregătire, fie sub forma întocmirii unor lecții pentru ei, care să cuprindă anumite probleme privind în special legionarii, cultele și sectele. La cursul de la Arad, pe care îl fac, poate că ar fi bine ca pregătirea pe linie de securitate să fie mai intensă. În cazul șefilor de posturi, de asemenea, să fie organizată o pregătire diferențiată.

General-maior DUMITRU BORȘAN. Au fost elaborate mai multe materiale pentru uz intern pe care le-ați primit. În perspectivă, mai sînt și alte lucrări ce vor fi elaborate pentru lărgirea nivelului de cunoștințe în materie de securitate a ofițerilor și subofițerilor de miliție.

Locotenent-colonel CONSTANTIN OPREA (Brașov). Noi, la Brașov, am dat din traducerile trimise de Direcția învățămînt și ofițerilor instructori. Temele care vor forma obiectul activităților de pregătire trebuie să se axeze, în primul rînd, pe problema culegerii de informații. În această direcție să le dezvoltăm pasiunea.

Locotenent-colonel VASILE MUNTEANU (Prahova). Inspectoratul nostru are un cabinet foarte bine organizat în materie de învățămînt. Probabil și alte inspectorate au asemenea cabinete. Ar fi bine ca șefii de posturi să le viziteze, acolo putîndu-li-se explica mai bine, pe bază de material intuitiv, anumite teme care-i interesează.

Maior VICTOR ANDREA (Ilfov). Și cunoașterea legii, în special infracțiunile contra securității statului, vor trebui să facă obiectul unei pregătiri mai temeinice în viitor, pentru a-i face pe șefii de posturi să discearnă mai bine faptele de care se lovesc.

Aș mai propune să li se precizeze că, în afara elementelor pe care le au în evidență, trebuie să mai fie atenți și la alte categorii de persoane care s-au dovedit a fi uneori periculoase. Acest aspect a fost remarcat chiar de un șef de post, cu experiență, care mi-a spus : „Tovarășe maior, în afara celor care sînt aici, în evidența mea, eu mai știu și pe alții care ar trebui să fie în caietul acesta”.

Fiind la ultimul punct, aș mai vrea să ridic și problema sprijinului pe care ni l-a dat Direcția I. La noi au venit factori de răspundere, au venit diferiți lucrători. Ei ne-au ajutat, dar eu uneori am simțit nevoia să stau de vorbă mai des, mai mult cu aceștia.

General-maior DUMITRU BORȘAN. Vom face mai mult pentru sprijinirea inspectoratelor județene în rezolvarea problemelor de securitate în mediul rural. Totodată rețineți că nimeni nu vă oprește să veniți oricând și la noi. Să ne întrebați, de pildă : „ce mai e nou în problema legionară sau în alte domenii ?” Anunțați în prealabil prin telefon, ca să fie ofițerul cu care vreți să vorbiți. Mai puteți face și între dumneavoastră un schimb de experiență, din cînd în cînd. Așa ceva este necesar și foarte util.

Maior VICTOR ANDREA (Ilfov). Pe această linie, vreau să subliniez inițiativa bună a redacției care a organizat această masă rotundă. Discuția noastră mi se pare binevenită. Oricînd se ivesc probleme care merită discutate și lămurite într-un asemenea mod.

General-maior DUMITRU BORȘAN. În încheierea întîlnirii noastre, apreciez că schimbul de păreri pe care l-am realizat în legătură cu cîteva din aspectele mai importante ale muncii de securitate în mediul rural a fost rodnic.

Am împărtășit din experiența pe care am acumulat-o pînă în prezent și am găsit și unele rezolvări la problemele pe care activitatea practică le ridică.

Fiecare dintre noi, comparînd metodele pe care le-a folosit cu cele despre care a auzit vorbindu-se aici, va avea posibilitatea să privească critic activitatea proprie, să împrumute din experiența altora și să-și îmbunătățească munca.

Intrucît aprecierile, concluziile și propunerile noastre vor fi publicate, schimbul de opinii pe această temă de mare actualitate va continua, cadrele ce-și desfășoară munca în mediul rural avînd astfel posibilitatea să cunoască punctele noastre de vedere, să-și aducă și ele contribuția, prin propunerile și sugestiile lor, la ridicarea calității muncii de securitate.

În același scop, în cursul lunii aprilie a.c., este preconizată o convocare pe țară cu cadrele de conducere care își desfășoară munca în mediul rural, ocazie cu care vor fi analizate rezultatele obținute pînă în prezent, se va efectua un schimb mai larg de experiență și vor fi stabilite sarcinile pentru etapa următoare.

Considerăm că ceea ce am făcut noi astăzi reprezintă totodată și un ajutor în pregătirea convocării la care m-am referit.

Iată de ce ținem să vă mulțumim pentru modul cum v-ați pregătit, pentru participarea dumneavoastră activă la dezbateri. Ne-am dat seama că ați înțeles că, din discuțiile acestea, pot avea folos mulți tovarăși. Și, de ce să nu fim sinceri, v-ați adus contribuția într-un domeniu unde, și pentru noi, practica a ridicat multe probleme.

Greutăți au apărut și vor mai apare. Așa este viața. Principalul este să nu ne lăsăm copleșiți de ele, ci să milităm activ, pentru a le găsi rezolvări corespunzătoare.

IN LEGĂTURĂ CU:

PLANUL DE CĂUTARE A INFORMAȚIILOR

General-maior NEAGU COSMA

În scopul îndeplinirii atribuțiilor sale, Consiliul Securității Statului a elaborat, încă de la înființarea sa, o seamă de măsuri care au dus la îmbunătățiri substanțiale organizatorice, cât și la perfecționarea metodelor noastre de acțiune în lupta cu dușmanul. Ca urmare, s-au obținut o seamă de rezultate bune, reliefate cu ocazia bilanțului pe anul 1969. Cu acest prilej, au fost constatate însă și unele deficiențe, generate de tendința risipirii eforturilor în probleme neesențiale, de nefolosirea, uneori în modul cel mai rațional, a forțelor și mijloacelor de care dispunem. Nu s-au avut în vedere întotdeauna perspectivele; acestea din urmă, evident, în funcție de intențiile dușmanului, de nevoia contracarării acțiunilor acestuia.

Analiza acestor fenomene a condus la concluzia că este necesară desfășurarea unei activități mai organizate, fundamentată pe baze științifice, în deplină concordanță cu realitățile obiective din țara noastră și bineînțeles cu realitățile muncii de securitate în etapa actuală.

Se impune deci ca, atât comandantii, cât și întregul aparat să cunoască mai temeinic situația din sectoarele de responsabilitate, să-și facă o repartizare mai rațională a forțelor și mijloacelor de care dispun, în așa fel încât să cuprindă în frontul de lucru întregul teren de acțiune al dușmanului. Mai concret, mai succint, activitățile dușmănoase trebuie căutate acolo unde ele se desfășoară.

În această idee, Ordinul privind munca de securitate pe anul 1970 prevede sarcina potrivit căreia: „Comandanții (șefii) unităților centrale și teritoriale, pe baza cunoașterii temeinice a situației din sectoarele de responsabilitate, să întocmească pla-

nuri de căutare a informațiilor, iar semestrial să analizeze informațiile obținute, să stabilească coordonatele muncii, dispunerea rațională a forțelor și mijloacelor, imprimind întregii activități un caracter ofensiv, operativ și de perspectivă”.

Conducerea Consiliului Securității Statului pune deci în fața comandanților unităților centrale și teritoriale, o nouă cerință menită să ducă la îmbunătățirea sistemului de lucru, aceea de a obține date despre activitatea dușmanului în baza unui plan de căutare a informațiilor, în care să fie trecute principalele nevoi de informații pe linia sarcinilor pe care le au de rezolvat unitățile Consiliului Securității Statului în actuala etapă. Intocmirea unui astfel de plan este determinată de necesitatea desfășurării unei activități de profunzime științifică, la nivelul mijloacelor și metodelor cu care acționează dușmanul.

Pentru a înțelege mai clar modul și spiritul în care trebuie executată sarcina aceasta, consider că este bine să fie elucidate câteva aspecte, și anume : Ce este planul de căutare a informațiilor ? Ce anume trebuie să cuprindă el ? Ce folos poate aduce muncii practice de securitate ?

Planul de căutare a informațiilor poate fi definit ca un document care exprimă concepția conducerii unității cu privire la : a) necesitatea obținerii unor categorii de informații despre activitatea prezentă sau posibilă, previzibilă a dușmanului în sectoarele de responsabilitate ale fiecărei unități ; b) stabilirea obiectivelor, locurilor și mediilor unde să fie căutate aceste informații ; c) modul și mijloacele prin care se va realiza procesul căutării, într-o perioadă de timp dată.

Planul de căutare a informațiilor este, așadar, un document principal de conducere, în mîna șefilor de unități. Acest fapt rezultă, firește, din aceea că prin acest plan este dirijată întreaga activitate vie, creatoare în cadrul compartimentelor de muncă ale unității. Planul de căutare a informațiilor ne plasează, prin intermediul măsurilor noastre, în cîmpul de acțiune al dușmanului, pe terenul de activitate al acestuia, acolo unde, de fapt, trebuie să căutăm acele informații care se referă la activitatea îndreptată împotriva securității statului nostru.

După părerea mea, planul de căutare a informațiilor cuprinde o sferă mai largă de cerințe decît planul de muncă trimestrial, ori planul de măsuri dintr-o acțiune sau dintr-o problemă. Superioritatea lui constă tocmai în aceea că vizează sarcini majore, sarcini de ansamblu, reflectînd, la nivel de unitate, întreaga activitate prezentă și probabilă a dușmanului. El cuprinde cerințele de informații ale unității în cauză.

Planurile trimestriale și cele din acțiune derivă, în mod nemijlocit, din acest plan de căutare a informațiilor. Ele cuprind sarcini concrete, a căror rezolvare trebuie să ducă la finalizarea unui caz sau altul, ori la lămurirea uneia sau a altei probleme.

Desigur, aceasta nu înseamnă că planul de căutare a informațiilor nu se sprijină pe elemente precise. Pentru a fi mai elocvent, am să mă folosesc de un exemplu, tot de un plan de căutare a informațiilor, dar la o scară mai redusă, care vizează doar una din sarcinile posibile, la nivelul unei unități centrale, ori a unei unități județene.

Cunoaștem că foștii legionari, aflați în prezent în străinătate, respectiv cei

care pretind că mai conduc o organizație legionară, intenționează să stabilească contacte cu foștii legionari din țară. Există informații că, în acest scop, au luat hotărâri concrete, preconizând ca una dintre căile prin care să pătrundă în țară și să realizeze contacte, să fie Banatul sîrbesc.

Această informație trebuie clarificată. Și, după părerea mea, stabilirea concretă a acțiunii foștilor legionari în direcția legăturii cu țara pe un asemenea traseu este o sarcină care poate figura în planul de căutare a informațiilor, în problema legionară. De la sine înțeles, o asemenea sarcină va trebui să figureze în planurile de căutare a informațiilor ale tuturor unităților centrale sau teritoriale care pot contribui la rezolvarea ei. Poate figura deci în planul de căutare a informațiilor al Direcției I și al Inspectoratului de securitate al județului Timiș, precum și în planul altor unități județene care, prin specificul activității lor, prin posibilitățile și sarcinile pe care le au, pot concura la realizarea ei.

Cu câțiva ani în urmă s-a întocmit un asemenea plan, numit de noi atunci, plan de cooperare. După opinia mea, acesta conținea elemente ale planului de căutare a informațiilor. Era un plan detaliat, cu elemente precise, axat pe măsuri concrete, pe care nu-mi propun să le redau aici. Doresc numai să scot în evidență câteva elemente ce caracterizează un plan de căutare a informațiilor, dat fiind scopul temei de față. Planul de căutare a informațiilor trebuie să se sprijine pe anumite elemente precise, de la care să pornim. Iată care au fost elementele precise, în exemplul dat :

Un prim element l-a constituit experiența organelor de securitate în

lupta cu fostele elemente ale organizației legionare. Din această experiență, acumulată în decursul anilor, se cunoștea că foștii legionari practică un asemenea procedeu, că în trecut au avut legături cu țara prin Iugoslavia.

Un al doilea element a fost baza reală de la care s-a pornit, în sensul că au existat anumite informații care au determinat interesul nostru pentru măsura întreprinsă. Rezultă, așadar, cu deplină certitudine că planul de căutare a informațiilor nu trebuie să fie fantezist. El trebuie să fie clădit, fundamentat pe cunoașterea temeinică a realităților, a situației operative, a împrejurărilor existente la un moment dat ; și desigur completat, pe parcurs, cu noi elemente, rezultate din procesul muncii.

Al treilea element necesar planului de căutare a informațiilor este și acela că sarcinile trebuie să fie cât mai adecvate scopului, adică să facă posibilă plasarea măsurilor noastre în câmpul de activitate al dușmanului.

Aș dori să subliniez că planul de căutare a informațiilor nu vizează, de regulă, un anumit caz concret. El urmărește obținerea de informații cu privire la o întreagă problemă ce interesează securitatea statului. În cazul ilustrat mai sus, s-a urmărit căutarea de informații despre un anumit mod de încercare a foștilor legionari din exterior de a pătrunde în țara noastră spre a realiza contacte cu cei din interior. Trebuie să reținem că, pentru ceea ce dorim să facem în viitor, este bine să avem în atenție un cadru mai larg al problemelor. Pentru aceasta, la elaborarea planului de căutare a informațiilor, este necesar să nu omitem o serie de factori absolut indispensabili, și anume :

Să avem în vedere legea. Ca atare, măsurile pe care le întreprindem noi, în calitate de organ specializat, să fie orientate în direcția în care legea ne dă posibilitatea și dreptul de a acționa. De aceea, conținutul planului trebuie să exprime concepția comandantului (șefului) unității, asupra modului în care unitatea subordonată își va realiza sarcinile specifice, în conformitate cu atribuțiile legale, cu ordinele, instrucțiunile și indicațiile Consiliului Securității Statului, date cu ocazia analizării diferitelor probleme în diverse compartimente sau pe linii de muncă.

Dar trebuie ținut seama și de cerințele direcțiilor centrale, atunci când nevoia de informații a acestor direcții cuprinde întregul teritoriu sau anumite inspectorate. Aceste cerințe sînt stabilite în urma unor studii făcute în probleme de specific și din care rezultă nevoia căutării de informații într-un anumit domeniu, sector sau mediu.

În sfîrșit, trebuie să se țină seama de evenimentele interne și externe previzibile și să se stabilească măsuri de căutare a informațiilor în legătură cu eventualele intenții ale dușmanului.

Să vedem acum, în mod concret, ce trebuie să cuprindă un plan de căutare a informațiilor. Mă voi folosi pentru aceasta, tot de exemplul anterior.

Cunoaștem deci că așa-zisul comandament legionar din străinătate s-a hotărît să intensifice legăturile cu elementele din fosta organizație legionară, care a activat în țara noastră. Mai cunoaștem că emigrația legionară intenționează să-și creeze în țară elemente de sprijin în rîndul tinerilor, care să poată prelua conducerea de la actualele virfuri ale fostei grupări legionare. Toate acestea ne conduc la

anumite concluzii, în sensul necesității de a stabili ce anume urmăresc, spre cine își îndreaptă atenția, unde pot fi găsite aceste elemente și ce trebuie să facem noi. Așadar, în planul de căutare a informațiilor, privitor la problema legionară, sarcinile ar putea fi formulate astfel : „Obținerea de informații despre acțiunile emigrației legionare și legăturile acesteia cu foștii legionari din țară ; Descoperirea arhivelor și a documentației fostei organizații legionare”.

Am expus aici, cu titlu de exemplu, cîteva din sarcinile care ar putea figura în planul de căutare a informațiilor aparținînd Direcției I și, mi se pare, în planurile tuturor unităților teritoriale, în problema legionară. Nu trebuie să scăpăm din vedere ideea că asemenea sarcini pot să difere de la o unitate la alta, în funcție de specificul acestora.

În planul de căutare a informațiilor stabilim sarcina generală, cerința generală de informații, precum și mijloacele și forțele care concură la rezolvarea ei.

Planurile trimestriale, cit și planurile din acțiuni trebuie să cuprindă sarcina concretizată, măsurile. Aceste planuri constituie modalitatea, mijlocul prin care sarcina în cauză se va putea realiza faptic, concret. Acesta ar fi raportul între planul de căutare a informațiilor și planul trimestrial sau planurile din lucrări.

Iată, spre edificare, un alt exemplu :

Din unele informații obținute, se cunoaște că emisari ai centrelor mondiale cultice și sectante vin în țara noastră sub acoperirea de turiști și desfășoară activitate directă de indoctrinare a unor persoane sau caută canale prin care să introducă în țară materiale propagandistice.

În spiritul celor afirmate mai sus,

sarcina care trebuie să-și găsească locul în planul de căutare a informațiilor ar putea fi formulată astfel: „Obținerea de informații despre activitatea centrelor mondiale cultice și sectante împotriva R.S.R., precum și despre modalitățile de introducere în țară a materialelor propagandistice și de indoctrinare”.

Desigur că locul unde trebuie căutate aceste informații și mijloacele de realizare se fixează în funcție de specificul de acțiune al fiecărui cult sau sectă în parte și în funcție de mediul în care pătrunde. Pentru transportul de materiale propagandistice ori de instrucțiuni sînt folosiți șoferii curselor internaționale. La fel de bine pot fi atrași la o astfel de activitate funcționarii vagoanelor internaționale, marinarii români care fac curse în străinătate, precum și unii turiști români și străini etc.

Pe linia activității de contrainformații economice, căutarea de informații ar avea ca scop principal, prevenirea producerii unor acte de sabotaj, de diversiune sau de subminare a economiei naționale. Sigur că, în cazul în care asemenea acte se produc, trebuie obținute informații cu ajutorul cărora să elucidăm cauzele și să descoperim autorii. Sarcinile de căutare a informațiilor în acest compartiment de muncă pot fi elaborate pe ramuri industriale, în funcție de specificul acestora, de vulnerabilitatea lor.

Serviciile de spionaj străine, unele firme sau reprezentanții unor firme comerciale încearcă să submineze economia națională prin livrarea de utilaje necorespunzătoare sau, uneori, prin încheierea de contracte dezavantajoase statului nostru. Pericolul unor astfel de acțiuni este cu atât mai mare cu cit în realizarea lor sînt antrenati cetățeni români cu posibilități

de a produce asemenea daune, adică cei care lucrează în sectoarele și locurile unde pot acționa dușmănos.

Sarcina noastră în acest domeniu este de a căuta informații despre asemenea persoane din rîndul românilor și străinilor, despre căile prin care încearcă să-și pună în aplicare scopurile dușmănoase.

Să vedem ce ar putea să cuprindă un plan de căutare a informațiilor pe linie de contraspionaj. O sarcină concretă, pusă în ultimul timp de unele servicii de spionaj în fața agenturii lor din România, constă în obținerea de informații despre activitatea și realizările noastre în domeniul energiei nucleare. Ca locuri pentru obținerea de informații, se indică: I.F.A., Comitetul de Stat pentru Energia Nucleară, diverse instituții și institute de cercetări care au tangență cu asemenea lucrări. Se cer date despre realizările R.S.R., eforturile materiale și umane, planuri de perspectivă, precum și date despre cercetători, pentru apropierea unora și transformarea lor în surse de informații etc.

Consider că aceasta reprezintă o problemă care trebuie cuprinsă în planul de căutare a informațiilor pe linie de contraspionaj și ar putea fi formulată astfel: „Obținerea de informații referitoare la încercările serviciilor de spionaj de a cunoaște date în legătură cu cercetările și realizările țării noastre în domeniul energiei nucleare”. Ea trebuie să figureze în planul de căutare a informațiilor al Direcției a III-a, dar și al altor unități, respectiv Direcția a II-a, Direcția I și al unora dintre unitățile teritoriale, unde se desfășoară activitate pe linia cercetărilor în domeniul energiei nucleare.

Valoarea planului de căutare a informațiilor rezidă în aceea că sînt mobilizate toate forțele care pot să

aducă informațiile necesare securității statului, cu privire la activitatea dușmanului. Planul va trebui să cuprindă și locurile de unde obținem asemenea informații. Vom porni, firește, de la apărarea unor asemenea secrete; concomitent vom verifica și apăra pe acei care dețin asemenea secrete. Nu este lipsit de importanță să cuprindem în planul de căutare a informațiilor și aspecte legate de unii cercetători de la I.F.A., care, ajunși în străinătate, au refuzat să se reîntoarcă în țară. Astfel, trebuie să stabilim dacă acțiunea de răminere a fost sau nu determinată de un serviciu de informații și dacă, după răminere, cercetătorul a fost sau nu antrenat la activitate potrivnică patriei sale. (Cel care a rămas în exterior poate să indice persoane și alte posibilități din țară, în vederea realizării sarcinilor serviciului de spionaj în cauză).

Am subliniat de la început că, printre factorii importanți de care trebuie să ținem seama la elaborarea planului de căutare a informațiilor sînt și evenimentele interne și externe previzibile. Cunoaștem că, priveritor la agricultură, s-au luat o seamă de măsuri menite să ducă la creșterea producției agricole. Acest eveniment poate determina apariția unor sarcini în planul de căutare a informațiilor, poate fi folosit de elementele dușmănoase pentru a compromite acțiunea, ori de a face ca mulți să nu înțeleagă sensul măsurilor luate. În asemenea împrejurări, se impune orientarea măsurilor generale în direcția cunoașterii modului de a gândi al elementelor dușmănoase, în speță al foștilor legionari, al foștilor P.N.Ț-iști, al foștilor condamnați, în general, a elementelor care constituie baza noastră de lucru.

Un ultim aspect la care mă voi re-

feri este cel al foloaselor pe care le poate aduce muncii practice planul de căutare a informațiilor.

În primul rînd el reprezintă un instrument principal în mina conducerii unității căreia îi dă posibilitatea să aibă o vedere de ansamblu asupra nevoilor de informații, într-o perioadă dată și în perspectivă.

Se elimină apoi posibilitatea efectuării unei munci la întimplare, pe baza unor semnalări dispersate și de multe ori neconcludente, introducîndu-se un mod mai riguros de rezolvare a sarcinilor de securitate.

Planul de căutare a informațiilor permite, de asemenea, o angrenare rațională a forțelor și mijloacelor fiecărei unități și subunități, în activitatea concretă de prevenire, descoperire și lichidare a activității de spionaj, de sabotaj, diversiune, subminare a economiei naționale sau a oricărei alte activități potrivnice statului nostru.

Planul de căutare a informațiilor crează premisele unei mai bune cooperări între unități, în ultimă instanță, planul de căutare a informațiilor permite un control mai eficace din partea comandanților asupra orientării sarcinilor.

O condiție esențială este ca sarcinile generale cuprinse în planul de căutare a informațiilor să-și găsească corespondent în măsurile prevăzute în planurile trimestriale, în planurile speciale ale anumitor acțiuni și în caietele de sarcini ale ofițerilor. În felul acesta, răspunderea pentru îndeplinirea sarcinilor crește iar aportul individual și colectiv va spori substanțial.

Am exprimat numai cîteva păreri în legătură cu planul de căutare a informațiilor. Cristalizarea unei concepții pe această temă se va putea face numai cu aportul întregului aparat.

POSSIBILITĂȚI
MULTIPLE
DE
PREVENIRE

INSTALAREA OFIȚERILOR DE SECURITATE ÎN OBIECTIVELE ECONOMICE

Una dintre primele măsuri ale Consiliului Securității Statului, în vederea realizării sarcinilor trasate de Congresul al X-lea al Partidului Comunist Român, a fost și aceea a instalării în mod oficial a ofițerilor de securitate în obiectivele economice mai importante din țară. Printre județele în care s-a experimentat această măsură a fost și Galați, județ cu mare pondere industrială în ansamblul economiei naționale a României socialiste.

Primele birouri oficiale ale Securității Statului au început să funcționeze aici încă din luna martie 1969, fiind organizate în Combinatul siderurgic, la Șantierul naval, Direcția regională C.F.R., Întreprinderea de construcții și la Combinatul textil.

Astfel, în Combinatul siderurgic, fiecare sector (furnale, oțelărie, întreținere etc.) este deservit de câte un ofițer, care dispune de o încăpere (birou). Există, de asemenea, un birou central al șefului acestor ofițeri. Toate încăperile sus-menționate nu sînt conspirate; din contră, ele au tăblițe pe ușă și cutii de scrisori.

Avînd concursul organelor locale de partid și al conducătorilor de întreprinderi, alegerea acestor camere, mobilarea și dotarea lor cu instalații telefonice etc., nu au ridicat probleme care să facă obiectul unor discuții. Important este că, fără a se abuza, birourile au fost mobilate frumos, în nota corespunzătoare instituției pe care o reprezintă, astfel încît

să creeze o ambianță plăcută celor ce le vizitează.

Este adevărat că, o dată cu înființarea acestor birouri, au apărut și unele comentarii, atât din rîndul unor salariați ai obiectivelor, cit și din rîndul unor ofițeri. Spre exemplu, unii ofițeri se întrebau : „este oportună desconspirarea lucrătorilor de securitate față de marea masă a salariaților ?” ; „oare angajații întreprinderilor nu se vor simți timorați ?” ; „nu există pericol de desconspirare a informatorilor și a colaboratorilor atunci cînd vin la întîlniri, din moment ce ofițerii sînt cunoscuți de către majoritatea salariaților ?” ; „cum vor mai putea efectua ofițerii eventualele contactări de străini ?”

La toate aceste întrebări, practica a dat răspunsuri categorice, demonstrînd că instalarea ofițerilor în obiective a fost binevenită.

Analizînd rezultatele concrete obținute în obiectivele industriale ale județului Galați și în special la Combinatul siderurgic, se pot desprinde mai multe concluzii.

În primul rînd, prin prezența sa permanentă în obiectiv, în sectoarele de care răspunde, prin contactul zilnic cu salariații obiectivului, ofițerul învață procesul tehnologic. Treptat el începe să-și dea seama de cauzele pentru care, într-o anumită secție, producția nu este de calitate, nu se îndeplinește planul etc. În vederea unei bune cunoașteri a proceselor de fabricație, ofițerul trebuie să studieze teoretic, să se pună la punct cu documentația de specialitate (pe care

o găsește din abundență la biblioteca tehnică a întreprinderii). Astfel, el poate preveni personal anumite stări de lucruri negative, iar cercetările avariilor ce se ivesc le poate rezolva mai ușor și cu o mai mare competență. Au fost cazuri cînd, într-un timp scurt de la primirea sesizării, a putut fi realizată prevenirea unor aspecte negative din diferite sectoare ale combinatului, rezultate din indisciplină sau din lipsa de pregătire profesională a unor cadre. Aceasta, tocmai datorită cunoașterii de către ofițer a procesului de producție, a posibilității care i se oferă de a verifica operativ pe teren, orice sesizare și a legăturii pe care o poate lua imediat cu conducerea sectorului sau a obiectivului.

De pildă, la întîlnirea efectuată în Combinatul siderurgic, colaboratorul „Costin” l-a informat pe ofițerul cu care ține legătura, că la săpăturile ce se executau pentru fundațiile unei hale, nu se respectau normele de tehnica securității prevăzute în proiect. Mai exact, nu se efectua taluzarea pereților. În cazul unor alunecări de teren, se puteau produce grave accidente de muncă, întrucît la adîncimea de 10 m lucrau peste 25 de muncitori. Avînd trista amintire din anul 1963, cînd, din cauze asemănătoare, la o altă săpătură, și-au pierdut viața 11 muncitori, cit și datorită faptului că, întîmplător, la ora aceea nu a găsit pe nimeni din conducerea șantierului, ofițerul s-a hotărît să acționeze singur. S-a depla-

sat la fața locului, a constatat că într-adevăr situația era așa cum o relatase colaboratorul, a chemat pe meșter și pe șeful de echipă și le-a cerut să dispună imediat scoaterea muncitorilor de pe fundul gropii. După rezolvarea acestei probleme a căutat pe dirigintele de șantier căruia i-a atras atenția asupra nerespectării de către constructor a prevederilor proiectului. Pentru a nu mai lungi expunerea exemplului, precizez numai că directorul întreprinderii a mulțumit personal organelor noastre pentru ajutorul dat de ofițerul respectiv.

Cind am început relatarea acestui exemplu, m-am referit la faptul că informația a fost primită de la „Costin”, chiar în cadrul Combinatului siderurgic. Nu este vorba de o greșeală. Ofițerii care deservește informativ obiectivele și își desfășoară deci majoritatea activității lor în aceste obiective, dispun acolo — în afara birourilor oficiale — și de case de întâlniri special amenajate, în care sînt introduși acei informatori și colaboratori ale căror posibilități de venire la casele din oraș sînt reduse din motive diferite.

Pentru a nu exista anumite semne de întrebare la acest capitol, țin să precizez că ideea de mai sus nu se referă la toate obiectivele industriale, ci numai la cele mari, Combinatul siderurgic Galați sau Șantierul naval Galați, care oferă — datorită întinderii pe spații mari de teren și a multiplelor anexe sociale — posibilități reale de realizare a unor

case de întâlniri, fără pericol de desconspirare.

Și, fiind vorba de obținerea informațiilor în timp util, să ne gîndim numai cîte posibilități oferă în general obiectivele industriale, prin practicarea diferitelor sisteme de legătură impersonală.

*

* *

Un alt avantaj al instalării ofițerilor în obiective constă în aceea că în situații privitoare la activitatea unor specialiști străini, mulți salariați și chiar conducătorii obiectivului au venit la biroul ofițerului, au expus problemele ce li se păreau oarecum în neregulă și au cerut sfaturi asupra metodelor și procedeelelor pe care să le folosească față de anumite comportări ale străinilor. Au fost cazuri cînd salariații l-au rugat pe ofițer să vină pînă în secția lor sau cînd l-au informat telefonic asupra unor aspecte care li se păreau ciudate în obiectiv.

După cum am mai menționat, ofițerii din Combinatul siderurgic Galați obțin cu regularitate sesizări și informații de la diferiți salariați și prin cutiile poștale ale fiecărui birou din obiectiv. Aceste sesizări sînt verificate imediat, existînd și posibilitatea luării de măsuri corespunzătoare, rapide. Se poate pune desigur întrebarea: „toate sesizările primite sînt verificate?” Da. Și majoritatea sesizărilor sînt verificate pe loc. În caz de necesitate, pentru unele ca-

zuri, aprobarea organelor de partid este obținută în timpul cel mai scurt, chiar de pe platforma Combinatului siderurgic.

Rezultatele obținute din verificarea acestor sesizări sînt, în cele mai multe cazuri, cele scontate, în sensul că ne permit prevenirea unor deficiențe sau fenomene negative. Celor disimulate, li se identifică autorul care, ulterior, este supravegheat informativ, în vederea stabilirii mobilului. Spre exemplificare, voi prezenta două cazuri.

O anonimă ne-a pus în posesia unor date din care rezulta că inginerul „Repan Dumitru”, tehnologul unei anumite secții, respinge de regulă orice inovație sau invenție propusă de salariații din subordine. După o anumită perioadă de timp însă, aceste inovații sau invenții apar ca propuse de „Marcu Gheorghe” — prieten al lui „Repan Dumitru” — sînt admise și retribuite ca atare. În plus, „Repan Dumitru” era semnalat ca avînd relații, în afara cadrului legal, cu unii specialiști străini.

Trecîndu-se la verificarea acestui aspect, s-a constatat că la fiecare „inovație” a lui „Marcu Gheorghe”, „Repan Dumitru” își primește cota-parte din sumele încasate. „Repan Dumitru” a fost luat imediat în lucru.

Ca primă măsură a fost pus în imposibilitatea de a mai studia astfel de propuneri, motivul fiind acela al aglomerării atribuțiunilor de serviciu, ca urmare a intrării în funcțiune a celei de a doua părți a secției. Pentru

studierea și avizarea acestor inovații a fost desemnat un alt inginer.

Cazuri de acest fel sînt multe, unele — așa după cum am arătat — ducînd la prevenirea deficiențelor sau a fenomenelor ce periclitează buna funcționare a activității întreprinderilor.

Voi reliefa însă și un alt aspect al problemei. Într-una din zile s-a primit o sesizare din care rezulta că, datorită activității dușmănoase pe care o desfășoară un salariat, motoarele electrice dintr-un anumit sector al combinatului se ard cu regularitate. Scrisoarea fiind semnată, s-a luat legătura discret cu semnatarul, care își întemeia acuzațiile pe faptul că salariatul în cauză intenționat nu verifică și nu întreține motoarele. La întrebarea: „cite motoare s-au ars?”, nu a putut răspunde în mod exact. Verificînd imediat acest aspect, s-a constatat că nu se arseseră nici un motor. Autorul sesizării, un element viciat de alcool, indisciplinat, fusese retrogradat de două ori la propunerea șefului de echipă (salariații pe care îl semnalase), datorită absențelor repetate, a lipsei de competență, a neglijenței. El sconta să-și compromită șeful în acest fel.

*

* *

Intenționat am lăsat la urmă capitolul referitor la posibilitatea rapidă a prevenirii, capitol ce constituie însăși menirea noastră ca organe de contrainformații economice.

Dintr-o notă informativă furnizată de „Vlase Aurel”, rezultă că la tur-

narea pilotilor ¹⁾ tip „franky” în vederea consolidării terenului pentru fundațiile secției de benzi la rece, sonetistul „Voicu Ilie” și mecanicul „Radu”, în trei cazuri, au scos din puț, în afara coloanei și armătura. Pentru a-și ascunde fapta, ei au încastrat în beton, la suprafață, bucăți de fier-beton, ca fiind „mustățile” de la armătură. Imediat, ofițerul a mers pe șantier și împreună cu șeful de lot au oprit pe cei doi muncitori din activitate, au identificat pilotii necorespunzători și, prin conducerea întreprinderii, s-a instituit o comisie de verificare și a celorlalți piloti turnați anterior. Comisia instituită, în care au intrat și reprezentanți ai beneficiarului, au identificat încă un pilot necorespunzător. Grav era faptul că în acel perimetru urma să fie amplasată fundația uneia dintre caje. Este lesne de închipuit ce se putea produce ulterior, după punerea în funcțiune a secției, când se produceau trepidatii ; sau cât material ar fi fost risipit dacă ofițerul nu ar fi fost în obiectiv pentru a acționa prompt.

Din lucrarea informativă a celor doi nu au rezultat aspecte care să intre în competența organelor noastre, astfel că, în continuare, organele procuraturii au luat măsuri corespunzătoare asupra lor.

Și, în sfârșit, cazul cel mai elocvent este acela al prevenirilor ce s-au efectuat prin descoperirea și reținerea la timpul oportun a membrilor grupării „Siderurgiștii”, grupare ce avea ca scop, în afara unor acțiuni complotiste și de teroare, acte de di-

versiune și de sabotaj în Combinatul siderurgic.

Acest ultim exemplu relatat — acțiunea este în faza de finalizare — comportă o serie de concluzii și anume : dacă activitatea de prevenire este sarcina principală a ofițerilor de contrainformații economice, urmărirea informativă corectă și atentă a foștilor condamnați trebuie să stea pe același plan ; o bună supraveghere generală, o bună urmărire specială se pot realiza numai printr-o cooperare judicioasă, printr-un efort conjugat al tuturor ofițerilor, de pe toate liniile de muncă, din toate inspectoratele județene de securitate ; folosirea mijloacelor auxiliare (în unele cazuri aceste „auxiliare” le putem considera chiar printre mijloacele de bază) constituie un atu în plus în mina ofițerilor noștri, cu condiția ca ele să fie folosite cu discernămint și ingeniozitate.

Cazuri de prevenire realizate în obiectivele economice de pe raza județului nostru sînt multe. Iată de ce sarcina principală a ofițerilor noștri de contrainformații economice, instalați în obiective, va rămîne în continuare prevenirea eventualelor pagube ce pot fi aduse economiei naționale, atît datorită acțiunilor ostile desfășurate de către unele elemente dușmănoase, cit și — în foarte dese cazuri — a neglijențelor sau a lipsei de competență.

Căpitan GEORGICĂ SION

¹⁾ Pilot, piloti. Stîlp fixat în pămînt pentru a transmite la straturile de teren rezistent greutatea construcțiilor de deasupra.

LA ORDINEA ZILEI

Interesul deosebit manifestat de către cititorii noștri pentru articolele în care am tratat mijloacele legăturii impersonale, dar și unele deficiențe care au apărut în folosirea acestui sistem de legătură, ne-au condus la ideea de a completa materialele pe această temă, care au văzut lumina tiparului. În acest sens, publicăm în rezumat câteva dintre problemele relevate într-o expunere ținută la cursul de la Bran, de către tovarășul general-maior DUMITRU BORȘAN,

precum și un articol privind identificarea procedeeelor de legătură impersonală ale agenților spionajului străin, redactat de locotenent-colonel MIRCEA ALBIN și locotenent-colonel ION NARDIN.

Rugăm pe cititori să ne trimită completări, puncte de vedere proprii, rezultate din experiența practică, privind sistemele de legătură impersonală folosite, urmînd ca materialele cele mai interesante, care vor conține soluții originale, ingenioase, să le publicăm într-unul din numerele viitoare.

LEGĂTURA IMPERSONALĂ CU REȚEAUA INFORMATIVĂ

Din cele mai vechi timpuri, organele de informații și contrainformații ale statelor au acordat o atenție deosebită legăturii cu sursele lor permanente de informare. Formele și metodele folosite au fost perfecționate continuu, prin aplicarea cuceririlor tehnico-științifice la condițiile noi în care se acționa. În prezent, serviciile de informații și de contrainformații acordă o importanță deosebită diversificării legăturii cu rețeaua informativă, urmărind dobândirea succesului în acțiunile pe care le întreprind.

În cadrul preocupărilor conducerii

Consiliului Securității Statului, de a ridica nivelul calitativ al muncii de securitate, stă și problema legăturii cu rețeaua informativă, de rezolvarea căreia depinde, în mare măsură, exploatarea eficientă, în timp util și în condiții de conspirativitate, a informațiilor, în vederea prevenirii, descoperirii și lichidării acțiunilor ostile.

Pe această linie se înscriu ordinele și instrucțiunile C.S.S., privitoare la asigurarea unei depline conspirativități a muncii cu rețeaua informativă, aplicarea pe o scară mai largă a

(continuare în pag. 40)

CĂUTAREA AGENȚILOR SPIONAJULUI STRĂIN, CARE FOLOSESC LEGĂTURA IMPERSONALĂ

În convocarea din octombrie 1969 a șefilor de compartimente pe linie de contraspionaj din inspectoratele județene de securitate, tovarășul primvicepreședinte Grigore Răduică arăta printre altele : „... Când ajung în exterior, cetățenii români sunt contactați în mod sistematic de cadre și agenți, în vederea recrutării lor. Cunoaștem câteva cazuri de cetățeni români re-

crutați de spionajul străin, care demonstrează cât de intense și periculoase sînt astfel de acțiuni ale dușmanului pentru securitatea țării noastre. De altfel, nici un ofițer de contraspionaj nu trebuie să stea la îndoială că serviciile de spionaj – inclusiv diplomații spioni – nu ar lucra

(continuare în pag. 43)

legăturii impersonale. Ordinul privind munca de securitate pe anul în curs prevede ca, pînă la sfîrșitul anului 1970, fiecare ofițer să aibă cel puțin două legături impersonale cu informatori de valoare, pe care îi are în legătură.

Concepția de bază rezidă în folosirea unui sistem adecvat de legătură cu fiecare persoană din rețea, utilizîndu-se procedee diferite de comunicare. Personal sau impersonal, direct sau indirect, sistemul acesta de comunicare trebuie să asigure: conspirativitatea legăturii, primirea informațiilor în timp util (pentru a putea fi exploatate cu maximum de eficiență), realizarea unei legături permanente, atît în timp de pace, cît și în situații deosebite.

Conform acestei concepții, rezultă concluzia că legătura personală se imbină cu cea impersonală. Bineînțeles că, la fiecare caz în parte, în funcție de nevoile imediate și de perspectivă ale muncii, una sau alta dintre aceste forme principale de legătură capătă o pondere sau o frecvență mai mare.

Folosirea pe o scară mai largă a legăturii impersonale cu rețeaua informativă constituie o necesitate și o condiție de bază a ridicării calității muncii, deoarece prezintă o serie de avantaje. Ea asigură în primul rînd o conspirativitate mai mare a muncii, întrucît exclude o parte din contactele directe dintre ofițer și informator. În același timp sporește și operativitatea primirii informațiilor, precum și a transmiterii de sarcini informatorilor. Aceasta avantajează mult munca, pe informatorii care se găsesc la o mare depărtare de locul unde se află ofițerii de legătură, pe cei care acționează în condiții deosebite, sau fac deplasări pen-

tru o perioadă mai îndelungată în străinătate etc. În mod evident, legătura impersonală ușurează, într-un anumit sens, activitatea informatorilor, ale căror preocupări de serviciu sau personale le stînjinesc deseori deplasările la întîlniri. Crește de asemenea și nivelul de pregătire al informatorilor, ei avînd posibilitatea să-și însușească cunoștințe și să-și formeze deprinderi noi, mai diversificate. Se crează mai ales condiții ca aceștia să se adapteze cu ușurință și rapiditate la unele situații care pot apare.

Legătura impersonală prezintă totuși și unele dezavantaje pe care trebuie să le avem neapărat în vedere. Astfel, ea nu oferă posibilitatea dirijării nemijlocite a informatorului și completarea informațiilor pe care le culege. În unele situații (cazul folosirii ascunzătorilor), materialele informative nu se află în siguranță deplină o perioadă de timp, iar descoperirea acestora de către altcineva poate duce la desconspirări, cu toate consecințele ce decurg de aici. În sfîrșit, acest sistem de legătură impune, uneori, folosirea unor procedee destul de complicate, care cer o pregătire specială a informatorilor (utilizarea substanțelor chimice, a radioului etc.).

Organizarea legăturii impersonale trebuie să fie determinată atît de necesitățile obiective ale muncii de securitate actuale și de perspectivă, cît și de faptul că celelalte forme de legătură nu sînt suficiente pentru a obține un plus de eficiență și operativitate în munca cu rețeaua informativă. Rezultă însă că această formă de legătură nu poate fi folosită oricînd și în orice condiții.

În unele inspectorate s-a făcut o campanie din organizarea legăturii

impersonale. Au fost cazuri cind unii ofițeri au folosit această metodă cu majoritatea persoanelor din rețea. Or, trebuia văzut în ce măsură se impunea aplicarea sistemului de legătură în acele cazuri.

Să reținem, de asemenea, că este necesar a se stabili întinderea sferei de aplicabilitate a legăturii impersonale, care se poate rezuma și la simple și scurte comunicări între ofițer și informator, sau poate căpăta forme complexe, în scopul transmiterii permanente de informații și respectiv instructaje, în formă unilaterală sau bilaterală, după împrejurări.

O altă cerință constă în aceea că trebuie să se recurgă la legătura impersonală numai cu informatori verificați și cu experiență în munca informativă. Această cerință vizează forma complexă a legăturii impersonale (transmiterea de informații de către informator și instruirea lui pe această cale). Nu este recomandabil să se aplice metoda legăturii impersonale cu informatori care nu dispun de suficiente calități personale sau sint lipsiți de experiență în activitatea informativă. Este interzisă chiar folosirea legăturii impersonale cu informatori insuficient verificați; în asemenea cazuri, scopul vizat fiind compromis.

Legătura impersonală se impune și cu acei informatori valoroși, selecționați cu grijă, care, chiar dacă în prezent nu dau randament prea mare, apreciem totuși că pot fi folosiți în mod eficient, în situații deosebite. Cu astfel de informatori trebuie dusă o muncă treptată și sistematică de instruire, asupra utilizării unor procedee de legătură impersonală.

În organizarea legăturii impersonale cu rețeaua informativă este necesară și respectarea altei cerințe, aceea de a alege cele mai cores-

punzătoare procedee și mijloace, pentru fiecare informator. Aceasta este o sarcină de competența ofițerului de securitate, care trebuie să se consulte în prealabil și cu informatorul. Pentru că, în fixarea metodei de legătură impersonală, trebuie să avem în vedere situația personală a fiecărui informator, mediul în care acționează, caracterul sarcinilor pe care le are de rezolvat, spre a se asigura conspirativitatea și rapiditatea comunicărilor. De aceea este necesar să se manifeste o mare atenție în generalizarea unor procedee de legătură impersonală, din partea șefilor profesionali, în munca lor cu subordonații. Este necesar ca, înainte de a se trece la aplicarea metodelor și mijloacelor de transmitere a informațiilor sau a instrucțiunilor prin legătura impersonală, să se efectueze probe de verificare, cu materiale convenționale.

În cazul folosirii ascunzătorilor, care reprezintă un mijloc frecvent în realizarea legăturii impersonale și la îndemina oricărui ofițer, este necesar ca acestea să fie cunoscute numai de către cei ce le folosesc sau și de către șefii lor ierarhici.

Amplasarea ascunzătorilor, pe lângă accesibilitate, trebuie să fie de așa natură încît să nu trezească suspiciuni persoanelor din jur. E necesar, de asemenea, ca ascunzătoarea să asigure integritatea materialului împotriva intemperiilor, să poată fi folosită cu ușurință, în orice moment, și să nu existe condiții care să permită descoperirea ei întimplătoare.

Randamentul sporit al ascunzătorilor depinde în bună măsură și de respectarea anumitor reguli în utilizarea lor. Materialele se vor depune în containere diferite, care să nu atragă atenția, chiar dacă ar fi observate de cineva. Materialul scris trebuie să

fie conspirat prin diverse procedee, cum sînt : codificarea sub forme mai simple sau complexe ; cifrarea, scrierea simpatică, fixarea mesajului pe peliculă fotografică etc. Evident, o ascunzătoare nu poate fi folosită de mai mulți informatori, iar durata utilizării ei este indicat să fie cît mai scurtă. Chiar același informator, e bine să uzeze, prin rotație, de mai multe ascunzători. O altă condiție : după depunerea materialului, acesta să fie ridicat cît mai repede.

Pentru a asigura buna funcționare a ascunzătorilor, un rol însemnat îl are stabilirea unui sistem convențional de comunicare (telefon, consemne), între ofițer și informator, privind depunerea sau ridicarea materialelor. Acest sistem de consemne, care poate fi compus dintr-o gamă variată de procedee vizuale sau auditive, trebuie să fie clar, simplu și ușor de reținut.

În cazul legăturii prin poștă (scrisori, telegrame, ilustrate, colete, cărți, reviste etc.), pentru asigurarea conspirării comunicărilor, se folosesc mai frecvent : scrisul simpatic, codificarea, cifrarea, cît și diferite mijloace fotochimice. De asemenea, de comun acord cu informatorul, este necesar să se găsească motive plauzibile pentru trimiterea și primirea de corespondență. Natural că și conținutul corespondenței trebuie să fie adecvat preocupărilor informatorului.

Pentru trimiterea corespondenței se pot folosi post-restantul, adresele unor case de întîlniri sau conspirative, ori adresele fictive. În ultimele două cazuri, corespondența va fi interceptată.

Legătura prin radio poate fi folosită în timp de pace, dar mai ales în condiții deosebite, fiind un mijloc eficace de menținere a contactului cu

informatorii în împrejurările create de mobilitatea frontului.

În prezent, această cale de legătură se folosește numai cu anumiți informatori, de valoare certă, care acționează în condiții cu totul speciale. Este indicat însă ca unii informatori de perspectivă, chiar dacă în prezent nu acționează în condiții deosebite, să fie totuși instruiți asupra folosirii unor procedee de legătură prin radio, pentru ca, la timpul potrivit, să poată uza de ele cu eficiența dorită. Pentru conspirarea comunicărilor prin radio, se vor folosi coduri și cifruri dar care trebuie schimbate periodic.

Pe lângă aceste principale căi de legătură impersonală, se mai folosesc și altele, îndeosebi pentru scurte comunicări între ofițeri și informatori, cum ar fi : legătura prin telefon, ori prin presa internă și externă, semnalizări convenționale.

Pentru ca legătura impersonală cu rețeaua informativă să dea rezultatele scontate, se impune folosirea combinată a mai multor procedee și mijloace (ascunzătorile îmbinate cu legătura telefonică, prin poștă și uneori chiar prin radio).

În folosirea formelor, metodelor și mijloacelor de legătură impersonală, este necesar să se acorde o atenție deosebită instruirii informatorilor asupra modalităților de păstrare și manipulare a mijloacelor cu care sînt dotați (substanțe chimice de scriere invizibilă sau de relevare, indigou alb, sîrmă de aramă, coduri, cifruri, conținere, mijloace radio etc.). Orice neglijență comisă de informator în această privință poate da naștere la desconspirări, cu toate consecințele negative ce urmează într-o astfel de situație.

CĂUTAREA AGENȚILOR SPIONAJULUI STRĂIN, CARE FOLOSESC LEGĂTURA IMPERSONALĂ

(urmare din pag. 39)

cu agentură bine implantată și dirijată pe teritoriul țării noastre...

În munca de depistare a unei astfel de agenturi, este necesar deci să căutăm neapărat și pe acei agenți ai spionajului advers care, pentru transmiterea informațiilor pe care le culeg, folosesc legătura impersonală.

Nu este cazul să argumentăm faptul că spionajul advers are și o asemenea agentură, precizăm însă că, pînă în prezent, pentru identificarea unor astfel de agenți, care folosesc ca mijloc de legătură radioul sau scrierea ascunsă, ne-am bazat prea mult pe faptul că aceștia trebuie descoperiți prin posibilitățile Serviciului „A” și respectiv ale Direcției a IX-a.

Ofițerii care lucrează pe linie de contraspionaj trebuie să folosească mai întii toate posibilitățile pe care le au ei înșiși, pentru a descoperi agenții spionajului străin ce țin legătura cu centru prin radio sau scriere ascunsă și să coopereze apoi cu Serviciul „A” și Direcția a IX-a, pentru urmărirea acelor elemente.

În cadrul acțiunii ce se duce asupra unui suspect de spionaj, este absolut necesar să se aibă în vedere elaborarea de măsuri care să vizeze și descoperirea unei eventuale legături radio sau scrieri ascunse.

Dat fiind volumul de muncă, pentru ofițerii Direcției a IX-a, considerăm că ar fi foarte util să le indicăm asemenea categorii de persoane.

Pentru aceasta însă, este necesar

ca ofițerii care lucrează pe linie de contraspionaj să cunoască unele metode și mijloace folosite de serviciile de spionaj pentru a ține legătura cu agenții lor, pe aceste căi. (Pe lângă alte date, apreciem că trebuie studiat și articolul „Mijloace folosite în spionaj” din Buletinul intern pentru aparatul securității statului nr. 1/1968).

Succint, intenționăm să arătăm ce trebuie căutat și mai ales, cum să căutăm noi, ofițerii de contraspionaj, indiciile și urmele care duc la suspiciunea că cel urmărit folosește astfel de mijloace de legătură.

Este știut că prin radio se poate realiza legătura unilaterală (de la centrală la agent, pentru transmiterea de instrucțiuni; ori de la agent la centrală, pentru transmiterea rapoartelor informative) și legătura bilaterală (pentru transmiterea informațiilor și primirea instrucțiunilor).

În primul caz, agenții sînt dotați cu aparate de radiorecepție (poate fi și un tranzistor) pentru unde scurte, așa-zise aparate „cu gamă de pescuit” sau li se dă convertoare care, montate la antena unui aparat de radio obișnuit, pot recepționa emisiunile pentru unde scurte.

Convertorul este un dispozitiv de mărimea unui pachet de țigări, în formă paralelipipedică sau semisferică. El are un buton de reglare a tonului semnalelor telegrafice, două cordoane (prin care este conexas la antenă și respectiv la aparatul de radio în locul pentru antenă), precum

și un cristal cuarț pentru frecvența necesară. În lipsa cristalului cuarț, poate fi prevăzut cu un buton scală pentru căutarea lungimilor de undă necesare. Când se lucrează cu convertorul, pe scala aparatului de radio, indicatorul se fixează într-o anumită poziție, pe anumite lungimi de undă.

Pentru recepționarea și descifrarea mesajelor, agenții sînt dotați cu căști de ascultare, cu „microscopie textil” și cu tabele-chei de descifrare. (Microscopul textil este un microscop care are putere de mărire variabilă, cu ajutorul său putîndu-se observa lungimea și aspectul fibrelor textile, ba se poate stabili și numărul de fire pe centimetrul pătrat).

Este de menționat că agenții folosesc multă hirtie pentru descifrare, că această operație este greoaie și că în ziua și la ora respectivă, ei trebuie să stea lângă aparat (receptor). Apare deci necesitatea ca informatorii noștri să fie temeinic instruiți, pentru a ști ce anume să urmărească în comportarea elementelor suspecte. Astfel este posibil ca, prin informatori bine verificați, să se stabilească faptul că, în anumite zile și la anumite ore, cel urmărit caută să fie singur, să se sustragă de la orice alt program. Prin organizarea unei vizite inopinate a informatorului (cînd relațiile dintre informator și suspect permit asemenea vizite sau pe baza unor legende bine alese), este posibil ca cel urmărit să nu mai aibă timpul necesar să scoată convertorul de la aparat, sau dacă l-a scos, să fi uitat să schimbe indicatorul ce marchează lungimile de undă notate pe scala aparatului radio (dacă are aparat pentru unde scurte se poate întimpla aceeași situație). În cel de al doilea caz, informatorul trebuie să treacă pe la sus-

pect în două sau trei rinduri, pentru a stabili scala.

O altă cale pentru a verifica un asemenea suspect, este aplicarea la aparatul de radio al suspectului, a sursei „ETI”. (Menționăm că aplicarea sursei „ETI” a fost explicată șefilor de servicii pe linie de contraspionaj din teritoriu, la convocarea din 1967).

Tot în asemenea cazuri, putem folosi informatorul care, sub pretexte plauzibile, poate să privească în spațiile aparatului de radio, unde poate descoperi convertorul.

În cazul în care convertorul a fost scos, informatorul va trebui să observe și să rețină ce poziție are indicatorul ce marchează lungimile de undă pe scala aparatului de radio. Dacă aparatul are mai multe benzi, el trebuie să rețină poziția indicatorului, pentru toate benzile și eventual și modul de notare a frecvențelor de la capătul benzilor (m, khz, mhz). De asemenea, interesează ora cînd a făcut aceste constatări (aparatele de radio pentru unde scurte au notate pe scală frecvențele 5-3,5 mhz sau 5000-35000Khz).

Parte din sarcinile arătate mai sus pot fi rezolvate și prin percheziții secrete (la care însă va participa și un ofițer specializat din cadrul Serviciului „A”).

Mai există radio emițătoare automate rapide pe unde scurte, ce sînt folosite în cadrul sistemului de legătură unilaterală, pentru transmiterea informațiilor de către agent la centrală. Pentru folosirea acestor aparate, agenților li se face un instructaj special. Trebuie avut în vedere că greutatea și dimensiunile foarte mici ale aparatului, fac posibilă ascunderea lui relativ ușor. Ca sursă de alimentare cu energie, au acumulatori proprii, ceea ce face ca funcționarea lor să nu mai depindă de re-

țeaua electrică. Mesajele se transmit de la domiciliul agentului, din tren, autoturisme etc. (Deci, atenție și la deplasările sistematice ale unor suspecți).

În urmărirea unor persoane suspecte ce folosesc aparate de emisie rapidă pentru legătura cu centrala, trebuie să se țină seama de faptul că, deși emisia durează circa 4-45 secunde, pregătirea pentru emisie cere un timp anumit, necesar codificării mesajului, iar mesajul se repetă de două-trei ori.

În orice împrejurare s-ar transmite, agentul are nevoie de întinderea unei antene de cca. 10 m, ceea ce-l determină să ia măsuri deosebite pentru a legitima prezența acesteia.

Deși controlul vamal nu este sever, transportarea în țară a acestor aparate, prezintă totuși unele riscuri. Pentru aducerea lor în țară, organele de spionaj folosesc cele mai diverse ascunzători (autoturisme, obiecte de uz casnic, bibelouri etc.), pentru a trece neobservate la controlul vamal.

În cazul legăturii bilaterale, agenții sînt dotați cu aparate de recepție și emisie automată rapidă, care se dau în dotare mai ales agenților de perspectivă. Și aceste aparate ridică problema folosirii antenei de peste 10 m. (În prezent se fac cercetări de către specialiștii organelor de spionaj, pentru ca o astfel de antenă să poată fi suprimată). La astfel de suspecți este deci absolut necesar să căutăm antena, fie ea chiar demonstrată.

Dacă analizăm serios această problemă, o să vedem că avem nenumărate posibilități de a cunoaște precis dacă suspectul are sau nu o astfel de antenă. În afară de unii informatori care pot fi instruiți să observe și să sesizeze, să ne gândim bunăoară la ofițerii care lucrează la

filaj și investigații și care fac deplasări frecvente prin anumite locuri, unde pot remarca o antenă neobișnuită; chiar unii șefi de posturi de miliție care, de asemenea, circulă mult, o pot observa. *Totul este ca aceste posibilități să fie folosite.*

În ceea ce privește legătura prin corespondență, organele de spionaj instruiesc agentura să folosească scrisul simpatic, scrisul codificat, scrisul simpatic-cifrat și mijloacele fototehnice. (Pentru cunoașterea detaliilor privind procedeele de executare a metodelor sus-menționate, este necesar să se studieze, printre altele, și materialul trimis de Direcția a III-a, cu adresa nr. 300/GI/162422, din martie 1968).

Pentru a descoperi eventuale indicii de folosire a cernelii simpatice de către suspecții pe care îi urmărim, este indicat mai întii, să se caute soluția cu care scriu ei. Aceasta poate fi o sticlură sau fiolă (cu conținut incolor), care se păstrează, de obicei, sub acoperire de medicament.

În asemenea situații, trebuie verificat: dacă „medicamentele” concordă cu boala urmăritului sau a unui alt membru al familiei sale; dacă „medicamentul” se consumă în proporție și în timpul cerut de un astfel de tratament; dacă lichidul din sticlură sau fiolă corespunde cu mențiunea de pe etichetă.

Cînd se bănuiește că urmăritul primește și instrucțiuni pe această cale, trebuie să se acorde atenție pachetelor pe care le primește. Trebuie verificat dacă toate lucrurile din stofă și pînză primite prin pachet se găsesc la cel urmărit, dacă le-a vindut ori le-a făcut cadou. În caz contrar, cînd asemenea obiecte dispar pur și simplu, se poate presupune că ele au conținut instrucțiuni și că, după ce

le-a relevat, destinatarul lor le-a distrus.

În consecință, trebuie luate măsuri, cu sprijinul specialiștilor Direcției a IX-a, ca la viitoarele pachete pe care urmăriții le va primi să se efectueze controlul fizico-chimic al obiectelor ce-i vor sosi.

În cazul utilizării indigoului și a sirmei de aramă, trebuie avut în vedere că hirtia ce se folosește are o grosime medie sau e subțire. Pentru a descoperi indicii de folosire a indigoului, trebuie neapărat să căutăm : bloc-notesuri sau agende aflate în locuința respectivului (se va verifica dacă toate foile acestora sînt identice între ele); prospecte (de medicamente ș.a.) pe partea albă a acestora sau pe partea albă a unor foi scrise (verificarea lor poate să o facă chiar ofițerul ce execută căutarea, prin „metoda oglinzii” ; se mai poate vedea dacă pe foile arătate mai sus nu au rămas anumite imprimări din timpul utilizării lor la scris).

Mai trebuie verificat dacă din agendă sau carnet nu lipsesc anumite file care, în mod normal, nu ar fi fost necesar să fie scoase. În cazul că primește cărți sau reviste din străinătate, trebuie verificat dacă le mai posedă și dacă acestea au toate foile. În ceea ce privește scrierea codificată, în ultima perioadă de exemplu, S.F.I. al R.F. a Germaniei acordă prioritate folosirii de către agenți a scrierii codificate, care nu poate fi identificată și descifrată fără a fi în posesia codului.

Agenții sînt dotați cu *tabele cod*, elaborate pentru fiecare agent în parte, în raport de sarcinile și sectorul de activitate. Tabelele cod au 15 coloane cu „texte tipice”. Acestor texte le corespund una sau mai multe litere (codul propriu-zis), litere

ce sînt introduse de agent în conținutul scrisorilor codificate.

Pentru a identifica scrisorile codificate, ofițerii trebuie să țină seama de următoarele indicii utile :

Corespondența reciprocă „între rude și prieteni” poate fi uneori unilaterală, avînd o redactare îngrijită, cu propoziții foarte clare. Într-un text, găsim peste 10–20 capete de frază, din necesitatea pentru agent de a putea introduce unele cuvinte și litere, conform codului. Folosindu-se sistematic același cod, un timp mai îndelungat, unele cuvinte și litere se repetă. O corespondență normală apoi, între rude și prieteni, conține, de regulă, aspecte care oglindesc, într-o formă sau alta, activități sau preocupări care pot fi verificate. Din conținut se desprind idei care au continuitate, de la o scrisoare la alta. În corespondența codificată, în urma unei analize comparative atente, asupra unui număr de 10–15 scrisori, iese în evidență străduința expeditorului de a găsi o temă, un subiect care să justifice necesitatea unei scrisori. În același timp, poate atrage atenția și banalitatea evidentă din conținutul corespondenței.

De aceea, cînd urmărim un suspect, trebuie să explicăm obligatoriu Direcției a IX-a, ce avem în vedere, pentru a se acorda atenție celor arătate mai sus.

Unii agenți sînt instruiți să expedieze corespondența din localități cu multă populație, deoarece apariția unui corespondent care scrie fără a primi răspuns, într-o localitate mică, poate atrage atenția asupra sa. Deci, suspecții vor trebui periodic să se deplaseze în localități cu populație densă (în acest caz trebuie acordată atenție deplasărilor suspectului în alte localități).

Întrucît folosirea unui expeditor fic-

tiv creează suspiciuni, agenții sînt instruiți să menționeze ca expeditor *numele unei persoane cunoscute de ani de zile că poartă corespondență cu străinătatea*. Prin urmare, apariția unui alt scris — în cadrul corespondenței între o persoană din R. F. a Germaniei, să zicem, și una din țară — este un indiciu important. *De aceea, pentru suspecții pe care îi lucrăm, trebuie să trimitem Direcției a IX-a probe de scris ale acestora — obținute în secret — spre a fi urmăriți în baza acestor probe.*

În ceea ce privește folosirea mijloacelor foto-chimice pentru legătură, sînt cunoscute procedeele : *scriere ascunsă (pe partea așa-zis latentă a unei ilustrate, unde se află textul secret) și micropunctul.*

Pentru organele noastre este important de știut dacă ilustratele primite sau trimise sînt fotografii sau imprimate tip, iar dacă sînt fotografii, este important să știm dacă sînt originale sau reproduceri. Între o fotografie și un imprimat tip există o deosebire netă ; cu lupa, la imprimate se vede bine rasterul (puncte perfect vizibile), în timp ce la fotografie, imaginea este continuă. De asemenea, în cazul fotografiilor contrafăcute, între original și contrafacere există o deosebire în ceea ce privește contrastul ; fotografiile contrafăcute prezintă un contrast mai puternic, între alb și negru, decît cele originale.

De asemenea, trebuie știut cum se execută un micropunct. (*Este bine să se ceară detalii în acest sens de la tehnicianii Direcției a VIII-a.*)

În cazul în care bănuim că cel urmărit primește de la legătura superioară instrucțiuni pe această cale, pentru a dezvolta, în mod obligatoriu el trebuie să aibă : acid citric (sare de lămîie), metol sau pirogalol și azotat de argint (aza-zisa „piatra

iadului”), apă distilată și lupă pentru citit.

Atenție trebuie să acordăm în special urmăritului dacă acesta face parte dintre cei ce se ocupă cu selecționarea de ilustrate. Trebuie verificat dacă are toate ilustratele pe care le-a primit ; de înregistrat deci mai întii toate ilustratele ce i-au parvenit.

Mai trebuie controlat dacă unele vase emailate sau vase de sticlă ale suspectului nu prezintă pete negre (urme rămase de la o dezvoltare anterioară).

Pentru cazul că suspectul transmite prin fotografiile făcute de el, trebuie să aibă : hirtie fotografică, fixaj-fotografic (hipo-sulfid de sodiu), revelator fotografic pentru pozitive (metol, pirogalol, sulfid de sodiu etc.). Dacă folosește ilustrate-fotografii, nu ilustrate tipărite, trebuie căutat azotatul de argint și bromura de potasiu.

În cazul că cel urmărit folosește „micropunctul”, va trebui să căutăm : dacă posedă sau are acces la un microscop, fie el chiar „de buzunar” ; peliculă pentru micropunct. (Aceasta este o peliculă specială, nu este opacă așa cum e filmul normal. Să avem însă în vedere că ea are un volum mic și deci poate fi introdusă în diverse ascunzători. În situația cînd își confecționează singur pelicula, agentul trebuie să aibă : nitrat de argint și bromură de potasiu).

În ceea ce privește aparatul foto cu care lucrează, acesta poate fi primit de la serviciul de spionaj și este confecționat special. Deci, existența unui aparat neobișnuit trebuie să ne atragă atenția ; să cerem în asemenea situații sprijinul specialiștilor pentru a stabili realitatea.

Se poate folosi de altfel și un aparat normal (din comerț) de fotografiat sau de filmat, însă acestea trebuie

să aibă obiectivul cu distanța focală mică, sub 16 mm.

Organele noastre trebuie mai înții să stabilească dacă cel urmărit cunoaște tehnica fotografică și de cind anume (dacă nu cumva această preocupare a apărut după reîntoarcerea din străinătate). Mijloacele foto-tehnice de care dispune nu pot indica dacă poate sau nu executa un micropunct.

Cei suspecți de activitate de spionaj trebuie să posede materialele necesare transmiterii informațiilor culese. Aceste materiale sînt ascunse în locuri sigure, dar în același timp accesibile, de unde, cel care le folosește, să le poată lua și pune la loc, fără a atrage atenția. Uneori sînt ținute în aceste locuri și ciorne, instrucțiuni pentru descifrare etc. Este deci necesar ca rețeaua noastră să identifice acele ascunzători sau locurile posibile unde cei urmăriți ar putea ține materialele de spionaj.

Folosirea concomitentă și a celorlalte mijloace (sursele Direcției a VIII-a, fotografierea sau filmarea secretă), precum și perchezițiile secrete, bine organizate și minuțios executate, pot duce la obținerea de indicii și, ulterior, la probe pentru documentarea operativă a activității elementelor urmărite.

Cele arătate mai sus nu pot fi însușite printr-o simplă lectură. De aceea este necesar ca acestea să fie studiate și este chiar recomandabil ca ofițerii responsabili cu învățămîntul profesional să organizeze, pentru ofițerii ce lucrează pe linie de contraspionaj, anumite lecții practice, cu concursul ofițerilor specializați din Serviciul „A”, Direcția a VIII-a și Direcția a IX-a.

După ce am arătat ce ar trebui căutat și cîteva posibilități de căutare, ar urma – tot cu titlu orientativ, fără a avea pretenția că sînt epu-

izate criteriile – să arătăm în încheiere și cîteva categorii de elemente suspecte de spionaj, urmărite în baza de lucru, prin mape de lucru sau acțiuni, la care este absolut necesar să căutăm și eventuala legătură impersonală. Asemenea categorii sînt formate de :

Persoane suspecte care au legături cu cadre sau agenți ai serviciilor de informații ce se află în țară sub acoperire diplomatică sau vin în țară în calitate de comercianți, turiști, ziariști, delegați culturali etc.

Suspecții din rîndul celor ce s-au repatriat după 1944, dar mai ales în baza Decretului 253/1955.

Suspecții din rîndul celor ce se deplasează temporar în străinătate, cu precădere cei ce fac astfel de călătorii individual sau cei ce se întorc în țară cu întirziere ; cei care, după ce refuzaseră să se înapoieze, se întorc totuși în țară ; cei care, aflîndu-se peste hotare, și-au prelungit viza de ședere în străinătate în mod repetat sau pentru o perioadă mai mare ; cei care, după o astfel de călătorie, vin cu obiecte ce depășesc posibilitățile materiale pe care le-au avut în străinătate.

Ofițerii care lucrează pe linie de contraspionaj și îndeosebi cei care lucrează în problema „plecări în străinătate”, trebuie să aibă permanent în vedere că instruirea unei persoane pentru a putea folosi legătura prin radio sau scrierea ascunsă, necesită un anumit timp și că acest timp există atunci cînd persoana în cauză se află pentru o anumită perioadă în străinătate.

De aceea, prin măsurile care se iau asupra unui urmărit din rîndul celor ce se deplasează în străinătate, nu trebuie să lipsească sarcinile privind stabilirea existenței sau inexistenței legăturii impersonale – prin radio sau scriere ascunsă.

Stilul de muncă al șefilor — factor esențial în realizarea sarcinilor de securitate

LUAREA HOTĂRÎRII

● Colonel CONSTANTIN NICULESCU

Organizarea științifică a muncii, arta de a conduce fac în prezent obiectul unor studii ample în țară și peste hotare.

Considerăm că un asemenea subiect poate fi deosebit de interesant pentru lucrătorii din instituția noastră, unde implicațiile unor acțiuni se întind în timp și spațiu, antrenând resorturi uneori nebănuite. Și unde, spre deosebire de trecut, ofițerilor nu li se cere să fie numai simpli executanți, ci oameni cu inițiativă, participanți activi la munca de apărare a realizărilor din patria noastră.

Ne propunem deci ca, începând cu articolul de față, să inserăm în paginile publicației materiale privind stilul de muncă al șefilor de diferite niveluri, raporturile care se stabilesc în muncă între șefi și subalternii lor, în scopul perfecționării activității noastre de ansamblu, pentru eliminarea a tot ce este depășit, ori în neconcordanță cu normele muncii de securitate, muncă prin excelență politică, muncă a inteligenței și răspunderii.

Există, la unii șefi, tendința de a considera conducerea ca o autoritate care se exercită asupra unor subordonați.

Desigur că această exprimare pare la prima vedere destul de simplă și greu de analizat ori de comentat, mai ales că regulamentele militare și instrucțiunile în vigoare sînt în acest sens precise. În realitate, funcția de conducere este mult mai complexă, ea depășind stadiul de „comandament”.

Oricine ar fi subordonații, șeful nu poate obține rezultate eficiente, dacă se mărginește doar să exercite autoritatea funcției sale. În cazul acesta, șeful îi poate face pe subordonați să-l asculte; dar o acceptare automată, va dăuna activității sale și va influența negativ rezultatele de ansamblu.

Care ar fi însă măsurile pe care un șef trebuie să le asigure pentru a conduce? Este vorba, în primul rînd, de hotărîrile pe care le ia — hotărîri care să nu contravină în nici un fel ordinelor C.S.S. și dispozițiilor legale în vigoare — apoi de legăturile și raporturile pe care le introduce în procesul muncii, de orientarea comportării subordonaților, de formarea corespunzătoare a membrilor colectivului pe care-l conduce.

Am să mă opresc deocamdată asupra primului aspect exprimat, acela al procesului luării hotărîrii, pentru că eficacitatea activității unui șef este în funcție directă de calitatea hotărîrilor sale.

Se consideră adesea că hotărîrile bune sînt rezultatul intuiției personale sau al șanseii. Dar, în afară de judecată și intuiție, intervine și tehnica luării hotărîrilor, care se învață prin experiență și care are la bază o serie de procedee bine conturate.

Desigur că unele hotărîri fac apel la intuiție și sînt bazate de multe ori pe reconstituirea unei situații precedente similare, fiind utile în anumite cazuri și uneori indispensabile în momente de urgență.

Alte hotărîri se iau însă ca urmare a studiului și analizei sistematice a unei probleme (a unui caz), pe baza raționamentului logic, reducîndu-se astfel mult riscurile și greșelile.

Raționamentul logic poate fi desfășurat în mai multe etape și anume: care este problema (situația) aparentă; care sînt faptele; care sînt soluțiile posibile; care este cea mai bună soluție; ce metodă trebuie folosită?

Este posibil ca, atunci cînd examinăm pentru prima oară o situație, să hotărîm imediat, să acționăm și apoi, în final, după ce am depus eforturi considerabile, să constatăm că ne-am ocupat de ceea ce nu constituia

problema de bază, esențială a situației respective. Dar constatările acestea sînt desigur tardive.

Or, se pot evita asemenea eșecuri, printr-o analiză serioasă a situației, nelimitîndu-ne doar la problema care apare la prima vedere. Trebuie să ne concentrăm asupra faptelor esențiale, urmărind în acest scop sistematic, **factorul de situație, factorul uman, factorul de loc, factorul de timp, factorul de cauză.**

Practic, se va începe prin utilizarea metodei interogative, punîndu-se următoarele întrebări: Ce s-a întîmplat și cum? Cine este în cauză? Unde s-a petrecut această situație? (locul este un factor important); cînd s-a întîmplat? (factorul timp are o importanță particulară); pentru ce s-a întîmplat acea situație?

Ținînd seama de răspunsurile obținute, trebuie să ne axăm, pe cît posibil, pe informațiile rezultate din surse variate. Informațiile trebuie să fie cît mai exacte și obiective.

De obicei, prima reacție este să rezolvăm partea operativă și să ignorăm problema de bază, care uneori este cea esențială.

Alți doi factori mai sînt de luat în considerație pentru evaluarea corectă a problemei de bază: **puterea de înțelegere și oportunitatea.** În primul caz, al puterii de înțelegere, un șef va trebui să privească problema nu numai dintr-un unghi îngust, al sectorului său, ci va trebui să țină seama de consecințele pe care le antrenează luarea unei hotărîri pentru alte compartimente sau pentru întreaga muncă de securitate. În privința oportunității, a factorului timp, o hotărîre justă, într-un moment nepotrivit, este cîteodată mai rea decît o hotărîre mai puțin bună, dar adoptată într-un moment potrivit. Rolul șefului intervine tocmai acum în definirea problemei, în luarea celei mai juste și oportune hotărîri, fiind una din responsabilitățile ce nu se pot „delega“ fără pericol.

După definirea problemei, sîntem gata să descoperim soluția definitivă. Cîteodată aceasta se impune cu tărie la prima vedere și sîntem tentați să o exprimăm. Dar, oricît de perfectă ni s-ar părea, nu trebuie să o acceptăm imediat, ci să căutăm și alte rezolvări posibile, să le examinăm de îndată pe cele mai interesante, enumerînd toate soluțiile imaginabile. Pentru aceasta **trebuie să-i determinăm pe subordonați să-și spună părerea.** Trebuie notate ideile lor și, după lectura tuturor propunerilor, vom elimina soluțiile inacceptabile, păstrînd numai sugestiile utile. Acestea trebuie apoi analizate și discutate cu toate argumentele pro și contra, sub aspectul avantajelor și inconvenientelor. Alegerea celei mai bune soluții cere obiectivitate, sens în care un șef trebuie să

uite părerile subiective și propriile sentimente, aici fiind vorba de resortul rațiunii, care trebuie să comande.

O dată hotărîrea luată, trebuie informați subordonații care asigură rezolvarea problemei, explicîndu-li-se raționamentele după care se va decide modul de realizare și metodele ce trebuie folosite.

Nimic nu este mai penibil pentru subordonați decît nehotărîrea șefului lor în împrejurări unde o hotărîre este indispensabilă. Cînd șeful nu va lua o hotărîre, cu speranța că timpul va acționa în locul său, el va da naștere la apatie și descurajare. Nefiind în posesia tuturor datelor, un șef poate să se înșele în luarea hotărîrii, dar, cînd împrejurările o cer, el trebuie să decidă și să-și asume întreaga răspundere.

Principiul muncii colective joacă un rol important în problema luării hotărîrilor, deoarece un colectiv poate ajuta mult pe un șef să ia o hotărîre justă.

★

★

★

Prezentul articol nu are pretenția să epuizeze procesul complicat și complex al determinării „luării hotărîrii” și nici să completeze, din punct de vedere militar, această importantă acțiune a comandanților sau șefilor. El încearcă doar să explice, într-un mod cît mai simplu și realist, felul cum ar trebui (după părerea autorului) să acționeze acest mecanism de „luarea hotărîrii”, modul cum șeful ar trebui să-și manifeste acest atribut al funcției sale, în procesul muncii informative.

În viitor, prin completarea sau prin exprimarea altor puncte de vedere referitoare la tema pusă în discuție, cititorii vor avea posibilitatea să trateze pe larg aspecte legate de stilul de muncă al șefilor, de îmbunătățirea acestui stil, realizîndu-se astfel un schimb de experiență care să ducă la înțelegerea și aplicarea prevederii din Ordinul tovarășului Președinte pe anul în curs, în care se cere cadrelor cu funcții de conducere : „să-și perfecționeze deprinderile necesare, pentru a lua hotărîri în timp scurt, a formula ordine și dispozițiuni clare, precise și mobilizatoare, să dovedească competență în găsirea soluțiilor optime pentru rezolvarea sarcinilor și să lucreze personal cazurile mai deosebite”.

APĂRAREA SPECIALIȘTILOR DE VALOARE DE ACȚIUNILE SERVICIILOR DE SPIONAJ

Apărarea secretului de stat, a oamenilor de valoare care crează, cunosc sau care au adus contribuții originale, remarcabile, în domeniul științei, tehnicii, ori al rezolvării în condiții optime, a unor probleme economice, financiare, industriale etc. constituie o sarcină de prim ordin a organelor noastre.

Pe plan internațional, se duce o luptă acerbă, de către statele străine și serviciile lor de spionaj, pentru atragerea „eminențelor cenușii”, are loc o adevărată vinătoare de „inteligențe”. În acest sens, o bogată tradiție au serviciile de informații ale S.U.A., Angliei, R. F. a Germaniei, Franței etc.

Se apreciază că oamenii de știință, specialiștii de înaltă calificare, „tehnoerații”, pot avea un rol important în determinarea și orientarea politicii

generale a unui stat. Este elocventă aprecierea făcută în acest sens, recent, de reprezentantul unui serviciu de informații al unui stat occidental : „Aproape în fiecare țară, oamenii de știință și inginerii devin o parte tot mai importantă din comunitatea națională. Ei constituie o categorie vitală în privința dezvoltării bazei economice, a sănătății și educației, factori de care depinde, în mare măsură, stabilitatea politicii țării, exercită o influență apreciabilă asupra formulării politicii naționale. În consecință, este foarte indicată legătura cu acest grup de oameni”.

Din cazurile de acest gen, aflate în lucru sau elucidate, rezultă că spionajul străin face eforturi pe această linie, că există o anumită directivă și concepție de lucru, cu scopuri precise și concrete.

De pildă, un serviciu de informații occidental dispune, în rîndul personalului diplomatic acreditat la București, pe lângă atașatul cultural și de un atașat științific. Acesta are o pregătire tehnico-științifică și experiența adecvată. Pe lângă sarcinile oficiale, el desfășoară o intensă activitate de culegere, de centralizare și de transmitere a unor informații tehnico-științifice despre țara noastră, pe care le culege din publicațiile de specialitate, din discuțiile cu unii savanți și specialiști care vizitează sediul diplomatic, cu diferite ocazii. Întreprinzînd o acțiune de studiere a unor oameni de știință și cercetători (cu care vine în contact sau care i-au vizitat țara, cu prilejul unor congrese, conferințe, specializări ori au beneficiat de burse de studii), acest atașat științific își completează sistematic fișele cu date biografice, de caracterizare și cu lucrările științifice ale celor în cauză, pe care le trimite, spre studiu și analiză, centralei, înainte ca specialistul român să meargă în țara respectivă. O dată ajuns omul de știință sau specialistul în străinătate, se întreprinde asupra lui o acțiune intensă de stabilire a valorii științifice reale, a convingerilor și vederilor sale politice, a situației sociale și familiale, încercîndu-se, după caz, fie racolarea, fie recrutarea sau prelucrarea sa ideologică.

În anul 1968, de pildă, informatorul nostru „Florescu”, care a fost recrutat și de către un serviciu de informații occidental, i s-au solicitat, printre altele, pe baza unui chestionar, informații despre „... instalațiile atomice folosite pentru studii, cercetări și nevoi industriale; numele savanților care lucrează în domeniul

fizicii, chimiei pure și aplicate; numele unor ingineri de aviație, de armament și din alte domenii, precum și datele lor de caracterizare, vederile politice, situația familială, lucrările importante pe care le execută” etc.

Cetățeanul străin Müller a cerut unui alt informator al nostru, date despre „laboratoarele din Combinatul siderurgic Hunedoara, despre aparatele speciale și proveniența lor, procedee de lucru” etc., insistînd îndeosebi asupra modului în care informatorul va trebui să se preocupe de persoanele care dețin funcții de conducere în aparatul tehnico-științific și în economie. Iată ce date i s-au cerut despre persoane: „... pentru fiecare director în parte, inginer șef, conducător de secție: cum îl cheamă, ce etate are, dacă este căsătorit sau nu, dacă are copii, dacă soția lucrează, dacă are avere, dacă are casă, mașină, ce fel de tip de automobil, dacă este bun tehnician sau nu, dacă are vicii, dacă bea, îi plac femeile, joacă cărți, ce cercuri frecventează, dacă îi place să fie elegant, dacă cheltuește peste veniturile sale, dacă este membru al P.C.R., dacă are rude în străinătate, dacă este pentru sau contra evreilor, cum trăiește în casă cu familia, dacă are prieteni, pe cine și dacă îi întâlnește des, dacă discută politică sau nu, dacă pleacă mai des în străinătate, dacă în perioada 1945-1964 a fost închis, eliberat și ulterior reabilitat” ș.a., în general, tot ce se poate afla despre asemenea oameni.

Se practică metoda obținerii de informații tehnico-științifice și prin intermediul serviciului de spionaj centralizat al N.A.T.O., care, pe baza unui chestionar foarte detaliat, este

preocupat să cunoască : „Informații cu caracter științific și referitoare la invenții în domeniile astronomiei, fizicii, chimiei, biologiei ; numărul oamenilor de știință, nivelul și capacitatea lor ; universitățile din țară, capacitatea facultăților în cadrul universităților ; posibilitățile de creștere a oamenilor de știință ; care sînt posibilitățile de dezvoltare a cercetării științifice și care sînt greutățile întimpinate în acest sens ; descoperirile noi în domeniul științei și dacă ele pot fi folosite în scopuri militare”.

Există preocupări susținute pentru cunoașterea „Concluziilor la care se ajunge în domeniul cercetării științifice”. (Activitatea ce se duce în domeniul științei și al invențiilor, folosirea electronicii, rachetelor, armelor term nucleare, proiectilelor teleghidate și a mijloacelor de transportare la țintă, aplicarea energiei atomice în diverse domenii, motoarele cu reacție, mijloacele de ducere a războiului chimic și bacteriologic, măsurile ce se vor lua împotriva atacurilor atomice și a radiațiilor, materialele de război și dezvoltarea mijloacelor de locomoție ; cercetări în domeniul cuceirii cosmosului ; materiale sintetice).

Din examinarea unor asemenea chestionare reiese că se acordă o mare însemnătate rezultatelor obținute în cercetările științifice care au aplicații în domeniile militare și vizează nemijlocit capacitatea de apărare a țării.

Studierea și recrutarea unor oameni de știință și specialiști renumiți este o altă direcție în care acționează serviciile de spionaj străine. Nici un serviciu de informații nu se poate lipsi de surse, de agenți, care să fie dispuși în locurile și mediile

unde există sau se pot obține informații. Dezvoltarea tehnicii și folosirea ei în culegerea, transmiterea și prelucrarea informațiilor, observarea directă, exploatarea în orb etc., nu pot suplini în întregime lipsa de surse plasate în locurile cele mai potrivite. Condițiile existente în prezent oferă multiple posibilități spionajului inamic de studiere și recrutare a unor oameni de știință și specialiști valoroși. În acest scop, serviciile de spionaj efectuează studii multiple asupra specialiștilor noștri, prin intermediul diplomaților spioni, cu prilejul recepțiilor, cocteilurilor, galelor de filme, precum și cu ajutorul specialiștilor proprii, care-i cunosc pe cei vizați, ori prin utilizarea agenturii din mediul autohton, cu prilejul studierii lucrărilor publicate, al deplasărilor la congrese, conferințe, burse de studii, vizite particulare etc. Rămănerile mai îndelungate în străinătate sînt utilizate evident și ele pentru recrutare și instruire.

În legătură cu utilizarea vizionărilor de filme, un ofițer de informații, care uzează de acoperire diplomatică, recomanda colegilor săi : „Organizați vizionări de filme și trimiteți invitații la Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă, unui număr cit mai mare de personalități cunoscute. Poate unele dintre ele nu au să vină prima dată, dar după aceea vor veni, pentru că au să se simtă flătate”.

Acționînd în spiritul acestei orientări, rezidențele de spionaj, camuflate în reprezentanțele diplomatice și consulare, au întocmit tabele cu personalitățile din conducerile institutelor de studii și cercetări științifice, savanți și cercetători de prestigiu, in-

ventatori, cadre din conducerea uniunilor de creație, a universităților și facultăților din București și alte centre de învățămînt din țară. Un diplomat străin a difuzat un număr mare de fișe, afirmînd că provin de la Centrul Național de Cercetări Științifice al Franței, care „întreprinde o anchetă cu scopul de a cunoaște instituturile din diferite țări și eventualele nevoi ale acestora”. Rubricile ce urmau a fi completate se refereau la date nedestinate publicității și constituiau un mijloc de a culege informații secrete privind potențialul științific și tehnic al țării noastre.

Pe baza datelor comunicate, serviciile de spionaj organizează centralizarea, studierea, analizarea și interpretarea lor și creează posibilitatea contactării unor oameni de știință, prin utilizarea unor procedee adecvate. Este edificator cazul informatorului „Rădulescu”, director științific la un institut de cercetări, care, cu prilejul unei specializări în R.F. a Germaniei, a fost studiat și i s-a propus chiar să furnizeze informații. Studiul a început prin a fi flatat de către unii colegi germani, a continuat prin introducerea cercetătorului român în cercul unor specialiști germani, cu prilejul unor simpozioane și conferințe, unde el a făcut și o comunicare științifică interesantă. I s-au arătat posibilitățile pe care le are de a se specializa și perfecționa în Occident, unde i s-a propus să rămînă, ca, în final, să i se traseze sarcina de a identifica și culege informații despre specialiștii de înaltă calificare și consilierii care lucrează în probleme economice și tehnico-științifice, în aparatul C.C. al P.C.R., care au un rol hotărîtor în elabo-

rarea politicii economice, financiare și științifice a statului.

Un alt exemplu elocvent în această privință îl constituie cazul numitului „Vlad”, fiul unui fost academician român, plecat din țară după 1944 și stabilit într-o țară din Apus.

„Vlad”, fire aventuristă, a fost recrutat de un serviciu de spionaj, fiind folosit intens pentru studierea, contactarea și exploatarea unor specialiști și oameni de știință români ce se deplasează temporar în exterior. În diverse cazuri, a fost folosit și pe linia determinării unor cetățeni români să-și trădeze patria, iar pe alții să-i pună, sub diverse pretexte, în legătură cu un serviciu de spionaj străin. Pentru a intra în legătură cu acești români ce se deplasează temporar în străinătate, serviciul de spionaj străin îl înștiințează din timp de sosirea diverselor persoane sau delegații ce prezintă interes, iar „Vlad” adoptă atitudinea „bunului român”, care dorește să-i ajute, dezinteresat, punîndu-le la dispoziție mașina și locuința sa, ori le găsește un hotel convenabil, prin care să le asigure un avantaj material. De asemenea, „Vlad” îi însoțește pe delegații români în excursiile pe care le efectuează pe la diferite instituții științifice, turistice, muzee etc. Cu aceste ocazii abordează discuții care-i dau posibilitatea să obțină diverse informații din țară.

La sfîrșitul anului 1967, cu prilejul unui Congres internațional ce a avut loc la Paris, a luat parte și o delegație de specialiști români (dintre aceștia unii ocupau funcții de conducere în cercetarea științifică). Fiind informat de sosirea acestora, „Vlad” a fost și el prezent la

Paris. Și cum printre specialiști se aflau și foști elevi ai tatălui său, i-a așteptat la aeroport și i-a condus cu mașina sa, cazându-i la un hotel cunoscut de el. În perioada șederii delegației la Paris, „Vlad” a supravegheat continuu activitatea membrilor ei, contactându-i în permanență. Prin discuțiile purtate, a reușit să obțină de la aceștia date despre Institutele unde lucrează, problemele pe care le cercetează și despre unele persoane. În același timp a făcut un studiu asupra unora, punctându-și câteva persoane, cărora, sub forma „ajutorului” le-a întocmit chitanțe false de hotel, pe care a trecut sume mai mari, pentru a le deconta în țară, iar cu plusul de bani să-și procure diverse lucruri.

Informatorul „Silviu”, care s-a deplasat de mai multe ori în străinătate pentru susținerea tezei de doctorat, a fost contactat de fiecare dată de „Vlad” care a făcut un studiu amănunțit asupra lui, iar cu prilejul ultimei deplasări, în septembrie 1967, a organizat chemarea cetățeanului român la sediul poliției, unde a fost contactat de un comisar. În cadrul discuțiilor, la care a participat și „Vlad”, lui „Silviu” i s-au cerut o serie de date din domeniul tehnico-științific, militar și politic. Fiind un bun specialist, în încheierea discuțiilor, comisarul i-a propus să nu se mai întoarcă în România. „Silviu” a refuzat și atunci „Vlad” a trecut la șantajarea sa, spunându-i că în țară se va afla că a intenționat să-și trădeze patria și că în ultimă instanță nu i se va acorda nici diploma de doctor.

Informatorul nu s-a lăsat însă intimidat, a reușit până la urmă să-l în-

depărteze pe „Vlad” și să se întoarcă în țară. Din datele pe care le deținem, rezultă că „Vlad” pentru fiecare medic sau inginer român pe care reușește să-l determine să-și trădeze patria, primește din partea serviciului de spionaj străin o anumită sumă de bani.

Activitatea de racolare a oamenilor de știință capătă tot mai mult un caracter permanent și organizat, cheltuiându-se în acest scop mari sume de bani, iar serviciilor informative li se acordă un rol deosebit. În acest sens, S.U.A. excelează. Astfel, se cunoaște că peste 5 000 cadre specializate trec anual Atlanticul. Cei mai mulți se stabilesc în S.U.A., 24% dintre membrii Academiei de Științe a S.U.A. au obținut diplomele lor în străinătate. În perioada 1962–1966, 40% din personalul de înaltă calificare emigrat în S.U.A. provenea din țările aflate în curs de dezvoltare, care, și pe această cale, sint depozitate de o principală avuție națională : cadrele. În perioada 1965–1975, S.U.A. va avea nevoie de 4,3 milioane specialiști cu calificare superioară. Dintre aceștia, 380 000 vor fi obținuți prin emigrare ¹⁾.

Pentru a preveni acțiunile serviciilor de informații străine asupra specialiștilor noștri, este necesară o acțiune conjugată, de cunoaștere temeinică a preocupărilor și legăturilor lor, a modului lor de gândire și de comportare, a caracterului legăturilor ce și le-au creat peste hotare. E necesar să fie cunoscute și înlăturate unele greutăți, dificultăți și eventual

¹⁾ Articolul „Exodul creierilor, efectul inegalității în lumea de astăzi” din Revista „La vie internationale” nr. 6/1969, p. 19.

„șicane” care, din păcate, se mai fac din partea unor elemente înapoiate, iresponsabile, ori invidioase, unor specialiști talentați, care doresc să-și verifice anumite ipoteze și calcule în laboratoarele din străinătate sau care doresc să se afirme pe plan științific și nu li se acordă concursul cuvenit.

O asemenea atitudine s-a manifestat față de inginerul „Filipescu”, specialist de mare perspectivă, care dorea să verifice unele ipoteze ale sale la un centru de calcul din Occident, unde a solicitat să meargă. Negăsind înțelegere la unii dintre șefii săi și ajungând în străinătate, ca turist, a găsit acolo „bunăvoința” necesară și nu s-a mai înapoiat în țară.

Trebuie acordată atenție verificării primelor semnalări și măsurilor care se impun, deoarece acțiunile serviciilor de spionaj nu sînt lipsite de eficacitate.

În ultimii ani, ca rezultat al acțiunii acestor oficine, precum și a altor cauze, au rămas în străinătate 9 matematicieni de valoare (cei mai mulți stabilindu-se în S.U.A.), 3 fizicieni și 10 pictori. În anul 1969 au rămas 40 medici, 76 ingineri, 109 tehnicieni și 66 funcționari. Aceștia cunosc secrete importante, au legături, rude, care au acces la documente secrete, intrînd astfel în preocupările spionajului dușman.

În vederea contracarării acțiunilor serviciilor de spionaj străine, este necesar să cunoaștem acoperirile utilizate de cadrele și agenții dușmani, formele și metodele de lucru, locurile și mediile unde acționează și acolo să ne plasăm informatorii noștri, bine verificați și instruiți. Totodată, trebuie

prelucrați și preveniți specialiștii români asupra curselor ce li se pot întinde în străinătate, asupra caracterului iluzoriu al promisiunilor care li se fac. Este necesară mai multă grijă în acordarea vizelor, imbinată cu măsuri informativ-operative de verificare temeinică a celor în cauză.

În baza acordurilor încheiate cu alte state sau cu institute științifice similare din străinătate, în anii viitori, un tot mai mare număr de specialiști români vor călători peste hotare. Țara noastră trebuie să fie prezentă în circuitul științific internațional cu realizările savanților, inginerilor și cercetătorilor săi și să continue tradițiile unor valoroase școli. Este necesar să manifestăm însă multă suplețe și clarviziune în această problemă, să utilizăm deplasarea și contactul specialiștilor noștri în străinătate, în scopurile prevenirii rămîinerii unor oameni valoroși în afară și a scurgerii în exterior a unor rezultate științifice.

În această activitate se impune să manifestăm ingeniozitate, discernămint, să cunoaștem psihologia omului de știință, dornic de a vedea, de a cunoaște, de a se afirma și informa. În acest context, poate fi edificator cazul academicianului „Andrei”, matematician de valoare, care a fost condamnat în trecut. Ajungînd în străinătate, el a fost contactat de un cadru al unui serviciu străin de informații, care i-a cerut să rămînă în exterior. Prin mai mulți informatori și prin alte măsuri, a fost determinat să se întoarcă în țară și să lucreze cu randament în activitatea științifică. Într-un mod aproape similar, s-au petrecut lucrurile și cu specialistul român în domeniul fizicii nucleare;

„Călin”, care întreținea relații prin corespondență cu unele persoane din S.U.A., ce au legături la C.I.A. Acestea, cunoscând valoarea specialistului român, l-au invitat în S.U.A., la unele congrese, în scopul racolării. Contactarea și permanentizarea legăturii cu „Călin” ne-au permis să evităm pierderea unui specialist de valoare și să cunoaștem unele intenții și procedee de studiu întreprinse de spionajul american asupra unor atomiști de prestigiu.

Prelucrarea ideologică a unor specialiști români și determinarea acestora să-și publice lucrările în străinătate este o altă direcție de acțiune a spionajului inamic. Ea pare la prima vedere mai puțin periculoasă, dar treptat are loc o acțiune de atragere, indoctrinare și prelucrare dușmănoasă, care poate duce la trădare. Se utilizează în acest scop o gamă largă de forme, metode și procedee, de la ademenire pînă la compromitere.

Din aceste motive, este necesară cunoașterea temeinică a formelor, procedeele și metodelor utilizate de dușman, precum și a specialiștilor care se află în atenția spionajului străin. Temeinica cunoaștere a caracterului omului de știință, a preocupărilor și concepțiilor sale filozofice, a mediului social-politic în care trăiește, a formației intelectuale și a legăturilor sale cu tradițiile școlii științifice românești, în domeniul unde lucrează, crează posibilitatea luării celor mai adecvate măsuri care să conducă la contracararea acțiunilor spionajului inamic, la apărarea specialistului în cauză și a rezultatelor creației sale.

De asemenea, cunoașterea multilaterală a cauzelor pentru care unii specialiști de valoare rămîn sau doresc să rămînă în străinătate ne vor conduce la întreprinderea unui complex de măsuri pe planul sarcinilor

organelor de securitate și ale altor verigi ale aparatului de stat, manifestînd mai multă receptivitate față de nevoile și preocupările științifice ale acestora, mai ales pe linia aplicării în practică și valorificării creației lor.

Activitatea preventivă este deci și în rindul specialiștilor de valoare, latura principală și permanentă a muncii noastre. Pe această linie se înscrie și recrutarea de informatori și colaboratori cu calități și posibilități din rindul acestora, pentru a cunoaște și depista acțiunile serviciilor informative străine, întreprinse asupra unor asemenea persoane.

De asemenea, se impune supravegherea calificată și adecvată a unor specialiști români, despre care se dețin date că au fost recrutați de serviciile de informații adverse, precum și a specialiștilor străini despre care cunoaștem că sînt agenți sau cadre ale spionajului inamic. Iată ce a rezultat, printre altele, din supravegherea informativă a unui asemenea „specialist”.

La 18 septembrie 1969, a venit în România, ca turistă, cetățeană străină „Tia”, născută la Iași, pentru a studia unele materiale documentare din Biblioteca Academiei R.S. România. Turista a cules date despre activitatea unor scriitori și artiști români. A întocmit fișe cu detalii din activitatea unor asemenea persoane și a contactat un număr considerabil de scriitori și artiști, precum și o cercetătoare de la Institutul de Istorie al Academiei, specializată în istoria diplomației. A căutat să se documenteze și să se informeze asupra posibilităților de creare a unui centru de propagandă în România, gen institut sau bibliotecă. Întrucît un academician, cunoscut om de literă, îi facilitase accesul la fondul special al Acade-

miei R.S.R., l-a invitat — în vederea exploatării informative — să facă o vizită în statul respectiv.

Supravegherea contrainformativă a delegațiilor de experți și specialiști, pe timpul deplasărilor în străinătate, este o altă latură a preocupărilor noastre. În acest sens, este necesar să fie aplicate prevederile H.C.M. 957/1966, îmbinate cu unele măsuri informativ-operative luate înainte, în timpul și după efectuarea deplasării.

Se impune cu acuitate, să utilizăm, în scopuri informative și contrainformative, într-o mai largă măsură ca pînă în prezent, posibilitățile oferite de plecările la specializări, burse pentru studii, concursuri științifice, colocvii, seminarii, congrese, simpozioane etc. Serviciile de informații străine, fără excepție, utilizează cu precădere acest canal pentru studierea, recrutarea și racolarea unor specialiști valoroși sau cu certe perspective în viitor. Fundațiile „Ford”, „Rockefeller” din S.U.A., Institutul „Humboldt” din R.F. a Germaniei ș.a. sînt intens folosite de C.I.A. și Serviciul Federal de Informații pentru contactarea și studierea unor specialiști de valoare. În timpul studiilor, colocviilor sau concursurilor, se duce o acțiune conjugată asupra celui vizitat în scopurile sus-menționate.

Ilustrativ este, în acest sens, cazul tînărului „Dianu”, care a participat la un concurs internațional de fizică unde s-a clasat pe primul loc. După terminarea concursului, i s-a oferit, de către trei indivizi, o sumă importantă de bani pentru a rămîne în străinătate, promițindu-i-se că-i vor fi suportate cheltuielile, pentru continuarea studiilor, care „ar fi indicat să le facă în S.U.A.” Promisiuni similare au făcut și unui tînăr francez ce a obținut premiul II la același concurs. În februarie 1969, tînărul a primit, fără să fi solicitat, de la Am-

basada S.U.A. din București, publicația „Știri culturale din S.U.A” și o scrisoare, în care i se propunea să publice, într-o revistă americană, lucrarea cu care a cîștigat concursul, oferindu-i-se 2 000 dolari.

Acest fapt, semnificativ prin el însuși, conduce la reflecții și măsuri corespunzătoare pe planul preocupărilor noastre.

Totodată, trebuie subliniat faptul că, în baza acordurilor și convențiilor cultural-științifice și de colaborare tehnico-economică cu alte state, un mare număr de savanți, specialiști și cercetători români vor studia, vor preda sau se vor deplasa în străinătate. Un număr corespunzător de străini vor sosi la noi.

Cetățenii străini vor sosi nu numai în București, ci și în alte centre ale țării, îndeosebi la Cluj, Iași, Timișoara, Craiova, Tg. Mureș, Ploiești, unde se află institute de învățămînt superior, baze de cercetări ale Academiei, institute de cercetări științifice, de proiectări uzine etc., unde sînt concentrați un mare număr de specialiști, oameni de știință valoroși și se cercetează multiple probleme de mare însemnătate pentru statul nostru.

Ar fi utilă, cred, centralizarea, compararea, analizarea, sintetizarea și aprecierea tuturor informațiilor și datelor de care dispunem în problemele spionajului tehnico-științific, pentru elaborarea unui plan cu măsuri actuale. Ca o părere personală, cred că ar fi indicat să se formeze, în cadrul C.S.S., un colectiv care să aibă în preocupare exclusivă, problemele spionajului tehnico-științific, pornindu-se de la necesitatea interferenței și suprapunerii liniilor informative și de la actualitatea și perspectivele problemei.

Locotenent-colonel ION GRECESCU

În articolul de față ne propunem să tratăm rezumativ, măsurile luate de către Inspectoratul de securitate al județului Bistrița-Năsăud, împotriva unor elemente conducătoare din secta ilegală „Martorii lui Iehova”.

Sub directa îndrumare a Direcției I și în cooperare cu Inspectoratele județene de securitate Cluj, Mureș, Maramureș, Sibiu și Arad, inspectoratul nostru a lucrat informativ unele elemente de conducere ale sectei, care pe parcursul activității lor s-au manifestat în contradicție cu conducătorii „grupării controlate”, au constituit o nouă conducere, cu noi principii organizatorice de extindere, vizând atragerea la activitate a unui număr cât mai mare de aderenți.

Nou, în această grupare, apare și elementul intelectual în conducere. Astfel, acțiunea a fost inițiată și a fost condusă de un profesor de limbă română împreună cu soția sa, medic. Începând din anul 1967, cei doi au renunțat la profesarea meseriei lor, dedicându-se numai activității ilegale de conducere a organizației iehoviste, extinsă în județele menționate mai sus. Pentru reușita activității lor, au contactat elemente cunoscute cu antecedente iehoviste și penale, pe care le-au convins să adere la noile

concepții de conducere. În acest scop, la începutul anului 1968, au convocat, în orașul Dej, un număr apreciabil de foști conducători marcantți ai organizației iehoviste, din diferite localități, pe care i-au convins să acționeze în favoarea lor.

Au cules apoi diferite date compromițătoare despre conducerea „grupării controlate”, pe care le-au comunicat unor emi-

sari ai Filialei europene iehoviste, cu scopul de a determina recunoașterea lor în calitate de conducători ai mișcării iehoviste din România.

Deoarece, înainte de începerea acestei acțiuni, în diferite localități din țară, conducerea „grupării controlate” furniza, la diferite intervale, unele materiale de propagandă iehovistă, elementele din noua conducere au dat instrucțiuni ca acele materiale să nu mai fie primite, sugerind că ele ar fi „stilizate” de către securitate. Pentru contracararea acestei activități, au

Măsuri hotărâte împotriva tendinței de intensificare a activității IEHOVISTE

acționat în scopul aducerii în țară, pe diferite căi, a unei însemnate cantități de materiale. Au procurat, de asemenea, mijloace de multiplicare și, cu ajutorul lor, au început să difuzeze ei, în toate grupările, reviste și instrucțiuni privind felul cum trebuie desfășurată activitatea.

Tot pentru a justifica crearea unei noi conducere, la începutul anului 1968, au trecut la o intensificare a activității iehoviste. În acest scop, au luat personal legătura cu o serie de grupări, pentru a-i convinge pe secetanți de necesitatea măsurilor întreprinse de ei. În această perioadă, activitatea iehovistă sub conducerea acestor elemente poate fi caracterizată prin câteva coordonate specifice, care merită credem menționate.

Astfel, grupările iehoviste sînt constituite de așa manieră încît alături de unii membrii vechi, să activeze și un număr însemnat de noi adepți, atrași în ultima perioadă la activitatea clandestină iehovistă.

În general, se caută atragerea unui număr cît mai mare de persoane, scontîndu-se pe faptul că astfel, organele de securitate „nu pot interveni pentru arestarea unui număr mare de cetățeni”.

În același scop, instrucțiunile prevăd ca la adunări să participe cît mai mulți membri, deoarece nici în acest caz „nu se poate interveni prin arestări masive”. (De menționat că în cursul anului 1968, organele de securitate au depistat adunări ale acestor grupări care au intrunit între 70 și 100 de persoane, dintre care cca. 30% tineret).

Tinerii sînt folosiți mai ales în calitate de curieri, pentru difuzarea materialelor și transmiterea unor instrucțiuni.

Folosind calea turismului, noua conducere aduce, pe calea poștei și prin emisari, cantități însemnate de materiale propagandistice, printre care amintim: revista „Turnul de veghere”, cartea „Adevărul vă va face liberi”, materiale conținînd lucrările unor conferințe internaționale ale organizației „Martorii lui Iehova”, modele de rapoarte statistice, instrucțiuni de felul cum trebuie desfășurată activitatea și altele. Și-au procurat, de asemenea, mijloace de multiplicare, în special mașini de scris (un număr de șapte mașini au fost confiscate de organele noastre cu ocazia perchezițiilor domiciliare) și au trecut la multiplicarea și răspîndirea materialelor în foarte multe exemplare.

În sfîrșit, au lansat ideea ca nici un membru iehovist să nu mai ascundă în fața organelor de stat că activează în această organizație, ci să discute pe cît posibil deschis despre aceste probleme, pentru a dispersa în acest fel, forțele și mijloacele de acțiune ale organelor de securitate. (Au indicat însă să fie ținute în secret numele elementelor din conducere).

Această nouă linie de activitate a fost dată în următoarea concepție: mărind numărul grupărilor și al membrilor ce activează în cadrul acestei organizații, la un moment dat, conducătorii organizației ar putea veni cu pretenții, la conducerea de partid și de stat, în sensul de a aproba ac-

tivitatea organizației „Martorii lui Iehova” din România, ca legală.

Tratind această problemă, credem că este necesar să scoatem în evidență și unele cauze care au făcut ca iehoviștii să ajungă la stadiul arătat.

Multă vreme a existat o oarecare reținere din partea noastră. Până la începutul anului 1968, s-au folosit anumite metode simpliste, care nici nu puteau duce practic la sistarea activității de reorganizare a elementelor iehoviste, deoarece ne-am rezumat la unele percheziții și avertizări, acestea din urmă dovedindu-se pe parcurs neeficiente. La elementele conducătoare, avertizările nu numai că nu au avut și nu pot avea efectul scontat, dar, din felul cum s-au făcut până la începutul anului 1968, afirm că ele au constituit, în unele situații, o greșeală. Astfel, în baza art. 1 alin. 3 din vechiul Cod penal, noi am fost cei care încălcăm legalitatea, prin redactarea acelor ordonanțe de refuzare a pornirii procesului penal. După ce în prima parte arătam faptele incriminate de lege, comise de elementul în cauză, după ce îi spuneam că aceste fapte au un conținut dușmănos, în partea finală a ordonanței, tot noi îi arătam că faptele sînt lipsite de pericolozitate socială și astfel, refuzam pornirea procesului penal. Noi eram deci cei ce lăsam să se înțeleagă posibilitatea continuării activității desfășurate până atunci, fapt remarcat de altfel de către unii conducători iehoviști, care fuseseră avertizați în perioada 1965–1967 o dată sau

de două ori, iar acum luați în cercetare penală pentru o vină identică celei din trecut.

De la începutul anului 1968, am intensificat măsurile noastre informative pe raza județului, în cooperare cu județele pe care le-am arătat mai înainte, sub directă conducere a Direcției I, care a coordonat cu operativitate sporită schimbul de informații și întreprinderea unor măsuri combinate.

Voi reda mai jos câteva dintre aceste măsuri specifice, luate de noi și care și-au dovedit eficiența.

Au fost luate de la început în studiu toate elementele conducătoare, în scopul stabilirii particularităților fiecăruia pentru ca, în funcție de aceste particularități, să acționăm. În urma acestui studiu, am trecut la recrutarea a două elemente, la contactarea „deschisă” a încă doi conducători, pentru a abate suspiciunile asupra lor și a întări astfel poziția informatorilor (care s-au dovedit a fi sinceri cu noi). Deoarece, pe raza județului avem mai mulți membri ai sectei care fuseseră condamnați, i-am determinat, printr-un element de conducere din rîndul lor, să nu recunoască noua orientare și nici să nu întreprindă acțiuni de reorganizare. Am realizat aceasta, lansînd zvonul că organele de securitate cunosc activitatea noii conduceri și că vor lua măsuri în curînd. Cunoscind, prin Direcția I, că aceasta este și poziția unui fost conducător pe țară, pe care foștii condamnați încă îl respectă, am trimis un informator la București. La întoarcere, acesta a întărit combinația noastră, spunînd cunoscuților săi că are indicații să nu

ducă nici un fel de activitate organizată și să nu procure materiale.

Pe baza muncii informative, reușisem să stabilim și anumite legături amoroase, extraconjugale, la unii membri de conducere, legături care ne-au servit la compromiterea unora, dar mai ales la crearea unor disensiuni între ei, soldată cu izolarea anumitor persoane. Această acțiune s-a realizat practic prin specularea interesului pentru birfă, al femeilor în special.

Pentru a acționa cu mai mare eficiență, am diversificat metodele și mijloacele de muncă și am întreprins unele combinații, în special asupra elementelor din conducere. Aceste combinații ne-au ajutat ca, în scurt timp, să stabilim: formele de activitate și metodele folosite de iehoviștii noii grupări; locurile de deținere a mijloacelor de multiplicare și a materialelor de propagandă, conținutul acestora; căile de introducere în țară a materialelor; datele și locurile de ținere a ședințelor ilegale, organizate pe localități, cit și numele conducătorilor acestora. Am stabilit, de asemenea, cine erau emisarii din străinătate prin care se păstra legătura cu centrul și conținutul instrucțiunilor primite pentru intensificarea activității.

În acest fel, pe baza datelor verificate, cu aprobarea conducerii Consiliului Securității Statului, am trecut la arestarea celor mai fanatice elemente din conducere și la efectuarea concomitentă a unor percheziții la domiciliile elementelor cunoscute cu activitate mai intensă, despre care stabilisem că dețin materiale de propagandă.

Înainte de a ilustra modul în care

am acționat asupra lor, fac mențiunea că ordinul Consiliului Securității Statului a fost de a realiza arestarea prin surprindere în flagrant.

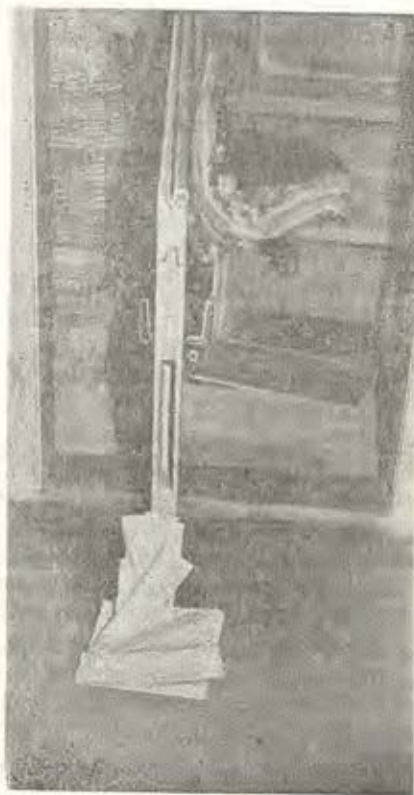
Am luat deci măsuri pe linie informativă și prin mijloace speciale pentru a stabili data și locul unde anumite elemente conducătoare se vor aduna. Reușind să cunoaștem acest lucru, am luat în filaj principalele elemente care urmau să participe. Am organizat două posturi acoperite de supraveghere a locului de adunare. Atât echipele cit și posturile fixe au fost dotate cu aparate de legătură și foto, care au prins pe peliculă cele mai importante momente. Am trecut apoi la acțiune, înainte de venirea a două elemente, deoarece cunoșteam și faptul că, după ce vor fi toți prezenți nu vor mai deschide ușile nimănui. În această situație, folosindu-ne de consemnul de la sonerie, pe care-l aflasem, am reușit să-i ducem în eroare și să intrăm în casă. Prima operațiune a fost căutarea în sobă, unde, în câteva secunde, reușiseră să arunce unele materiale ce le aveau asupra lor. Operativitatea în acțiunile întreprinse de noi a dus la rezultatele scontate, prin folosirea elementului surpriză.

Conducătorii grupării intenționau să participe în dimineața zilei următoare la o adunare clandestină într-o altă localitate. În locul lor, la această adunare s-a prezentat o echipă de ofițeri de securitate, care au surprins întrunite peste 70 de elemente, majoritatea având asupra lor materiale de propagandă iehovistă. Pentru a compromite un conducător sectant din localitate, acesta a fost

Literatură
iehovistă
păstrată în
vederea
multiplicării

O imagine de ansamblu
a materialelor ridicate

Ascunzătoare într-o ușă

luat de ofițeri și dus „pentru a indica imobilul unde are loc adunarea”. După operațiunea aceasta, el a fost complet izolat, sub acuzația că este „omul securității” și a fost exclus din organizație.

Cea mai mare cantitate de materiale a fost găsită în pereții dubli ai dulapurilor din camerele unor secanți. Dar s-au descoperit și alte ascunzători, realizate prin scobirea ușilor din locuințe, dublarea părților posterioare ale scaunelor și fotoliilor, confecționarea de stilpi din beton (pentru diferite construcții) cu interiorul gol. În tavanele duble ale podurilor de case, în interiorul unor sobe, în coșurile sobelor etc. s-au găsit, de asemenea, materiale de propagandă iehovistă.

De remarcat este interesul manifestat pentru păstrarea acestor materiale. Astfel, într-o localitate, în interiorul unei camere, prin dublarea unui perete, au făcut o ascunzătoare secretă, unde depozitaseră dubluri ale materialelor primite și difuzate, precum și două mașini de scris păstrate în rezervă.

O dată cu luarea acestor măsuri, am intensificat și mai mult lucrarea informativă a conducătorilor rămași în libertate și am diversificat măsurile noastre, axându-ne mai mult pe inițierea și aplicarea unor combinații care să ducă la destrămarea grupărilor, la compromiterea unor elemente conducătoare, la prinderea în flagrant delict cu ocazia adunărilor; am inițiat, de asemenea, mai multe percheziții, în scopul confiscării materialelor de propagandă.

Cu sprijinul Direcției I, am îmbunătățit mai mult măsurile noastre de cooperare cu alte județe, pentru a

putea cunoaște la timp acțiunile elementelor de conducere, care îi înlocuiseră pe cei arestați. (Ni s-a părut foarte bună inițiativa Direcției I de a organiza o consfătuire cu lucrătorii din județele ce lucrează pe această linie, la sediul inspectoratului nostru, deoarece această măsură a dus la îmbunătățirea radicală a metodei de cooperare).

După luarea primelor măsuri, activitatea elementelor rămase la conducere, s-a desfășurat totuși cu intensitate, deși într-o sferă mult mai restrânsă. Ca urmare, am fost nevoiți ca, în cursul anului 1969-1970, să trecem la cercetarea penală în stare de libertate a unui număr de opt elemente, a căror situație urmează să fie hotărâtă la nivelul conducerii Consiliului Securității Statului.

În cele ce urmează, nu vom dezvolta rezultatul cercetărilor, deoarece credem că nu acest lucru este cel mai important, ci vom reda care este conținutul activității ilegale și dușmănoase a acestei organizații, împotriva căreia trebuie să se lupte cu toată hotărârea.

Caracterul dușmănos al activității sectei „Martorii lui Iehova” rezultă, în primul rând, din sursele propagandistice care îndeamnă la nesupunere față de legile statului, membrii ajungând să accepte orice consecință, numai să nu-și îndeplinească anumite îndatoriri cum ar fi: efectuarea serviciului militar, participarea la alegeri, recunoașterea statului, a drapelului țării etc. Ei nu se dau în lături de la propagarea unor teorii cu conținut profund anticomunist și contrarevoluționar. Ilustrativ este citatul din revista „Ceremoniile statului și politica”, unde se menționează: „A saluta steagul unui stat este un fapt prin care se așteaptă scăpare sau

mintuire de la el, cit și de la națiunea pe care o reprezintă. Cel ce salută steagul declară prin acest salut, că scăparea sa vine de la ceea ce simbolizează steagul, adică de la națiunea pe care o reprezintă. Un ambasador adevărat a lui Isus Hristos și un serv a lui Iehova, prin consacrarea sa și prin legământul în care a intrat, a jurat credință nestrămutată pentru totdeauna lui Iehova și nu poate aștepta scăpare de la altul mai înalt și nici de la o putere lumescă”.

Nu există aproape nici o revistă, din cele ridicate de noi cu ocazia perchezițiilor domiciliare, în care să nu se propage ura față de mișcarea comunistă, față de statele la a căror conducere se află partide comuniste și muncitorești.

Am lăsat în partea finală cea mai acută problemă, respectiv, interesul acestei organizații pentru atragerea la activitatea ilegală a tineretului, atît a tinerilor proveniți din familii iehoviste, cit și a altora (care sînt contactați și indoctrinați apoi cu dogmele organizației). În această direcție, în afară de măsurile combinative luate de noi, am informat cu operativitate Comitetul Județean P.C.R. pentru a se acționa prin organizațiile de pionieri, U.T.C., cultural-sportive, prin Inspectoratul de învățămînt, pentru a se îngusta posibilitățile atragerii tinerilor la activitatea acestei organizații.

Astfel s-au organizat mai multe acțiuni, printre care : prelucrarea în toate organizațiile de partid, U.T.C. și la adunările obștești a unor materiale de combatere a concepțiilor înapoiate, mistice ; stimularea activității desfășurate în cadrul căminelor culturale ; mobilizarea corpului profesoral din aceste localități la combaterea ideilor mistice și la antrenarea copiilor (ai sectanților mai ales) la activități cul-

tural-sportive atrăgătoare ; s-a impulsionat chiar pe linie departamentală, activitatea de combatere a sectei „Martorii lui Iehova” prin intermediul preoților.

În activitatea viitoare, pe baza ordinelor și indicațiilor date de conducerea Consiliului Securității Statului, am luat măsuri de a da o formă mult mai organizată muncii noastre pe această linie, vizînd, în special, contracararea oricăror posibilități de extindere a acestor grupări și crearea de combinații, care să ducă la destrămarea celor prezente, la compromiterea elementelor cunoscute cu activitate mai intensă.

Fiind o problemă specifică județului nostru, am întocmit un plan de măsuri, pe baza căruia vom coordona activitatea noastră viitoare.

La baza acestui plan stă ideea că munca informativă trebuie să stabilească nu activitatea unor elemente sau grupări izolate, ci tendința organizatorică.

Ne mai propunem să neutralizăm efectele și intențiile „noii orientări” ; să intensificăm acțiunea de interceptare a canalelor de legătură cu exteriorul, pentru a-i lipsi pe sectanți de material propagandistic ; să contactăm un număr mare de elemente, în scopul recrutării lor și, în caz de refuz, să continuăm contactarea acestora în mod deschis, pentru a-i compromite ; să ne sprijinim mai mult pe șefii posturilor de miliție pentru a realiza prinderea în flagrant.

Fiind conștienți de sarcina ce ne-a fost încredințată, vom face uz de toate mijloacele legale ale muncii de securitate, pentru a nu da posibilitate elementelor dușmănoase de a se organiza, pentru a lichida, încă din faza incipientă, acțiunile lor îndreptate împotriva securității noastre de stat.

Colonel NECULAI DUMITRAȘCU

VĂ PREZENTĂM

ACȚIUNEA

„PADUREA”

În cadrul Inspectoratului de securitate al județului Bacău, se află puși în urmărire informativă specială, mai mulți foști legionari.

Cu prilejul unor analize a rezultat că poziția a cinci foști legionari este deosebită, că aceștia păstrează legături între ei, că dețin cărți cu caracter fascist-legionar și manuscrise proprii cu conținut dușmănos. Aceste acțiuni informative au intrat direct în atenția conducerii inspectoratului, care, periodic, a indicat măsurile ce trebuiau luate.

Informatorii „Scutaru”, „Matei”, „Șoimaru” și alții au stabilit că, încă din anul 1968, aceste elemente își intensificaseră activitatea în domeniul creațiilor literare, căutând să pătrundă în cenacluri, unde să se afirme și să-și poată publica astfel unele dintre creațiile lor, în reviste din localitate sau din țară. Mai rezulta că elementele în cauză reluseră legătura cu alți foști legionari condamnați, cu care întrețineau discuții cu caracter dușmănos.

Despre numitul „Pascu Gheorghe”, de pildă, care ne era cunoscut cu

preocupări literare și înainte de detenție, am primit informații din care rezulta că, începând din anul 1967, și-a intensificat activitatea literară. Astfel, informatorul „Nistor” ne-a prezentat un material din care rezulta că „Pascu Gheorghe” afirmase:

„... cu toate cele petrecute, în adâncurile mele, am rămas mistic. Nu un misticism de asta cu popi, ci un misticism care mă împiedică să pot da un alt conținut poeziei decât cel al simțămintelor mele. Am trimis citeva poezii pentru a vedea dacă se pot publica. Acestor poezii le-am dat o șlefuială în spiritul vremii, însă nici eu nu sint mulțumit de ele”. Informatorul „Bordeeanu” ne semnala că în discuțiile purtate cu fostul legionar „Baltă Ștefan”, acesta i-a spus că lucrează la două volume de poezii pe care le ține la vedere, dar că mai are și alte poezii pe care le ascunde, deoarece sint împotriva regimului.

Pe baza acestor informații și a altora, din care rezulta că cei în cauză se mențineau pe o poziție dușmănoasă, în fața acțiunilor informative s-a impus sarcina de a se stabili concret în ce constă activitatea acestor foști legionari, ce ascunde masca literară, conținutul acelor creații, unde sint păstrate etc., pentru a documenta acțiunile săvârșite și a preveni realizarea unor intenții dușmănoase în viitor.

În acțiunile informative respective s-au luat mai multe măsuri, printre care recrutarea și dirijarea unor informatori, filaj și măsuri speciale. A fost informat și Comitetul județean de partid despre intenția foștilor legionari de a-și publica unele creații. Prin dirijarea și a altor informatori,

s-au obținut noi date cu privire la poziția dușmănoasă și la preocupările celor urmăriți și am intrat chiar în posesia unor poezii. La fostul legionar „Scorțeanu Emil” s-au folosit măsuri speciale, prin care am stabilit date importante privitoare la activitatea lui și a altor elemente dușmănoase. Am aflat, de exemplu, că „Pascu Gheorghe”, mergând în localitatea unde domiciliu „Scorțeanu Emil”, l-a vizitat la domiciliu pe cel din urmă și a rămas la el peste noapte. În cadrul discuțiilor cu conținut dușmănos pe care le-au purtat, cei doi s-au referit și la preocupările lor literare. „Pascu Gheorghe” l-a îndemnat pe „Scorțeanu Emil” să scrie o carte în care să se folosească de experimentul anilor din detenție, experiment care ar prezenta un subiect prețios pentru o carte „a idoliilor prăbușiți”. În continuare afirma: „... Îmi dau seama că noi nu vom putea rezista decât prin ceea ce vom crea. Ceea ce mi-ai povestit de la birou îmi place. Nu ți se poate reproșa nimic, dar nu-i suficient. Trebuie să-ți scrii toată drama asta, s-o analizezi la ultima centimă. Trebuie să se împlinești în ceva; noi, care am suferit, putem da din punct de vedere literar lucrări foarte bune, care să stărnescă emoția literară, altfel decât cei care n-au trecut prin aceste locuri...” Prin aceeași sursă am stabilit că „Pascu Gheorghe” are un jurnal care cuprinde viața lui în detenție, jurnal pe care-l păstrează pentru a-l da copiilor săi.

Prin informatorii noștri, am intrat și în posesia unor poezii cu titluri semnificative, cum ar fi: „Ne risipim”, „Cintec de prizonier”, „Adevărul”, „Libertatea” ș.a., aparținând foștilor legionari „Pascu Gheorghe”

și „Baltă Ștefan”, poezii care aveau un conținut dușmănos clar.

În timpul desfășurării acțiunii informative, s-au obținut și alte materiale verificate, referitoare la activitatea și legăturile celor urmăriți, precum și date care ne permiteau documentarea activității lor, fără să desconspirăm mijloacele muncii de securitate folosite. Astfel, despre „Pascu Gheorghe”, am primit o declarație, obținută de alt inspectorat județean, de la un fost legionar arestat și anchetat. Rezulta că „Pascu Gheorghe” îi trimisese respectivului poezii proprii, rugându-l ca, prin intermediul unei rude, să le publice în revista „Flacăra”. Din lectura poeziilor lui „Pascu Gheorghe”, fostul legionar arestat a arătat că în „Amintiri din casa morții” se redau sub o formă voalată amintirile din detenție, iar în „Cintec de prizonier” autorul se transpune în situația de deținut.

Din analiza materialelor adunate în dosarele prin care lucram aceste elemente, reieșea că activitatea lor nu avea un caracter organizat, însă prezenta un real pericol pentru securitatea statului nostru, întrucât cei urmăriți intenționau să mențină treaz moralul legionar, căutau să refacă prestigiul și să întărească încrederea în fosta organizație legionară, în viitorul acesteia. În același timp, întrețineau o atmosferă reacționară în jurul lor, căutând să semene neîncredere și adversitate față de regim.

Asupra lui „Scorțeanu Emil” aveam și date din care rezulta că intenționază să divorțeze de soție, sens în care întreprinsese și unele măsuri, iar că soția sa i-a ascuns unele poezii, cu care voia să-l compromită față de organele noastre.

Existau și alte posibilități de probare a poziției dușmănoase a celor lucrați, prin alte persoane cărora le

declamaseră poezii sau cu care purtaseră discuții cu conținut dușmănos la locul de muncă ori la domiciliu.

Analizându-se situația operativă la nivelul conducerii inspectoratului, s-a hotărât curmarea activității acestor elemente, prin luarea unor măsuri corespunzătoare pentru fiecare în parte. În baza aprobării Consiliului Securității Statului, s-a început astfel urmărirea penală și cercetarea în stare de libertate a persoanelor respective, acțiunea aceasta comună primind denumirea „Pădurea”.

Pentru a nu distruge sau ascunde manuscrisele și cărțile cu caracter fascist-legionar, s-a trecut concomitent la efectuarea de percheziții domiciliare la cei cinci foști legionari și la anchetarea lor în stare de libertate. S-au găsit cu acest prilej majoritatea poeziilor, jurnalelor, încercărilor în proză, precum și cărțile cu caracter fascist-legionar.

În timpul cercetării, s-au prevăzut și măsuri de intensificare a muncii de supraveghere prin rețea și prin alte mijloace, spre a cunoaște reacția celor anchetați și a legăturilor, în vederea folosirii situației create și pentru a adânci disensiunile din rîndul lor. O dată cu aceste măsuri, au mai fost chemați periodic și alți trei foști legionari, în vederea compromiterii lor. De asemenea, a fost întocmit un plan de anchetă pentru fiecare element în parte, avîndu-se în vedere, în mod deosebit, acoperirea mijloacelor muncii noastre. Concomitent s-au făcut și audieri de martori prin care ni s-au confirmat majoritatea materialelor informative pe care le deținem. Cei anchetați și-au recunoscut în parte activitatea dușmănoasă.

Astfel, „Scorțeanu Emil” a declarat că a adus injurii și calomnii la adresa orînduirii sociale și de stat

din țara noastră și la adresa conducătorilor, arătînd în continuare: „.... Oriunde mă aflu căutăm să fac pe cei din jur să aibă încredere în mine și nelcredere în comuniști. În toate împrejurările, cînd se discută despre legionari, am justificat crimele săvîrșite de ei, dîndu-le pe seama altor persoane, care nu aveau nimic comun cu organizația legionară”.

„Pascu Gheorghe” a declarat că, prin poeziile „Amintiri din casa morții” și „Cîntec de prizonier”, a urmărit să se pună în postura de victimă a regimului, să fie compătimit de cei din jur.

La percheziția efectuată la domiciliul lui „Udrea Dumitru”, s-au găsit cărți cu caracter legionar, despre care posesorul lor declara în anchetă că le păstra pentru urmașii săi, cu scopul de a cunoaște și ei frământările social-politice din perioada anilor cînd s-a impus pe arena social-politică organizația legionară.

„Baltă Ștefan” a declarat: „.... Privitor la concepția mea despre viață, recunosc că am fost anticomunist”, aducînd în continuare o serie de motivări pe care le exprimase și în poezia „Libertatea”.

Din sutele de poezii găsite cu ocazia percheziției făcute la domiciliul lui „Baltă Ștefan”, o parte au fost trimise la Uniunea Scriitorilor, pentru a fi analizate de o comisie de oameni de specialitate. Din raportul de constatare al comisiei, rezultă că poeziile lui „Baltă Ștefan” au un caracter ostil orînduirii noastre sociale și de stat.

În anchetă, folosindu-se cu dibăcie declarațiile martorilor, a coînvinuiților, precum și materialele găsite la percheziție, s-a reușit ca cei în cauză să nu descopere mijloacele muncii noastre, deși am stabilit că

toți cei cinci foști legionari anchetați s-au preocupat și au analizat discuțiile politice pe care le-au avut anterior, cu scopul de a stabili cine i-a demascat.

„Scorțeanu Emil” bănuiește, de pildă, că a fost demascat, în afară de soția lui, cu care este în perspectivă de divorț, și de legionarul „Pascu Gheorghe”, coînvinuit, despre care a afirmat: „... pușcăriașul de „Pascu Gheorghe” a spus tot ce am vorbit! Prin orice oraș s-a dus, a căutat să se întâlnească cu unii pușcăriași...” etc. La rîndul său, „Pascu Gheorghe” i-a povestit informatorului „Șoimaru” că a fost demascat de „Scorțeanu Emil”, care ar avea „mîncărici la limbă”. „Baltă Ștefan” bănuiește pe mai multe persoane care au fost audiate ca martori (printre care și pe informatorul „Matei”), iar „Udrea Dumitru” o spus față de informatorul „Matei” că ancheta făcută de securitate împotriva lui pornește de la protopopol orașului care, cu cîteva luni în urmă, îl amenințase într-o discuție contradictorie că „trimite securitatea la el acasă”.

În timpul anchetei, foștii legionari au devenit foarte suspicioși, iar pe de altă parte, au adoptat o conduită lingușitoare față de colegii de serviciu și față de alte persoane, în scopul de a obține compătimire. Au căutat să-i influențeze și pe martori, explicîndu-le că nu ar fi fost vorba de o activitate ostilă, ci de scrieri literare, prin care și-ar fi exteriorizat starea lăuntrică etc. Fostul legionar „Pascu Gheorghe” a propus chiar informatorului „Șoimaru” o schemă de relatări asupra convorbirilor pe care le-au purtat, schemă după care trebuiau să vorbească în cazul în care vor fi anchetați. Același lucru l-a făcut și „Baltă Ștefan”, care a cerut informatorului „Matei” să nu dea declarații asu-

pra discuțiilor politice pe care le-au avut. El a prelucrat și alte persoane în același sens. De asemenea, a pregătit o masă și a invitat două persoane ca să le spună ce să declare, dacă vor fi chemate la securitate.

Dintre cei cinci foști legionari care au fost anchetați în stare de libertate, „Baltă Ștefan” este arestat spre a fi deferit justiției pentru infracțiunea de propagandă împotriva orînduirii socialiste din țara noastră, infracțiune prevăzută și pedepsită de art. 166 alin. 2, Cod penal. Un alt fost legionar mai este sub urmărire penală (urmează a se face contra-expertiză la o scrisoare anonimă), iar ceilalți trei au fost avertizați. Se apreciază că unul dintre ei va putea fi atras la colaborare.

Prin anchetarea și avertizarea acestor foști legionari, am reușit compromiterea sau neutralizarea lor, precum și crearea de disensiuni între ei. Astfel, „Scorțeanu Emil” s-a plîns soției că este compromis pînă și în comuna de unde este originar, deoarece, după ce organele securității i-au făcut percheziție la domiciliul părinților, oamenii din sat strigau în urma lui „hoțul”; ca urmare, a hotărît să se mute în altă localitate — lucru pe care l-a și făcut. Atît el cît și „Baltă Ștefan” au hotărît să nu mai primească pe nimeni în casă, iar pe stradă și la serviciu să evite orice discuție; „Pascu Gheorghe” a arătat că se simte izolat față de colegii de muncă și de cunoscuți.

Alți foști legionari, care nu au fost cercetați, dar au auzit de anchetă, manifestă prudență, avertizîndu-se reciproc să evite întîlnirile între ei și, în general, discuțiile pe teme politice.

În timpul urmăririi speciale s-au manifestat și unele neajunsuri, din care se pot desprinde învățăminte. Trebuie spus că nu toate acțiunile

au fost lucrate calificat, cu informatori care să dispună de asemenea posibilități încît să lămurească pe deplin activitatea pe care au dus-o foștii legionari. Nu a stat în permanență în atenția ofițerilor grija pentru a documenta fiecare caz în parte. Multe aspecte din activitatea celor urmăriți au fost cunoscute doar în faza anchetei, deși ar fi putut să fie stabilite în timpul urmăririi informative, iar în anchetă să li se dea o altă orientare. Dacă s-ar fi cunoscut activitatea foștilor legionari în amănunt, se puteau lua măsuri mai din vreme.

În timpul urmăririi informative, cit și din anchetă, a rezultat că, în cazul lui „Baltă Ștefan”, trei informatori au trădat legătura cu organele noastre, avertizîndu-l pe urmărit că este în atenția securității. Asupra lor s-au luat măsuri de abandonare. Ei au trădat sarcinile primite de la organele noastre datorită unor puternice afecțiuni pe care le aveau față de „Baltă Ștefan”. Astfel, informatorul „Postolache” fusese în prizonierat împreună cu urmăritul. Informatorul „Moldoveanu” se apropiase foarte mult de „Baltă Ștefan” datorită relațiilor pe care și le-au creat la serviciu.

Mai caracteristic este cazul informatorului „Matei” care, fiind dirijat să consolideze relațiile cu elementul lucrat de noi, s-a împrietenit așa de mult cu acesta, încît s-au înrudit, informatorul botezîndu-i un copil obiectivului. Ulterior, i-a dat de înțeles lui „Baltă Ștefan” că este urmărit de securitate, iar informațiile pe care le furniza în continuare organelor noastre au început să fie treptat tot mai nesincere, intenționînd să facă din noua sa rudă o persoană loială.

Din urmărirea specială, cit și din anchetă, a rezultat că unii foști le-

gionari nu au renunțat la activitatea lor dușmănoasă, nu și-au întrerupt legăturile între ei, folosind toate posibilitățile ce se ivesc, în scopul de a se întîlni, de a-și depăna amintirile din detenție și de a-și cunoaște reciproc preocupările zilnice pe care le au. (Foștii legionari, „Pascu Gheorghe”, „Scorțeanu Emil”, „Baltă Ștefan” și „Udrea Dumitru” au contactat fiecare, în perioada anilor 1967-1969, între 10 și 15 foști condamnați).

O formă de activitate căreia merită să-i acordăm atenție, o constituie preocupările literare ale foștilor legionari, deoarece, în „creațiile” lor, descriu viața din detenție, precum și aspecte tendențioase împotriva orînduirii noastre sociale. Remarcabilă este și legătura acestor elemente cu preoți foști legionari, precum și cu deservenții unor secte religioase.

A mai rezultat că, în ultima perioadă, foștii legionari evită să provoace discuții împotriva regimului, însă atunci cînd se ivesc astfel de împrejurări, dezvoltă asemenea subiecte față de persoane de încredere, iar cînd sînt în pericol sau atunci cînd se iau unele măsuri împotriva lor, se avertizează reciproc pentru a manifesta maximum de prudență.

Din urmărirea informativă a celor cinci foști legionari anchetați în stare de libertate (mai puțin „Baltă Ștefan” care este arestat) a rezultat că măsurile întreprinse de către organele noastre și-au atins scopul, în sensul că, atît la locul de muncă, cit și în cercul de prieteni, elementele lucrate au încetat manifestările cu caracter dușmănos, se consideră compromiși, și-au întrerupt relațiile, evită întîlnirile, iar între unii dintre ei s-au ivit și disensiuni.

Maior ANTON BANEĂ

PE MARGINEA UNUI CONTROL PRIVIND MUNCA CU DOCUMEN- TELE SECRETE

În contextul preocupărilor pe care conducerea de partid și de stat le manifestă față de apărarea secretului de stat, în cursul anului trecut au fost elaborate două importante acte normative – Decretul Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România nr. 430, din 6 mai 1969 și Hotărîrea Consiliului de Miniștri nr. 1009, din 13 mai 1969 – care stabilesc măsuri cu privire la organizarea activității de apărare a secretului de stat și răspunderea care rezultă pentru aceasta.

Potrivit prevederilor sus-numitelor acte normative, „apărarea secretului de stat este o datorie a fiecărui cetățean al Republicii Socialiste Româ-

nia”, iar răspunderea pentru luarea măsurilor de apărare a acestui secret „revine miniștrilor și conducătorilor celorlalte organe centrale, președinților comitetelor executive ale consiliilor populare, precum și conducătorilor organizațiilor economice, întreprinderilor și instituțiilor”.

Din actele normative menționate ca și din Decretul nr. 295/1968 cu privire la înființarea, organizarea și funcționarea Consiliului Securității Statului, se desprind sarcini importante pe linia apărării secretului de stat pentru unitățile și subunitățile noastre.

În cele ce urmează, ne-am propus să ne referim doar la un singur aspect al acestor sarcini, și anume,

la modul în care este organizată, în unele unități, munca cu documentele secrete, mai precis, cum se respectă normele privind evidența, întocmirea, multiplicarea, manipularea și păstrarea documentelor secrete.

Datorită importanței sale, această problemă a stat și stă în centrul preocupărilor conducerii Consiliului Securității Statului care, aproape în toate împrejurările — convocări, ședințe, analize — a atras atenția asupra păstrării secretului muncii de securitate, ordonând să se întreprindă măsuri dintre cele mai eficace pentru respectarea compartimentării activității și apărarea secretului de stat.

În acest sens, au fost elaborate și Instrucțiunile nr. 200/1969 privind evidența, redactarea, multiplicarea, manipularea și păstrarea documentelor cu caracter secret, precum și Ordinul nr. 201/1969, care cuprinde lista documentelor, datelor și informațiilor ce constituie secrete de stat în Consiliul Securității Statului.

Pentru a se cunoaște mai amănunțit modul în care au fost însușite, în cadrul unităților, prevederile legislației în vigoare, pe linia apărării secretului de stat, de curind au fost organizate controale la câteva inspectorate județene de securitate.

Cu acest prilej, s-a constatat că inspectorii șefi au întreprins măsuri pentru prelucrarea și însușirea ordinilor de către toți militarii și angajații civili care lucrează cu documente secrete de stat, că au dat indicații pentru aplicarea corespunzătoare a acestora în munca practică și au dovedit exigență față de acei care, din diferite motive, n-au respectat întru totul măsurile ordonate.

Astfel, la unele inspectorate, cum

ar fi Dimbovița, Bistrița-Năsăud și altele, ordinele și instrucțiunile respective au fost seminarizate, iar la alte inspectorate s-a prevăzut, în planul de învățămînt, studierea lor în mod organizat. Ca urmare a măsurilor luate, se poate spune că în prezent există o mai bună evidență a documentelor cu caracter secret elaborate în cadrul unităților Consiliului Securității Statului, că a crescut spiritul de răspundere și de vigilență al celor care redactează, manipulează sau păstrează documentele. Spre exemplu, evidența acestora a fost organizată separat de cea a documentelor nesecrete, formularistica existentă a fost adaptată la cea prevăzută în Instrucțiunile nr. 200 din 1969, iar clasificarea documentelor elaborate s-a făcut cu respectarea prevederilor Ordinului nr. 201 din 1969.

La majoritatea unităților controlate, a reieșit, de asemenea, că prevederile instrucțiunilor cu privire la faptul ca documentele secrete să fie înregistrate imediat după primire, sau după semnare, ca ele să fie manipulate pe baza unei evidențe precise, sînt respectate întocmai.

În urma controalelor inopinate, făcute în afara orelor de program, s-a desprins și concluzia că pentru asigurarea documentelor secrete s-au luat măsurile necesare, acestea fiind păstrate în fichete metalice, sigilate. La majoritatea inspectoratelor a devenit o regulă ca ofițerii de serviciu să verifice modul în care cadrele au asigurat documentele secrete pe timpul cît lipsesc din unități.

Cu toate acestea, în executarea or-

dinelor care reglementează munca cu documentele secrete, mai sînt încă și o serie de neajunsuri atît pe linia evidenței, cît și a redactării, multiplicării și păstrării acestora. Trebuie spus că în contextul măsurilor stabilite este suficient ca un singur principiu sau regulă să nu se respecte, pentru a nu se mai putea stabili cu certitudine cine răspunde de existența și securitatea unui anumit document. Or, în felul acesta, lăsăm deschisă posibilitatea pierderii aceluși document, pentru o perioadă de timp, ori pentru totdeauna.

Astfel, la multe din inspectoratele controlate, cum sînt: Caraș-Severin, Bacău, Harghita, Covasna, au fost constatate deficiențe în ce privește evidența documentelor secrete, în sensul că unele dintre acestea au fost găsite neînregistrate. La serviciul de securitate din orașul Gh. Gheorghiu-Dej asemenea materiale neînregistrate conțineau chiar date secrete de mare importanță, pe diferite linii de muncă.

Pentru exemplificarea unor serioase încălcări ale ordinelor, menționăm Inspectoratul de securitate Caraș-Severin. Aici s-au primit, prin Cancelaria Consiliului Securității Statului, trei exemplare dintr-un document cu caracter „Strict secret de importanță deosebită”. Exemplarele respective nu au fost predate tovarășilor din conducerea inspectoratului pe bază de semnătură. (Semnase de primirea lor, la organele serviciului „G”, doar șeful compartimentului secretariat). De asemenea, într-una din zile, de la acest inspectorat au fost luate personal de un delegat al Centrului evidență dispacerat și arhivă (fără a i se cere măcar semnătură) situația statistică

privind „rețeaua informativă, urmărirea informativă specială, evidența dosarelor de obiectiv și a persoanelor arestate”, inclusiv comentariul aceleiași situații, ambele neînregistrate.

Cu ocazia controlului, a mai rezultat că mai domină practica de a se multiplica documente cu caracter secret, la mașina de scris, fără a se face mențiunile necesare. De exemplu, la Inspectoratul de securitate al județului Neamț, Instrucțiunile nr. 200/1969 nu erau cunoscute în suficientă măsură de cadrele unității nici în luna februarie a.c., iar registrele de dactilografieri au fost introduse aici abia în ultimul timp.

La unele inspectorate au reieșit și alte deficiențe, cum ar fi procedeul de a se înregistra documentele secrete și nesecrete în același registru sau de a nu se trece în registrele de dactilografieri lucrările bătute la mașină de persoanele care le-au redactat.

Deși Instrucțiunile nr. 200/1969 prevăd că unele unități ale C.S.S. (printre care și cele din subordinea Direcției Generale a Serviciilor și Inzestrării și compartimentele corespondente din teritoriu) au obligația de a redacta documente cu caracter secret numai „pe caiete de ciornă, coli de hîrtie sau formulare, înregistrate la formațiunile de secretariat într-un registru conform anexei nr. 3”, această dispoziție nu a fost respectată întocmai.

Astfel, la majoritatea sectoarelor administrativ-financiare de la inspectoratele controlate, formularele tip, care

după completare au caracter secret (stat de salarii, planuri de dotare etc.), nu au fost înregistrate.

*
* *

Prin Ordinul Președintelui Consiliului Securității Statului nr. 201/15.XII.69, privind lista documentelor, datelor și informațiilor ce constituie secrete de stat în Consiliul Securității Statului, s-a reglementat, pentru prima dată, caracterul ce trebuie dat documentelor. Pozitiv este faptul că acest ordin a fost prelucrat de către șefii de unități cu întregul personal care lucrează cu documente secrete, în părțile ce priveau pe fiecare, iar unele greșeli în stabilirea caracterului „secret” sau „strict secret” au fost remediate la timp.

Cu toate acestea, mai sînt inspectorate unde nu întotdeauna se manifestă exigența și discernămintul necesare în clasificarea documentelor, atît din partea cadrelor care redactează și stabilesc caracterul lucrărilor, cît și din partea șefilor care semnează documentele respective. Sînt cazuri cînd șefii nu verifică dacă subordonații au stabilit, în mod corespunzător, caracterul documentelor întocmite, iar atunci cînd constată abateri nu atrag întotdeauna atenția celor în cauză. Iată cîteva exemple concludente în acest sens.

La Inspectoratul de securitate al județului Neamț, compartimentul de învățămînt a trimis la Secția municipală de securitate Roman documente cu caracter secret, în timp ce pe adresa de trimitere s-a scris „strict secret”.

La Secția municipală de securitate Roman, un proces-verbal întocmit

asupra modului cum a decurs o ședință de tragere cu pistolul din luna ianuarie era clasificat ca document „strict secret” (deși din conținutul său nu rezulta să fi avut un asemenea caracter).

De asemenea, la Inspectoratul de securitate al județului Bacău, ofițerul care se ocupă cu probleme de personal a trimis adrese prin care solicită spre studiu dosarele unor cadre de rezervă. Adresele purtau mențiunea „strict secret”, deși Ordinul 201/1969 prevede că dosarele cadrelor fac parte din categoria „secret”.

Una din preocupările de seamă ale fiecărui militar sau angajat civil din cadrul unităților și subunităților Consiliului Securității Statului care lucrează cu date, documente sau informații ce constituie secrete de stat, este și aceea de a verifica permanent existența documentelor primite, de a efectua confruntarea acestora cu evidențele de bază, de a opera toate modificările survenite în mișcarea documentelor și de a retrage la timp pe acelea care au fost date spre consultare altor persoane. Șefilor de la toate nivelurile le revine sarcina să organizeze controale periodice asupra modului în care se respectă regulile de evidență, de multiplicare și de păstrare a documentelor secrete.

Apreciem măsura luată de către șeful Inspectoratului de securitate al județului Harghita, care, în luna decembrie 1969, a format o comisie ce a controlat modul de ținere a evidenței și a existenței documentelor secrete, a ordinelor și instrucțiunilor, cît și a literaturii de specialitate cu caracter secret sau strict secret. Cu acest prilej, au rezultat o serie de aspecte pozitive, care demonstrează

preocuparea manifestată pentru respectarea și aplicarea în munca practică a prevederilor ordinelor date pe această linie.

Au rezultat însă și altfel de aspecte. Locotenentul-major Gavril Birsan, de pildă, în calitate sa de ofițer care se ocupă cu probleme de învățămînt, a dat pentru studiu unor colegi ai săi din inspectorat, cărți din literatura de specialitate fără a lua semnătură de primire, deși această literatură se dă spre consultare pe bază de fișe. Același ofițer primise un număr de 12 lecții profesionale dar pe care nu le înregistrase nici după două luni de la primire. Pentru nerespectarea ordinului, locotenentul-major Gavril Birsan a fost avertizat că nu corespunde pe deplin funcției, fixindu-i-se termen pentru remedierea neajunsurilor constatate.

Lipsa unui control asupra documentelor secrete, a modului în care acestea sînt păstrate și se asigură securitatea lor, poate pune în pericol existența acestora, conținutul problemelor și al datelor secrete. Astfel, într-una din zile, după orele de program, la Inspectoratul de securitate al județului Harghita s-a constatat că un fichet avea plastilina, de cca. 2 cm, aplicată într-un asemenea mod încît exista posibilitatea dezlipirii acesteia fără a se distruge formatul. La contabilitatea din același inspectorat s-a găsit un fichet sigilat, dar neînchis, în care se aflau documente secrete și strict secrete, iar la compartimentul de evidență, în sertarul unui birou, se păstrau imprimare ale muncii de securitate, cum sînt: dosare personale de informatori, mape de lucru, cartotecă evidență elemente suspecte, cartotecă

indicator de combinații, fișe evidență anexa nr. 6 și un caiet de învățămînt profesional înregistrat la nr. 47, aparținînd plutonierului Mailat Aladár.

Ținînd seama de faptul că și în alte inspectorate continuă să dănuie lipsuri de genul celor consemnate în acest material, este necesar ca, în perioada care urmează, să se sporească exigența față de orice încălcare de la regulile privind lucrul cu documentele secrete, să se depună toate eforturile pentru înlăturarea cît mai grabnică a unor fenomene negative, pentru crearea unei atmosfere de neîmpăcare cu unele aspecte care la prima vedere par a avea o importanță minoră.

Se impune ca, în cadrul pregătirii militare și de specialitate, să se acorde o mai mare atenție planificării și organizării unui studiu temeinic, atît al legislației în vigoare pe linia apărării secretului de stat, cît și a ordinelor C.S.S., cu privire la modul de lucru cu documentele secrete, pentru că numai însușindu-ne perfect prevederile acestora vom putea să le îndeplinim întocmai.

Disponem de toate condițiile pentru ca să obținem rezultate superioare și în acest domeniu al activității noastre.

Preocupați fiind de ridicarea calității muncii, peste puțin timp, Cancelaria Consiliului Securității Statului va organiza o convocare cu șefii secretariatelor din aparatul central și teritorial, unde se vor dezbate măsurile care au fost luate pentru executarea ordinelor referitoare la munca cu documente secrete.

Locotenent-colonel M. FLUTURĂȘ

CADRELE DE REZERVĂ

SPRIJIN PREȚIOS, INCONTESTABIL

● Maior GHEORGHE MANTU

Pe baza ordinului dat de conducerea Consiliului Securității Statului privind folosirea cadrelor de rezervă la rezolvarea unor sarcini informative, în cadrul Inspectoratului de securitate al județului Vaslui s-au luat o serie de măsuri concrete, care au determinat deja obținerea unor rezultate mulțumitoare.

În primul rînd, ne-am preocupat de identificarea tuturor rezerviștilor de pe raza județului, după care am făcut o repartizare a lor pe linii de muncă, în raport cu pregătirea și ocupația prezentă. Aceasta pentru a se evita contactarea aceluiași rezervist de către mai mulți ofițeri, dar mai ales pentru ca fiecăruia să i se solicite

date din domenii în care poate da maximum de randament.

Ținînd seama de faptul că majoritatea cadrelor, după trecerea în rezervă, au păstrat doar legături cu totul sporadice cu ofițerii activi, că o parte dintre aceștia ieșiseră din rîndurile noastre de mai multă vreme, am apreciat că în luarea primului contact se impune să dovedim mult tact, pentru ca sprijinul pe care li-l vom cere să fie înțeles așa cum trebuie încă de la început. Ca urmare, s-a hotărît ca discutarea și introducerea în munca informativă a cadrelor de rezervă ale C.S.S. să fie rezolvată de către tovarășii din conducerea inspectoratului, ori de către șefii de compartimente.

De asemenea, am considerat că nu ar fi indicat să dăm rezerviști în rezidență, indiferent de pregătirea și calitatea rezidentului, întrucît credem că oricît de bun ar fi un rezident, el nu poate avea pregătirea unui fost ofițer de securitate, acesta din urmă dispunînd de experiență în munca informativă, de o pregătire specială, făcută în acest domeniu.

Am apreciat chiar că este mai bine ca rezerviștii cu care s-a luat contact să fie trecuți pe cît posibil în legătura unor ofițeri egali în grad sau cu grad mai mare decît cel al ofițerului rezervist. Aceasta pentru păstrarea unor raporturi corecte permanente și pentru a nu afecta sentimentele firești de mîndrie militară ale foștilor ofițeri.

Practica a dovedit justetea considerentelor de mai sus : toate cadrele de rezervă din județul nostru, cu care s-a discutat, au acceptat să sprijine munca de securitate. Nu numai că nu am întîmpinat refuzuri, dar foștii noștri colegi au dovedit o preocupare reală pentru a rezolva sarcinile pe care le-au primit. În mod concret, prin măsurile luate, s-a reușit ca, la ora actuală, Inspectoratul de securitate al județului Vaslui să folosească în munca de securitate peste 75% din totalul rezerviștilor identificați (în calitate de : rezidenți, colaboratori, căsuțe poștale ; o parte dintre ei lucrează, de asemenea, ca ghizi O.N.T.). N-am putut să-i folosim pe toți, deoarece unii sînt în prezent activiști de partid, alții sînt bol-

navi, au o pregătire slabă sau sînt compromiși.

Aportul cadrelor de rezervă a fost simțit mai ales cu ocazia unor evenimente importante, cînd foștii ofițeri au cules personal comentariile ce se făceau atît la locul lor de muncă, cît și în diverse ocazii ; ne-am convins astfel că am fi avut numai de pierdut dacã am fi neglijat în continuare utilizarea unor asemenea forțe.

Dacă analizăm în amănunt deosebirea dintre un element nou recrutat, abia introdus în munca de securitate și un rezervist cu experiență, abia atunci ne putem da seama cîte avantaje există prin folosirea vechilor cadre. Se remarcă, de la început, posibilitatea utilizării unui limbaj comun, specific muncii ; termenii nu mai trebuie explicați, reținerile în legătură cu anumite procedee și mijloace de muncă dispar. În al doilea rînd, cînd discutăm cu un rezervist asupra rezolvării unor sarcini, acesta, în funcție de realitatea de pe teren, pe care o cunoaște foarte bine, pentru că trăiește în mijlocul ei permanent, este în măsură să ne sugereze și modul de rezolvare al acestor sarcini. Or, un element nou recrutat abia dacã înțelege soluțiile propuse de noi. Un alt avantaj este și acela că un ofițer de securitate de rezervă are ochiul format și spiritul de sesizare dezvoltat, pe cîtă vreme un nou informator sau colaborator are aceste calități abia în formare.

Iată însă și cîteva exemple concrete, din care rezultă avantajele folo-

sirii rezerviștilor în munca de securitate :

Maiorul de rezervă P. D. are în legătură două rezidențe și culege personal informații referitoare la starea de spirit din întreprinderea unde lucrează. Datorită calităților sale dobândite în timpul cât a lucrat ca ofițer activ, acesta a reușit să fie apreciat de colegi, iar unii să-i solicite chiar anumite servicii. De pildă, cineva i-a cerut sprijin în obținerea unor acte necesare pentru primirea unei despăgubiri, ca urmare a daunelor aduse familiei sale de către armata nazistă. Pătrunzând în intimitatea acestei persoane, fostul ofițer a aflat de intenția unei rude a celui în cauză (rudă care are o situație bună într-un stat capitalist) de a-l înfia și a trece întreaga avere pe numele lui. Sesizând imediat importanța problemei, ofițerul de rezervă desfășoară în prezent o activitate intensă pe lângă obiectiv, pentru a-l determina să accepte înfierea și să transfere valorile în România. Paralel cu aceasta îl studiază pe colegul său de serviciu pentru a vedea posibilitatea folosirii lui într-o eventuală muncă informativă în viitor.

C. Gh., locotenent de rezervă, datorită relațiilor pe care și le-a creat la locul său de muncă, ne ajută în mod real la rezolvarea unor probleme ivite într-o mapă de lucru. Tot prin intermediul său cunoaștem o seamă de neajunsuri din obiectivul unde lucrează și astfel putem realiza prevenirea la timp a unor deficiențe.

Locotenentul de rezervă S.D. a reușit și el să ne semnaleze la timp unele neajunsuri de la întreprinderea unde muncește, neajunsuri care, fiind examinate de către organele de securitate, au condus la prevenirea rebutării a circa opt tone de oțel special.

De asemenea, locotenentul de rezervă R.I. a furnizat materiale de valoare despre un repatriat și despre un fost polițist. În baza semnalărilor sale, foarte precise, cele două elemente au fost luate în lucru imediat, prin mape. Ofițerul de rezervă ne ține la curent și cu o serie de stări de spirit de la locul său de muncă, de multe ori exploatabile pentru buletine sau pentru informările pe care le întocmim.

Maiorul de rezervă M.M. este folosit ca ghid O.N.T. Plecând într-o țară străină, el a remarcat că un cetățean din grupul în care se afla a fost contactat de organele de poliție. El a făcut și o serie de semnalări privind comportarea suspectă a altor cetățeni români din grup, comportare care poate nu ar fi fost remarcată de un om cu mai puțină experiență în aceste probleme.

Tot în calitate de ghid al O.N.T. a plecat cu un grup într-o țară străină și căpitanul de rezervă I. Gh. În timp ce grupul vizita un oraș, unele elemente provocatoare din exterior s-au dat la încercări de compromitere a persoanelor din grup. Ofițerul de rezervă a intervenit prompt, evitând în felul acesta antrenarea cetățenilor români la comentarii nefa-

vorabile, care se puteau solda cu o situație neplăcută, poate scontată de provocatori.

Un alt exemplu : locotenentul de rezervă T.C. a reușit să se împrietenească cu un element din grupul cu care vizita un stat străin. Știind că acel element era suspect de apartenență la serviciul de spionaj al statului respectiv, T.C. a reușit să ne semnaleze persoanele de care urmăritul a fost contactat cu acea ocazie, confirmând în acest fel unele materiale anterioare, furnizate de rețeaua informativă.

Din exemplele prezentate mai sus, se poate desprinde concluzia că ofițerii de rezervă folosiți aduc o contribuție substanțială în munca de securitate. Menționăm că în cazurile citate aici au fost dirijați și o serie de informatori și colaboratori, dar fiind lipsiți de experiență în munca de securitate, la înapoiere au semnalat aspecte superficiale, lipsite de amănunte semnificative.

Apreciem că această acțiune de atragere la rezolvarea unor sarcini de securitate a ofițerilor de rezervă este bine să fie continuată și în viitor, în forme tot mai complexe. Ei trebuie contactați mai des, apropiați tot mai mult de frământările noastre — care au fost și ale lor — prin demonstrarea importanței sarcinilor pe care li le încredințăm.

Colectivul de conducere al inspectoratului nostru a analizat recent această problemă, apreciind rezultatele bune obținute pînă în prezent și totodată indicînd măsuri de im-

bunătățire a activității în această direcție.

Astfel, s-a recomandat mai multă preocupare pentru a se stabili o apropiere deplină între cadrele active și cele de rezervă, pentru antrenarea concretă în muncă și urmărirea contribuției pe care o aduc foștii ofițeri la rezolvarea unor sarcini pe măsura posibilităților lor.

O problemă care trebuie avută în vedere este aceea a identificării ofițerilor de rezervă ce vin din alte județe și despre care nu în toate cazurile avem cunoștință. Credem, în acest sens, că unitățile centrale și teritoriale și-ar putea comunica reciproc numele și adresele cadrelor care, o dată cu trecerea în rezervă, se stabilesc în raza de activitate a altui inspectorat. Totodată, ar fi bine să se recomande ofițerilor care trec în rezervă și pleacă într-un alt județ, să se prezinte la sediul inspectoratului în cauză pentru o eventuală utilizare în munca informativă.

În lumina ultimelor ordine ale conducerii Consiliului Securității Statului, în viitor, în munca de securitate va trebui să atragem și pe subofițerii de rezervă ai C.S.S. Vom căuta să folosim în continuare și cu aceștia mult tact și pricepere, condiții necesare, esențiale pentru o activitate fructuoasă.

Ținînd cont de posibilitățile de care dispun ofițerii și subofițerii de rezervă ai C.S.S., considerăm că aceștia vor aduce un important sprijin în activitatea de prevenire, descoperire și lichidare a acțiunilor dușmănoase de natură să afecteze securitatea statului.

Să gospodărim cu grijă patrimoniul unităților

Prin documentele Congresului al X-lea al P.C.R. și cele ale Plenarei C.C. al P.C.R. din 10-13 decembrie 1969, ministerelor și organizațiilor centrale de stat și obștești li s-au trasat sarcini de mare răspundere pe linia apărării, consolidării și dezvoltării avutului obștesc, a gospodăririi cât mai judicioase a fondurilor materiale și bănești alocate din bugetul statului.

Pentru a-și exercita atribuțiile de organ căruia îi revine sarcina de înfăptuire a politicii partidului și statului în domeniul apărării securității și de prevenire, descoperire și lichidare a uneltirilor și acțiunilor dușmănoase îndreptate împotriva orânduirii sociale și de stat, Consiliul Securității Statului are nevoie de mijloace tehnice, materiale și financiare. Realizarea cerinței de asigurare tehnico-materială, la nivelul sarcinilor ce revin acestei instituții în etapa actuală, a impus eforturi deosebite pentru dotarea unităților.

An de an, au fost alocate din bugetul statului importante sume de bani, cu care s-au procurat, pe plan

●
Colonel

PETRE MOTORGA

●

intern, cit și din import, aparatură și mijloace materiale, asigurându-se astfel creșterea capacității de luptă a efectivelor, o instruire mai temeinică și executarea în mai bune condiții a misiunilor aparatului de securitate.

În anul care a trecut, cu sprijinul și sub îndrumarea directă a conducerii Consiliului Securității Statului, prin eforturile susținute ale cadrelor din D.G.S.I., planul de dotare a fost realizat în proporție de 100%. În dotarea unităților a fost introdus armament modern, care la unele reperi asigură necesarul integral, creându-se posibilități corespunzătoare pentru intensificarea executării tragerilor de instrucție. De asemenea, s-au introdus în dotare mijloace de transmisiuni noi, care asigură necesarul în proporție de 80%, făcându-se un progres esențial față de anii anteriori.

Dotarea cu mijloace de transport în anul 1969 a fost de 2,8 ori mai mare decît în anul 1968, acoperindu-se astfel în totalitate nevoile unităților nou înființate și asigurându-se în același timp diversificarea corespunzătoare a parcului auto. În această acțiune, s-a avut în vedere introducerea în exploatare a unor mijloace auto din producția internă de mic litraj și mai economicoase, care să satisfacă cerințele muncii și care, în final, să aducă economii în cheltuirea de fonduri în valoare de cca. 1 700 000 lei și peste 1 100 000 lei valută. S-a asigurat totodată dotarea grupului de aviație cu noi aparate de zbor, acțiune care se desfășoară în continuare și în cursul acestui an, creîndu-se astfel posibilitatea acționării rapide, oportune și eficiente în misiunile ordonate.

În perioada anilor 1968-1969 a existat o preocupare intensă pentru realizarea unor lucrări de investiții-

construcții și reparații capitale, numai în 1969 obținîndu-se un volum de lucrări de două ori și jumătate mai mare decît în anii precedenți. Au fost construite sau sînt în curs de executare sedii noi la un număr de 11 inspectorate de securitate județene și s-au făcut extinderi la încă trei inspectorate. De asemenea, s-au dat în folosință unele sedii noi pentru unitățile din aparatul central și s-au executat lucrări de amenajări, extinderi și modernizări la o parte din unitățile de trupe. Pentru depozitarea și conservarea tehnicii de luptă, s-au creat noi spații de depozitare, iar pentru pregătirea de luptă și fizică s-au amenajat unele poligoane de tragere reduse și baze sportive.

Prin lucrările efectuate pe linie de telecomunicații, în anii 1968-1969, s-au dezvoltat, modernizat și extins legăturile telefonice guvernamentale la nivelul județelor și municipiilor, asigurîndu-se o mai bună deservire a unităților pe această linie. Tot în cadrul acestor lucrări, s-a realizat rețeaua telefonică interurbană C.S.S.-M.A.I., menită să asigure necesarul de legături în interiorul fiecărui județ, între județe și între centrele nodale și capitală, în scopul creșterii operativității comunicărilor specifice.

Realizări importante au fost obținute și pe linia îmbunătățirii echipării și hrînirii efectivelor; unitățile au fost asigurate la timp și potrivit nevoilor, cu mijloacele materiale și utilajele necesare.

Am relatat cîteva din principalele obiective realizate în cadrul Consiliului Securității Statului pe linia asigurării tehnico-materiale a unităților, obiective care au necesitat eforturi materiale și financiare deosebite din partea statului și pe care conducerea de partid și de stat le-a apreciat ca necesare, tocmai în scopul creării

unor condiții din ce în ce mai bune pentru executarea misiunilor ce revin unităților noastre.

Desigur, aceste eforturi impun din partea comandanților de unități, a cadrelor care depun activitate pe linie de servicii și înzestrare și, în general, a întregului personal al Consiliului Securității Statului, o grijă deosebită pentru păstrarea integrității bunurilor materiale puse la dispoziție, pentru folosirea cu chibzuință și numai în spiritul dispozițiilor legale a acestor bunuri, pentru întreținerea și repararea lor la timp, în conformitate cu normativele, în scopul prelungirii duratei lor de întrebuințare și a asigurării capacității integrale de luptă a unităților.

Controalele efectuate la unități, precum și anumite fapte, denotă că sînt încă situații cînd, datorită încălcării actelor normative și a ordinelor tovarășului Președinte al Consiliului Securității Statului, se dă dovadă de neglijență în folosirea mijloacelor tehnice din dotare, se produc uneori abuzuri și nereguli care au drept consecință pagube materiale aduse avutului obștesc, imobilizarea unor mijloace pentru reparații pe timp îndelungat și, implicit, diminuarea capacității de luptă.

Așa, spre exemplu, în anul trecut, valoarea pagubelor materiale și bănești, stabilite numai de organele C.F.I., s-a ridicat la suma de 205 663 lei, din care o parte importantă reprezintă lipsuri în gestiune și degradări de bunuri, provocate din neglijența unor cadre din unități.

Ca urmare a controalelor tehnice efectuate pe linie de A.G.T., s-au constatat cazuri de neglijență în folosirea și întreținerea armamentului din dotare, ceea ce duce la degradarea acestuia înainte de termen și la imposibilitatea utilizării lui în condiții

corespunzătoare. În acest sens putem cita Școala de limbi străine București și alte unități unde s-a găsit armament murdar sau cu pete de rușină.

Tot în anul 1969 s-au produs un număr de 517 accidente de circulație (cu 28% mai mult ca în anul precedent), valoarea daunelor aduse patrimoniului Consiliului Securității Statului ridicîndu-se la suma de ca. 347 000 lei, fără a mai include pierderile de vieți omenești sau rănirile grave și imobilizările pe timpul executării reparațiilor necesare autovehiculelor.

Iată cîteva exemple. La Direcția a II-a, locotenentul Ion Cobianu, profitînd de lipsa unui control eficient din partea celor în drept, a folosit în interes personal un autoturism „Volga” pe care, în urma accidentului produs, l-a adus în stare de casare. El a provocat moartea unei persoane care se afla în mașină și rănirea sa gravă. La U.M. 0677 București, maiorul Anuței Mihai, fiind trimis în misiune într-un grad avansat de oboseală, a adormit la volanul autoturismului „Dacia 1100” pe care îl conducea și, părăsind partea carosabilă a șoselei, a accidentat grav patru persoane și a adus autoturismul în stare de casare. Maiorul Nicolae Nan, de la Inspectoratul de securitate al județului Arad, conducînd autoturismul „Moskvici 408”, fără permis, l-a deteriorat grav, prin răsturnare, aducînd pagube de peste 10 000 lei.

De asemenea, la Inspectoratul de securitate al județului Suceava, locotenentul-major Eugen Sirbu, părăsind unitatea fără aprobare, cu un autoturism „Renault 16” și conducînd cu viteză excesivă, a produs un accident grav, care s-a soldat cu moar-

tea a trei persoane și pagube materiale de peste 56 000 lei.

Ce spun aceste fapte? Ele demonstrează că mai sînt încă destule cazuri cînd unii comandanți de unități, unele cadre cu munci pe linie de servicii și înzestrare, unele organe de control și o parte din personal nu-și fac pe deplin datoria, nu dau dovadă de grijă pentru menținerea integrității bunurilor pe care le administrează și le folosesc, ignorează uneori prevederile legale și, prin atitudinea lor, concură direct la diminuarea patrimoniului, prin pagubele care se produc.

Or, înlăturarea unei asemenea stări de fapt nu este posibilă decît dacă se realizează unele deziderate fundamentale în activitatea pe care o depunem, dintre care menționăm: pregătirea profesională de specialitate a comandanților de toate treptele și a tuturor cadrelor care au obligația de a minui și folosi tehnica și aparatura din dotare; aplicarea cu consecvență și fermitate a legilor statului, a ordinelor Consiliului Securității Statului; executarea unor controale eficiente, cu măsuri concrete, care să ducă la înlăturarea deficiențelor manifestate.

Buna pregătire în sectorul de asigurare tehnico-materială a comandanților de unități și a personalului care lucrează pe linie de servicii și înzestrare, o considerăm ca un factor de prim ordin, care poate influența pozitiv unul mers al activității de servicii într-o unitate.

De altfel, regulamentele militare prevăd că, în calitate de șefi direcți ai întregului personal din subordine, comandanții poartă întreaga răspundere pentru ridicarea permanentă a pregătirii de luptă a efectivelor, pentru menținerea în stare de funcționare a tehnicii din dotare, exploatarea rațională a acesteia, organizarea evi-

dentei, îndrumarea și controlul permanent asupra modului cum sînt planificate și utilizate fondurile materiale și bănești puse la dispoziție de către stat.

Asemenea cerințe nu pot fi realizate decît printr-o cunoaștere temeinică a fenomenelor ce se produc în sectorul de muncă respectiv, pentru că tocmai această cunoaștere oferă posibilitatea de a se întreprinde măsurile cele mai adecvate și în spiritul dispozițiilor legale.

Menținerea integrității avutului obștesc este determinată și de aplicarea cu fermitate a legilor, a ordinelor și instrucțiunilor conducerii Consiliului Securității Statului.

Au fost elaborate pînă în prezent o serie de acte normative prin care se prevăd măsuri concrete pentru asigurarea folosirii judicioase a fondurilor materiale, păstrarea integrității acestora, întreținerea și repararea lor la timp, precum și tragerea la răspundere a celor care încalcă aceste dispoziții. Conducerea Consiliului Securității Statului a aprobat, de asemenea, ordine și instrucțiuni care au fost difuzate tuturor unităților, cu indicația de a fi însușite și aplicate întocmai. Referindu-ne la dispozițiile care privesc activitatea de servicii și înzestrare — și în mod direct la cele ce se referă la păstrarea avutului obștesc — se impune ca acestea să fie cunoscute și aplicate în primul rînd de către comandanții de unități și cadrele care lucrează în acest sector.

Reliefăm în acest sens H.C.M. nr. 1598, din 5 iulie 1967, privind raționalizarea și gospodărirea economicoasă a autoturismelor și Ordinul nr. 15 din 30 aprilie 1968 al tovarășului Președinte al Consiliului Securității Statului, privind utilizarea rațională a mijloacelor auto din dotarea unităților, precum și normativul referi-

tor la întreținerea, repararea și exploatarea mijloacelor auto.

Este necesar ca, pe această linie, comandanții de unități să ia măsuri pentru ca autovehiculele din dotarea unității să fie folosite în interesele muncii, evitând utilizarea ilegală a acestora sau deplasarea în aceeași localitate a mai multor autovehicule într-o zi, în acțiuni care pot fi deservite de un singur mijloc de transport. La efectuarea numărului de kilometri prevăzuți de normativ, ei trebuie să dispună executarea reviziilor tehnice, a reparațiilor curente și capitale potrivit graficelor întocmite în acest scop, aducându-și astfel contribuția în mod direct la menținerea în folosință îndelungată a parcului auto al unității.

Pe linia întreținerii și exploatării mijloacelor materiale din compartimentul A.G.T., au fost emise instrucțiuni tehnice, iar prin Ordinul Consiliului Securității Statului nr. 168 din 1969 s-au stabilit normele de consum pentru muniții și materiale de pregătire de luptă.

Pentru urmărirea existenței mijloacelor materiale, a stării lor de uzură și a modului cum se folosesc, au fost elaborate instrucțiuni de evidență, inventariere periodică și casare și sînt în curs de întocmire alte ordine și instrucțiuni care să constituie un ghid prețios pentru organele noastre în desfășurarea activității pe care o depun.

Se constată însă că unii comandanți de unități nu acordă atenția cuvenită acestor probleme, lăsîndu-le pe seama cadrelor din subordine și uneori dînd chiar dispoziții contrare prevederilor legale.

Apreciem că se impune, ca o obli-

gație a tuturor comandanților ca, în sensul dispozițiilor și ordinelor în vigoare, să organizeze și să urmărească ținerea unei evidențe clare a tuturor materialelor din dotarea unității, să dispună folosirea sau utilizarea acestora cu chibzuință și să cunoască în mod nemijlocit posibilitățile reale de care dispune unitatea pe linia asigurării tehnico-materiale.

Pentru crearea unor condiții din ce în ce mai bune de depozitare și conservare a aparaturii și materialelor din dotare, este necesar ca șefii de unități împreună cu cadrele tehnice să analizeze toate posibilitățile pentru găsirea și amenajarea spațiilor de depozitare corespunzătoare, apelînd, atunci cînd este cazul, la organele locale de partid și la Consiliile populare, pentru a folosi acele spații disponibile care se pretează nevoilor unității. O asemenea măsură contribuie la degrevarea bugetului de unele cheltuieli pentru investiții, care ar putea căpăta o altă destinație în sectorul productiv.

În executarea lucrărilor de investiții aprobate Consiliului Securității Statului, comandanții de unități și cadrele care au sarcini pe linie de servicii și înzestrare au obligația de a urmări îndeaproape organizarea șantierelor, respectarea cu strictețe a graficelor de execuție și a ritmului lucrărilor, pentru ca acestea să fie date în folosință la termenele planificate.

Trebuie, de asemenea, să se manifeste o exigență sporită în ceea ce privește calitatea lucrărilor și să se acționeze cu hotărîre împotriva celor ce sînt inutile, neeconomice și care pot fi eliminate.

Pe linia întreținerii și reparării mij-

loacelor materiale, normativele elaborate pînă în prezent prevăd obligații precise în legătură cu termenele la care se execută aceste lucrări, fiind necesară respectarea întru totul a acestor dispozițiuni. Aplicarea lor cu consecvență contribuie direct la menținerea în continuă stare de funcționare a mijloacelor materiale și la prelungirea duratei de folosință a acestora, creînd astfel condițiile necesare pentru a se putea acționa atunci cînd nevoile impun.

Prin legea nr. 22 din 18 noiembrie 1969 și H.C.M. nr. 2230 din 8 decembrie 1969, s-au stabilit noi reglementări privind angajarea gestionarilor și constituirea de garanții materiale, precizîndu-se totodată și răspunderile ce revin conducătorilor de unități care angajează în funcții de gestionari cadre nepregătite sau neverificate din punct de vedere al antecedentelor penale. În baza acestei dispoziții legale, se vor elabora de către Consiliul Securității Statului instrucțiuni de aplicare în cadrul unităților noastre. Pe această linie, comandanților de unități le revine obligația de a asigura încadrarea posturilor de gestionari cu cadre bine pregătite, verificate și capabile să-și îndeplinească în bune condiții sarcinile. De asemenea, potrivit prevederilor legii, comandanții de unități trebuie să asigure condițiile materiale necesare desfășurării activității gestionarilor, deoarece în cazul producerii unor pagube materiale ori a apariției unor deficiențe care decurg din neluarea măsurilor legale sau din încălcarea legii, comandanții pot răspunde material ori disciplinar, după caz, alături de ceilalți vinovați.

Un alt factor determinant pentru menținerea integrității avutului obștesc îl constituie executarea de controale eficiente, cu măsuri concrete de eliminare a lipsurilor. Această acțiune începe o dată cu executarea controlului preventiv, în conformitate cu prevederile H.C.M. nr. 74/1959 și a instrucțiunilor de aplicare a acestor prevederi, se continuă cu controalele tehnice din partea comandanților, a cadrelor din unitate sau de la eșaloanele superioare, în sfîrșit, cu controlul financiar intern.

Grija față de avutul obștesc impune ca acolo unde sînt semnalate atitudini de neglijență în utilizarea mijloacelor materiale, abuzuri sau ilegalități care au dus la producerea de pagube patrimoniului, să fie luate măsuri imediate de recuperarea acestora, prin trecerea lor în sarcina celor vinovați, măsuri care nu exclud, atunci cînd este cazul, și sancțiuni disciplinare sau penale.

O atare poziție, din partea comandanților și a organelor de control, este determinată de probitatea lor profesională, de capacitatea lor de a pătrunde în miezul problemelor și de exigența sporită care trebuie să-i caracterizeze zi de zi în activitate.

Considerăm că realizarea în viață practică a factorilor enumerați mai sus, de către cadrele care conduc, administrează și utilizează bunuri materiale puse la dispoziție pentru executarea misiunilor ce le revin, oferă garanția păstrării integrității patrimoniului unităților, înscriindu-se totodată pe linia măsurilor inițiate de partid și de statul nostru, de conducerea Consiliului Securității Statului.

PUNCTE
DE
VEDERE

Contribuții la stabilirea și delimitarea sferei activităților informative și a
ACTELOR
PREMERGĂTOARE

Din discuțiile purtate cu mai mulți cititori, ca și din unele scrisori primite la redacție, a rezultat necesitatea publicării unor materiale cu privire la stabilirea și delimitarea sferei activităților desfășurate pe linia supravegherii informative generale, a urmării informative speciale și a actelor premergătoare.

Această problemă are o deosebită valoare practică, întrucât, prin rezolvarea ei, se răspunde de fapt întrebării dacă pot fi valorificate în procesul penal, identic actelor premergătoare, o serie de date obținute prin desfășurarea celor două activități informative. În cazul unui răspuns afirmativ, atunci mai urmează a se analiza în ce măsură activitățile prin care au fost obținute datele respective pot fi considerate că intră în sfera actelor premergătoare.

Căutând rezolvarea situațiilor enunțate mai sus, publicăm în numărul de față un articol în care autorul își expune părerea sa personală.

Pentru a avea garanția unei cit mai judicioase soluționări, vă rugăm pe dumneavoastră, stimați cititori, să vă aduceți contribuția la dezbateră acestei teme prin trimiterea la redacție a unor materiale în care să vă exprimați punctul de vedere.

Articolele trimise de dumneavoastră vor fi publicate într-un număr viitor.

Prin decretul de înființare, organizare și funcționare ¹⁾, Consiliului Securității Statului, ca organ central al administrației de stat, i-au fost stabilite — în vederea îndeplinirii politicii partidului și statului în domeniul apărării securității acestuia — printre altele, atribuții de a organiza și desfășura activitatea de prevenire, descoperire și lichidare a acțiunilor de sabotaj, diversiune, subminare a economiei naționale și a altor infracțiuni contra securității statului; a acțiunilor întreprinse de serviciile de spionaj străine și agenturile acestora împotriva statului român, cit și de culegerea informațiilor ce constituie secrete de stat sau nu sunt destinate publicității, din domeniul politic, militar, economic și tehnic-științific.

De asemenea, Consiliului Securității Statului i-au fost conferite atribuții de a organiza și desfășura activitatea de informații și contrainformații militare, în scopul prevenirii, descoperirii și lichidării acțiunilor serviciilor de spionaj străine îndreptate împotriva capacității de apărare a țării și ale forțelor armate ale R.S. România; de a organiza activitatea de informații pentru cunoașterea acțiunilor îndreptate împotriva statului român; de a organiza și îndruma, potrivit legii penale, activitatea de cercetare pe care o desfășoară ofițerii securității statului.

În sensul dispozițiilor art. 206 C. pr. pen. competența materială revine organelor de cercetare ale securității în infracțiunile p.p. de art. 155—173; art. 279 alin. 3 lit. a și b și art. 280. C. pen. — dacă au avut ca obiect cantități mari și importante de

arme, muniții sau materii explozive ori radioactive — precum și în infracțiunea de contrabandă, dacă a avut ca obiect arme, muniții sau materii explozive ori radioactive ²⁾.

Pentru realizarea atribuțiilor cu care sînt investite, organele securității exercită deopotrivă activități de supraveghere informativă generală cit și de urmărire informativă specială.

În contextul muncii de securitate ³⁾, supravegherea informativă generală este definită ca reprezentînd atît activitatea de căutare, de prindere și identificare a persoanelor care intenționează sau comit infracțiuni contra securității statului, a cunoașterii împrejurărilor ce pot favoriza săvîrșirea unor astfel de infracțiuni, precum și pentru obținerea, în acest sens, a materialelor de primă sesizare.

În același context, urmărirea informativă specială este considerată ca fiind activitatea de verificare a exactității materialelor deja obținute prin supravegherea informativă generală și deci referitoare la persoanele care

¹⁾ Decretul nr. 295 din 4 aprilie 1968 aprobat prin Legea nr. 24 din 25 iunie 1968.

²⁾ Prin textele de lege citate sînt incriminate — printre altele — infracțiunile de: trădare, spionaj, atentatul care pune în pericol securitatea statului și acela contra unei colectivități, subminarea puterii de stat, actele de diversiune, sabotaj, subminarea economiei naționale, propaganda împotriva orînduirii socialiste, complotul, compromiterea unor interese de stat, divulgarea secretului care periclitează securitatea statului, nerespectarea regimului armelor, munițiilor, materiilor explozive sau radioactive.

³⁾ A se vedea în acest sens, col. Năstase Sepi, locot.-col. Ștefan Blaga, locot.-col. Ion Geaglă, locot.-col. Valeriu Mișu. „Urmărirea informativă specială“ p. 7—8

intenționează sau săvârșesc infracțiunile menționate.

Fără a face o analiză detaliată, înțelegem ca redînd aspectele esențiale să contribuim la elucidarea problemei, care dintre activitățile desfășurate atît pe linia supravegherii informative generale cît și a urmăririi informative speciale intră în sfera de cuprindere a actelor premergătoare.

a) Potrivit dispozițiilor art. 224 C. pr. pen., în vederea sesizării din oficiu și a începerii urmăririi penale, organul de cercetare penală poate efectua acte premergătoare. Acestea avînd – conform reglementării – caracter procedural penal nu numai că se efectuează, fără nici o îngrădire, în condițiile prevăzute pentru actele de urmărire penală, dar, în cazul în care sînt consemnate în proces-verbal, îi determină o dată cu valoarea probantă – de mijloc de probă – și posibilitatea de a servi ca atare⁴).

Practica organelor instrumentatoare a înscris printre actele premergătoare, investigațiile pentru strîngerea de informații – indicații, lămuriri, comunicări, știri, vești, indicii – concepute pentru cazul cînd din oficiu se declanșează urmărirea penală⁵).

De menționat că actele premergătoare se efectuează atunci cînd fapta considerată ilicită este fie săvîrșită, fie în faza tentativei.

Situația de mai sus nu exclude, din noțiunea actelor premergătoare, activitățile care au fost desfășurate pornindu-se de la existența faptei chiar dacă mai apoi s-a constatat inexistența ei sau că nu este prevăzută de legea penală; că fapta nu a fost săvîrșită de învinuit sau de

inculpat, ori că îi lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii; că există vreuna din cauzele care înlătură caracterul penal al faptei; intervenirea amnistiei, prescripției sau decesul făptuitorului; situația că s-a dispus înlocuirea răsponderii penale; existența autorității de lucru judecat etc.

În sprijinul celor ce susținem invocăm dispozițiile art. 230 C. pr. pen. potrivit cărora, dacă din cuprinsul actului de sesizare rezultă vreunul din cazurile enumerate, prevăzute de art. 10 C. pr. pen., de împiedicare a punerii în mișcare a acțiunii penale, organul de cercetare penală va înainta dosarul procurorului, făcînd propuneri corespunzătoare, în vederea aplicării de către acesta a art. 11 alin. 1 pct. 1 lit. a–c. C. pr. pen. și a dispune, după caz, clasarea, scoaterea de sub urmărire sau încetarea urmăririi penale.

Or, tocmai în raport de esența soluțiilor pe care procurorul urmează să le pronunțe, ne alăturăm ideii că, deși din actul de sesizare rezultă existența uneia din cauzele respective, de împiedicare, totuși, înainte de a fi trimis dosarul la procuratură,

⁴) A se vedea dispozițiile art. 224 alin. 3; art. 89 și 90 C. pr. pen.

⁵) În același sens Vicepreședintele C.S.S., general-maior Constantin Stoica, general-maior Filimon Ardeleanu, locot.-col. Marian Molea, maior Ion Anghelescu, „Unele concluzii privind activitatea de contrainformații economice în domeniul prevenirii și urmăririi penale”, p. 33; Grigore Scărlătoiu, „Pornirea procesului penal și actele premergătoare efectuate de organele de urmărire penală” în „Justiția Nouă” nr. 10/1966, p. 86.

se va dispune, de către organele de cercetare, începerea urmăririi penale.

De altfel, dacă procurorul ajunge la concluzia că nu este cazul să claseze, să scoată de sub urmărire sau să înceteze urmărirea penală, restituie dosarul dispunând, potrivit art. 231 C. pr. pen., continuarea cercetărilor și nu începerea lor. Se reconfirmă astfel că începerea urmăririi penale se face, în circumstanțele analizate, anterior trimerii dosarului la procuratură.

Pentru sesizarea din oficiu, cum legea nu condiționează declanșarea urmăririi penale prin rezoluție, însuși procesul-verbal de sesizare constituie actul de începere a urmăririi, chiar dacă din cuprinsul său se desprinde existența uneia dintre cauzele de împiedicare, mai apoi, a punerii în mișcare a acțiunii penale.

Așa fiind, întrucât cazurile de împiedicare a punerii în mișcare a acțiunilor respective nu fac inoperantă sesizarea din oficiu și începerea urmăririi penale, rezultă că nici activitățile care au condus la o asemenea sesizare nu pot fi separate de sfera actelor premergătoare.

Prin consecința celor de mai sus, considerăm că atâta timp cât nu este declanșată din oficiu urmărirea penală prin întocmirea procesului-verbal de sesizare, activitățile de informare desfășurate nu pot fi privite ca intrând în componența actelor premergătoare.

b) Din analiza comparativă a activităților ce fac obiectul de studiu al materialului nostru, rezultă că, spre

deosebire de actele premergătoare, supravegherea informativă generală și urmărirea informativă specială nu pot fi procedurale condiționate – cînd a avut loc sesizarea din oficiu – de săvîrșirea ori de stadiul de săvîrșire al ilicitului penal și nici de restul activităților desfășurate.

Totuși, fiind definite ⁶⁾, supravegherii informative generale și urmăririi informative speciale le-au fost prevăzute, ca componente, în afară de activitățile cu caracter preventiv și acelea exercitate – cînd sesizarea din oficiu a avut loc – în legătură cu săvîrșirea ilicitului penal, sau cînd s-a considerat că fapta incriminată s-a produs; astfel, aceste activități, din punct de vedere procedural penal, urmau să facă obiectul exclusiv al actelor premergătoare.

În situația dată, cele două activități informative pot fi privite atît în sens restrîns, cu referire la sfera pe care noi o atribuim actelor premergătoare, cît și în sens larg, prin adăugarea și a activităților cu caracter preventiv, de identificare a persoanelor care intenționează să săvîrșescă infracțiuni contra securității statului.

Existența, conform definiției, de sine stătătoare, în sens restrîns, a supravegherii informative generale și a urmăririi informative speciale se reflectă în practică prin îndeplinirea atribuțiilor ce le-au fost stabilite, nemijlocit legate de comiterea faptelor ilicite sau care – cu toate consecințele ce

⁶⁾ A se vedea nota nr. 3 supra.

decurg – au fost inițial considerate ilicite. O asemenea existență raportată la sfera actelor premergătoare, creînd o suprapunere a obiectului lor de preocupare, ne îndrituiește susținerea că ele nu pot fi concepute distinct, fără legătură, izolat⁷⁾.

Pledează în favoarea celor ce susținem și unitatea de scop procesual penal a activităților analizate.

A separa acțiunile efectuate, în circumstanțele date, pe linia supravegherii informative generale și a urmăririi informative speciale de actele premergătoare ar însemna a nu le privi, sub aspectul continuității, în realizarea scopului procesual penal, pentru care de fapt sînt desfășurate.

Cu alte cuvinte, dacă filajul ar fi circumscris celor două activități informative – ne referim la sensul lor restrîns – fără ca datele obținute prin el să intre în componența actelor premergătoare, ar însemna a nu se asigura penal un mijloc de probă și anume acela reprezentat de procesul-verbal prin care se constată efectuarea actelor premergătoare respective.

Or, supravegherea informativă generală și urmărirea informativă specială nu au fost create numai ca purtătoare în sine de dovezi, fără a putea fi oricînd transpuse, pe plan procedural, prin considerarea lor ca acte premergătoare.

c) Soluției preconizate – cu văditul ei interes practic, de fundamentare a dosarului – care nu permite a rămîne nefolosite procedural anumite mijloace de probă dintre acelea efec-

tuate în cadrul activităților de supraveghere informativă generală sau urmărirea informativă specială i s-ar putea opune faptul că – prin considerarea lor, privite tot în sens restrîns, ca acte premergătoare – aceste activități ar urma să fie supuse integral supravegherii exercitată de procuror și astfel a li se nesocoti caracterul de conspirativitate⁸⁾.

A însuși o asemenea argumentare ar însemna a nu diferenția actele premergătoare după valoarea lor probantă și nici a distinge care dintre acestea urmează să fie supuse supravegherii exercitată de procuror.

În aplicarea dispozițiilor art. 216 și 218 C. pr. pen. și art. 8 și 9 din Legea nr. 60 din 26 decembrie 1968 pentru organizarea și funcționarea Procuraturii R.S. România, considerăm că supravegherea procurorului se exercită numai asupra activităților premergătoare care sînt concretizate în acte

⁷⁾ De aceea propunem reconsiderarea conținutului noțiunilor de supraveghere informativă generală și urmărirea informativă specială, în cadrul căruia, obiectul acestora să fie circumscris numai activităților cu caracter preventiv și care nu fac necesară sesizarea din oficiu. Nu înseamnă nicidecum că în acest mod se va aduce în practică vreo îngrădire, indiferent de organele abilitate cu îndeplinirea lor, activităților ce astfel ar urma să fie considerate ca intrînd exclusiv în sfera actelor premergătoare.

⁸⁾ A se vedea, în sensul folosirii în cadrul activităților informative a mijloacelor și metodelor secrete ale muncii de securitate, general-maior Dumitru Borșan, locot.-col. Ion Istudor, maior Gheorghe Verdeș, cpt. Alexandru Hasnaș „Supravegherea informativă generală în mediul rural” p. 35 și col. Năstase Sepi, locot.-col. Ștefan Blaga, locot.-col. Ion Geaglă, locot.-col. Valeriu Mihu, op. cit., p. 7.

ce se atașează, la dosarul cauzei, acestea constituind prin consecință acte cu conținut procedural penal.

Actele premergătoare, neatașate la dosar, datorită lipsei de relevanță penală, nu intră în sfera de supraveghere a procurorului⁹⁾.

Rezultă deci, că circumscrise fiind în sfera actelor premergătoare, nu se aduce nici o știrbire conspirativității activităților desfășurate pe linia supravegherii informative generale și urmării informative speciale, de vreme ce nu numai realizarea dar și atașarea, sau nu, la dosar a actelor în care aceste activități sînt consemnate, rămîne în sarcina exclusivă a organelor Consiliului Securității Statului.

Indiscutabil că se impune o activitate atentă de verificare a acestor acte — de către cadrele atestate — pentru a nu fi atașate la dosar și a deveni astfel publice acelea care, prin conținutul lor, trebuie conspirate, cu atît mai mult cu cît asistența juridică este asigurată încă din faza de urmărire penală¹⁰⁾.

Se înțelege că prin verificarea respectivă se asigură și consemnarea activităților în astfel de condiții încît, privite în perspectiva lor, să se înscrie, deopotrivă, atît pe linia practicii organelor de urmărire penală privind administrarea dovezilor cît și a practicii instanțelor referitoare la în-cuviințarea probatoriilor.

Exemplificativ, referindu-ne la măr-turisirea făptuitorului către o terță persoană, rezultă, de principiu, că nu vom folosi, ca probă în instanță, în-

registrarea de pe banda de magnetofon.

Constituind însă, în sensul dispozițiilor art. 94 C. pr. pen. mijloc material de probă¹¹⁾ se poate dispune efectuarea unei expertize în scopul stabilirii, pe baze științifice, a identității după voce¹²⁾ pentru situația cînd, în faza urmării penale — fiind confrunțați cu înregistrarea de pe banda de magnetofon — cei în cauză, negîndu-și vocea, refuză a relata adevărul. În caz de recunoaștere, cum declarațiile lor au aceeași valoare probantă, ele vor concura deci, nu numai împreună cît și în aceeași măsură la dovedirea faptei¹³⁾.

ALEXANDRU TOADER

⁹⁾ În același sens, Grigore Scărlătoiu, op. cit., p. 92.

¹⁰⁾ A se vedea dispozițiile art. 172 C. pr. pen.

¹¹⁾ A se vedea Prim-vicepreședintele C.S.S. general-locotenent Grigore Răduică „Noile reglementări procesual penale cu privire la probe — importante garanții în aflarea adevărului. „Revista Română de Drept“ nr. 11/1969 p. 4.

¹²⁾ În sensul efectuării expertizei în vederea identificării criminalistice a vocii, locot.-col. Marian Molea și maior Ion Anghelescu, publicația „Securitatea“ nr. 4 din 1969 p. 101—108.

¹³⁾ În înțelesul dispozițiilor art. 74 C. pr. pen., asemănător declarației martorului, declarația învinutului sau inculpatului constituie mijloc de probă. A se vedea Prim-vicepreședintele C.S.S. general-locotenent Grigore Răduică, op. cit. p. 5 și Vintilă Dongoroz ș.a. „Noul Cod de procedură penală și Codul de procedură penală anterior, prezentare comparativă“ p. 65.

ÎN EFECTUAREA AVERTIZĂRILOR

DEPLINĂ CONSPIRATIVITATE A REȚELEI

Corespunzătoare activității noastre în etapa actuală, s-a dovedit a fi măsura avertizării, făcută în multe cazuri doar pe baza materialelor informative, însă temeinic verificate.

Din poziția adoptată de elementele urmărite în procesul avertizării, dar mai ales din comportarea lor după avertizare, rezultă că măsura aceasta are efecte pozitive, asupra cărora nu cred că trebuie insistat, fiind cunoscute.

Realizarea avertizărilor ridică însă problema răspunderii pe care o avem față de persoanele care ne ajută direct în munca noastră. De aceea, în cadrul Inspectoratului de securitate al județului Bacău, problema conspirării rețelei, în faza de finalizare a acțiunilor, a devenit o sarcină principală a fiecărui ofițer.

În cazurile de avertizare, efectuate pe baza materialelor informative verificate pe două sau mai multe linii și prin alte mijloace, conspirarea rețelei nu prezintă o greutate deosebită, dacă avem date certe din care

să rezulte că urmăritul și-a exteriorizat intențiile sau poziția și față de alte persoane în afara informatorilor.

Într-o asemenea situație, ofițerul poate să orienteze discuțiile în așa fel, încât să-l deruteze pe cel avertizat în privința adevăratelor surse de informare ale organelor noastre.

De exemplu, noi am avertizat recent pe „Kircu Sandu”, preot catolic, în vîrstă de 70 ani, fost condamnat, care mijlocea primirea unor ajutoare bănești de la diferite societăți catolice de „binefacere”. În procesul avertizării, acționîndu-se cu tact și referindu-ne mereu la elementele cărora le-a dat ajutoarele, s-a conspirat informatorul prin intermediul căruia preotul ținea legătura cu elementele din străinătate.

O dovadă a modului corect în care s-a lucrat o constituie poziția preotului care, după avertizare, s-a dus la informator și i-a spus că s-a aflat de activitatea lor din greșeala unei persoane căreia i-au dat ajutorul.

În alte situații, în care același informator a fost folosit pe lângă mai multe elemente avertizate, am recurs uneori și la o altă tactică, în sensul că am efectuat o „avertizare” a informatorului, lăsând însă nechemat pe unul dintre elementele dușmănoase care cunoștea poziția și intențiile celor avertizați. Interesele operative ale organelor noastre impuneau compromiterea persoanei respective, fapt pe care astfel l-am și realizat, ferind în același timp informatorul de pericolul desconspirării.

În urmărirea prin acțiune informativă a foștilor legionari „Minulescu” și „Costandache” (semnalați cu poziție și intenții dușmănoase) a fost folosit în mod eficient informatorul „Gheorghiu”. Acesta participase atât la unele discuții în grupuri restrânse, dar și la unele comentarii dușmănoase în cercuri mai largi.

S-a apreciat că, dacă vor fi chemați numai cei doi urmăriți, aceștia ar putea avea bănuieli asupra informatorului. Din acest motiv, s-a hotărât ca informatorul să fie „avertizat” și el în intervalul de timp cât au fost chemate la noi cele două persoane.

Atât înainte cât și după chemarea sa, informatorului i s-a indicat o linie de conduită corespunzătoare diferitelor momente și împrejurări, aceasta permițându-i în final să se bucure în continuare de încrederea celor doi. Am putut obține astfel, prin același informator, date privind efectul avertizării și am obținut chiar informații în plus asupra poziției și intențiilor celor două persoane în viitor. Suspiciunile elementelor s-au îndreptat spre un cunoscut al lor care le inspira mai puțină încredere. În prezent, informatorul continuă să ne semnaleze pe unul dintre cei doi cu poziție dușmănoasă. Faptul dove-

dește că, în cazul acestui element, avertizarea nu și-a atins scopul, dar că informatorul a rămas conspirat.

Același procedeu l-am folosit și în conspirarea unor informatori folosiți în grupul de foste elemente legionare „Pădurea” — anchetate în stare de libertate — care manifestau intenții de regroupare. Unul dintre foștii legionari a fost deferit justiției, iar restul au fost anchetați în stare de libertate și avertizați.

Am avut însă și un caz, în care am dovedit o greșită orientare. În avertizarea unui element s-a pornit de la ipoteza că este imposibil ca el să-și fi exteriorizat poziția doar față de informatorul nostru (nu și față de alte persoane, cu care venea în contact și care îi inspirau încredere). S-a dovedit însă că urmăritul avea în persoana informatorului pe cel mai apropiat om, căruia îi făcea confidențe în baza unor relații și împrejurări anterioare și a dirijării competente făcute de ofițer. La câteva zile după avertizare, urmăritul s-a dus la informatorul în cauză și, printre altele, i-a spus: „... Am fost chemat la securitate și mi s-a pus în față faptul că am discutat dușmănos împotriva regimului, că fac afirmații cu privire la schimbarea regimului. Ajuns acasă, am stat și m-am gândit cu cine am discutat aceste probleme. Și mi-am amintit că numai cu dumneata am discutat. Nu mi-am închipuit că mă vei spune...” Informatorul a încercat să-l contrazică, a negat, fără a putea fi însă convingător, deoarece, în încheiere, elementul avertizat i-a spus că nu va mai discuta cu el.

Așa cum a reieșit din dezbaterile și intervențiile făcute în ultima ședință de analiză, care a avut loc la C.S.S., pe linia Direcției I, rezultă că dificultăți în opărarea și verificarea

rețelei apar în toate cazurile finalizate, însă în mod deosebit pe linia foștilor legionari, care, după cum cunoaștem, în baza vastei experiențe de activitate clandestină, discută gradat, în raport de încrederea pe care o au între ei, își fixează chiar „teme justificative” asupra discuțiilor pe care le-au avut, pentru cazul în care ar fi întrebați de organele de securitate.

Datorită superficialității, pornită poate uneori din dorința nejustificată de a avea clarificat „pozitiv” un dosar, nu tratăm cu suficientă răspundere această deosebit de importantă problemă a conspirării rețelei informative, în cazurile de avertizare a unor elemente pe bază de materiale informative. Uneori se trece la luarea acestei măsuri fără a se analiza și folosi cu discernămint — în raport de particularități — condițiile existente sau care se pot crea pentru conspirarea informatorilor.

Fostul legionar „Dumitrașcu”, de pildă, încă din procesul avertizării a arătat că știe că pe el l-a denunțat „Florescu” (informatorul nostru într-adevăr), pe care ulterior l-a apostrofat și amenințat pe stradă.

Este adevărat că și în asemenea situații — la care desigur este indicat să nu ajungem — există totuși posibilități de a repara în mare parte greșeala și a scoate astfel informatorul din încurcătură. În cazul informatorului „Udrea”, pe parcursul anchetei care era în curs, s-a procedat la chemarea sa, în așa mod încât să fie văzut de „Baltă Ștefan” și s-a folosit o declarație obținută de la o altă persoană cu care urmăritul purtase discuții asemănătoare celor avute cu „Udrea”. În felul acesta bănuielile au fost îndreptate împotriva acelei persoane, iar ulterior, pînă la reținere, „Baltă Ștefan” a reînceput

să-i acorde încredere informatorului care părea complet desconspirat.

În materialul de față am prezentat câteva aspecte doar ale acestei probleme, dar este posibil să fie și altele. Ar trebui, de exemplu, să ținem seama de faptul că, după avertizare, continuînd să urmărim unele persoane cu aceiași informatori, aceștia ne comunică o schimbare radicală a celor avertizați. Evident, așa trebuie să se și întîmple, acesta și este, în general, scopul avertizării. Să nu uităm însă că sînt și unele persoane înrăite, care contactate după avertizare de către alți informatori au față de aceștia ieșiri sau chiar manifestări dușmănoase.

Pentru a evita astfel de situații, care în ultimă instanță sînt desconspirări, opiniez pentru renunțarea la avertizări în cazurile în care nu avem sau nu putem crea condiții de conspirare a informatorilor folosiți. Consider că în asemenea situații trebuie analizat pentru a vedea dacă nu ar fi mai potrivită măsura compromiterii.

Mai sînt și cazuri cînd se trece la măsura avertizării pe considerentul că unele acțiuni sau mape sînt vechi, deși nu au fost clarificate semnalările ce au stat la baza luării în urmărire sub forma respectivă. Referindu-mă la acest aspect, am în vedere acele semnalări din care rezultă concepții sau intenții care, aprofundate operativ, ne-ar putea duce la pătrunderea în clandestinitatea elementelor dușmănoase. Consider că acest aspect trebuie să facă obiectul unei analize, deoarece sarcina majoră a organelor noastre este tocmai pătrunderea în clandestinitatea elementelor dușmănoase și, în special, a celor din rîndul foștilor legionari.

Locotenent-colonel

T. VLADIMIRESCU

„Europa liberă” — 1970

Revista franceză „Le Nouvel Observateur” a publicat un reportaj al lui Claude Angeli despre postul de radio „Europa Liberă”, punînd la început, ca „nota redacției”, aprecierea următoare: „A trecut vremea chemării la arme. În ceasul coexistenței, propaganda occidentală s-a făcut mai subtilă, mai inteligentă, dar și mai primejdioasă”.

Reportajul lui Claude Angeli este o împletire de date despre postul de radio *in sine* și *activitatea* sa în cadrul celor cinci programe destinate țărilor socialiste din Europa. Se arată astfel că la München, în apropiere de Englischer Garten, întins pe o mare suprafață, un

imobil alb, urit, este marcat cu o pancartă pe care scrie „Europa liberă”. Acest „turn al lui Babel cuprinde 1200 de persoane; un stat major american, grupuri de polonezi, cehi, slovaci, români, unguri, bulgari, germani, britanici și australieni care au ochii, urechile și microfoanele îndreptate spre Europa răsăriteană”. Se fabrică acolo emisiunile zilnice pentru cele 78 de ore ale celor cinci programe. În cei 20 de ani de existență, acest post a cheltuit zeci de milioane de dolari.

C.I.A. este interesată în mare măsură în activitatea acestui post cu misiune anticomunistă. La conducerea postului se află americanii Ralph Walter și Richard Cook.

La „Europa liberă” reprezentanții C.I.A. și-au împărțit sarcinile. Englezul James Brown conduce serviciul „East Europa Research and Analysis”, cu 82 de persoane care prelucrează peste 1000 de informații și telegrame ale agențiilor de presă din țările socialiste, fiind în acest fel în măsură „să furnizeze biografia consulului polonez numit la Cotonou sau a noului director al postului de radio Debrețin, al cărui nume ziarele maghiare abia îl publică”. Dr. Lyon și Kervin Devlin conduc serviciul de cercetare „Communist Area Analysis”, în care lucrează 15 persoane, ce se ocupă în special de activitatea partidelor comuniste.

Reportajul cuprinde apoi activitățile postului și se încheie cu aprecierea: „Realmente „Europa liberă” nu este un post de radio simplu. Post de radio de luptă, istoria sa este legată de politica blocurilor. Răz-

boiul rece ieri, coexistența astăzi. Bine controlat de Departamentul de stat, deci de americani, care dețin puterea la München, în ciuda autonomiei relative, „Europa liberă” s-a adaptat

gustului zilei. Mai moderate, mai raționale, cele cinci programe ale sale sînt desigur mai primejdioase astăzi decît ieri”.

La toate acestea se vor adăuga în curînd „imagini televizate”...

Spionajul industrial

Într-un număr recent din săptămînalul francez „L'Express”, André Bercoff se ocupă de problema spionajului industrial, activitate clandestină omniprezentă în care sînt interesate trusturi, întreprinderi mari, organizații deschise sau oculte și chiar guverne.

Potrivit ziarului japonez „Yomiuri Schimburi”, cifra de afaceri anuală a spionajului în economie atinge 4000 de miliarde de franci.

Spionajul industrial se duce pe scară națională sau între firme. De la funcționarul obișnuit și pînă la diplomat, de la pelricula unui aparat de fotografiat și pînă la ordinatorul electronic, totul poate servi acestui scop.

Și totul interesează: automobilul și petrolul, chimia și electronica,

uzina atomică sau farmaceutică, interesează pe unii sau pe alții. Metodele învățate la școli, ca de exemplu în Japonia, sau din vechi practici, ca furtul de documente, corupția, șantajul, interceptarea convorbirilor și altele ce duc spre secrete, se folosesc pe scară largă. Întreprinderile americane pierd anual 2-3 miliarde de dolari datorită spionajului industrial, cu tot contraspionajul organizat de C.I.A. și F.B.I. sau de firme ca „General Motors”, care cheltuiește în acest scop milioane de dolari. În Franța circa 600 de întreprinderi sînt vizate de spionajul industrial. (Metodele folosite în unele acțiuni de spionaj industrial și unele obiective vizate sînt descrise și în cartea „Spionajul industrial” a lui Jacques Bergier, apărută de curînd).

Organizația americană „Panterele negre”

Organizația americană a negrilor, „Panterele negre” (The Black Panther), are contingente organizate în circa 33 de state. Conducătorul

F.B.I., Edgar Hoover, consideră deja această organizație ca cea mai periculoasă ramură a mișcării „noua stîngă”, motiv pentru care agenți

ai C.I.A. și ai F.B.I. au și fost introduși în rîndurile „panterelor negre”.

Organizația s-a născut din necesitatea de

apărare împotriva terorii polițienești. În toamna anului 1966 ea se numea „Partidul panterelor negre pentru legitimă apărare”. Dar, treptat de la apărarea împotriva acțiunilor samavolnice ale poliției, organizația a căpătat un caracter politic general, care luptă pentru drepturile negrilor, pentru eliberarea acestei populații asuprite și terorizate. Organizația a renunțat astfel la partea din denumire „pentru legitimă apărare”.

În saltul ei politic și organizatoric, „Panterele negre” a depășit celelalte organizații ale mișcării de eliberare a negrilor, devenind chiar o organizație de extremă. În procesul de clarificare ideologică, această organizație a renunțat la ideea inițială, de luptă împotriva albilor și a început să recunoască rolul luptei de clasă. Înțelegând pericolul anti-comunismului, „Panterele negre” s-a declarat în același timp un partid marxist-leninist, lansînd

chiar lozinca „Puterea poporului”.

„Partidul panterelor negre” a lansat un apel pentru un front unit împotriva fascismului american, chemînd în același timp la luptă, forțele păcii, militanții împotriva sărăciei, toate forțele progresiste.

În vederea contracarării acțiunilor acestui partid și mai ales a limitării dezvoltării în perspectivă a unor asemenea organizații, a fost mobilizată o mare parte din forțele represive interne ale S.U.A. Poliția de pază și ordine, F.B.I.-ul și gărzile naționale (trupe de intervenție) sînt mobilizate și stau în permanentă stare de alertă.

În New York, organele F.B.I. își pun mari speranțe în concepțiile religioase ale populației de culoare. Și, peste noapte, apar în acest scop case de rugăciuni, o puzderie de pentecostali, baptiști, iehoviști, evangheliști.

Tot în scop de diversifiere ideologică, în New

Orleans se înmulțesc barurile de noapte, în cadrul cărora se practică beții și orgii, complotate sau încadrate cu un fond de „spirituale” (cîntece cu nuanțe religioase ale negrilor).

În momentele cele mai critice însă, se recurge, cu ajutorul unor elemente corupte, la organizarea unor atentate, la aruncarea în aer a unor sedii etc., așa cum s-a procedat în două rinduri în New York (cartierul Harlem) și o dată la New Orleans.

Cît despre alte centre locuite de populație de culoare, ca cele din Chicago și Los Angeles, nici organele de poliție și nici F.B.I.-ul nu mai pot stăpîni situația. Ca urmare, se apelează la efectivele gărzilor naționale.

Problemele populației de culoare din S.U.A. prezintă aspecte multiple. Ele au la bază interese de ordin economic, social și politic, care cer o rezolvare definitivă și o perspectivă clară în acest sens.

Criminalitatea în S. U. A.

În „Mesajul despre starea Uniunii”, ținut în luna ianuarie 1970 în fața Congresului, președintele Nixon, referindu-se la criminalitatea din S.U.A., spunea: „Mă îndoiesc că există mulți membri ai acestui Congres care lo-

cuiesc la cîteva străzi depărtate de aici și care ar îndrăzni să-și lase automobilele în garajul Capitolului și să se ducă singuri, pe jos, acasă, în această seară”.

Climatul de violență, care a luat

proporții nebănuite în S.U.A, îngrijorează oficialitățile americane. Ucidera lui John Kennedy și a fratelui său Robert Kennedy, a liderului de culoare Martin Luther King, a liderului sindical Josef Yablonski, masacrele de la Los Angeles (cazul Sharon Tate) și de la Fort Bragg (familia medicului militar Jeffrey Mac Donald) sînt exemple arhicunoscute; dar actele criminale se numără cu sutele de mii.

Publicînd în anul 1969 unele concluzii la o anchetă privind criminalitatea, Comisia Eisenhower (fratele fostului președinte) arăta că, în fiecare din cei opt ani anteriori, 600 000—1 200 000 de persoane au comis crime grave. Față de alte țări, S.U.A. se află în fruntea criminalității. În aceeași perioadă (1960—1968) numărul omorurilor a crescut cu 36 la sută, al violurilor cu 65 la sută, al jafurilor cu omucidere sau rănire cu 67 la sută, al jafurilor „simple” cu 119 la sută. Numărul mai mare de crime a fost înregistrat în centrele aglomerate, iar delincvența juvenilă a crescut în ultimii ani cu 300 la sută.

Alte statistici arată că la Washington, în anul 1969, a crescut numărul actelor de violență astfel încît, față de

1968, omuciderea au ajuns de la 209 la 291, furturile sub amenințarea armelor de la 4 640 la 7 071, răpirile de la 260 la 326. Au fost sparte 102 bănci. În același an, la New York au fost asasinate peste 1 000 de persoane, iar circa 60 000 au fost jefuite sau atacate.

„Mafia”, „Cosa nostra” și alte organizații criminale constituie pericole naționale; dar legislațiile încă nu pun capăt folosirii armelor de foc. Depistarea criminalilor se face incomplet (din 9 milioane de crime în 1968, numai jumătate au fost depistate), iar interzicerea stupefiantelor și a propagandei favorabile crimei se află încă în domeniul discuțiilor.

Statele Unite ale Americii cheltuiesc sume enorme pentru război și cercetări cosmice. Fac însă puțin pentru ameliorarea condițiilor sociale care, în multe locuri, favorizează criminalitatea. Cheltuielile ce se preconizează, de ordinul miliardelor de dolari numai la Washington, pentru întărirea corpului de poliție și de judecată, pentru închisori și altele contribuie la întărirea aparatului de constrîngere, dar nu la eliminarea cauzelor care duc la criminalitate.

Informații

Agenția de presă Associated Press a transmis din Bonn următoarea știre: „O nouă importantă afacere de spionaj a izbucnit la Bonn la 2 martie, cînd autoritățile vest-germane au anunțat arestarea a două femei, bănuite că făceau spionaj pen-

tru Germania răsăriteană.

Una dintre ele, Irene Schultz, în vîrstă de 51 de ani, era secretară a ministrului științei și educației, Hans Leussink. Prin funcția pe care o îndeplinea, ea avea acces la documentele secrete ale

ministerului. Cea de-a doua este Liane Lindner, în vîrstă de 42 de ani, din Köln. Nu s-a dezvoltat unde lucra.

Un purtător de cuvînt al ministrului a declarat că Irene Schultz a lucrat în minister din 1962, ceea ce înseamnă că a servit și sub cei

doi predecesori ai lui Leussink în funcția de miniștri ai științei și educației.

Într-o declarație a biroului procurorului general vest-german din

Karlsruhe se vorbește despre o rețea de spionaj est-germană, ceea ce înseamnă că sînt de așteptat noi arestări.

Ministerul Științei este

implicat în majoritatea proiectelor de cercetări industriale vest-germane, inclusiv cele în care Bonnul cooperează cu alte guverne".

Ziarul „International Herald Tribune” (publicație cotidiană americană pentru Europa), din 16 februarie a.c., publică articolul intitulat: „Blake, care a spionat pentru Rusia, a fost prezentat publicului moscovit”.

Spionul rus George Blake a fost prezentat publicului sovietic pentru prima dată. Cu trei ani în urmă, el evadase dintr-o închisoare londoneză. Ziarul guvernamental „Izvestia” a publicat o serie de articole, două dintre ele conținînd interviuri luate lui Blake, în care acesta afirmă că „este bucuros că a fost în măsură să contribuie la un viitor mai bun pentru umanitate”.

Interviul nu dă detalii asupra modului cum Blake a evadat, în octombrie 1966, din închisoarea Wormwood Scruss, în timp ce ispășea al cincilea an al unei condamnări care însuma

42 de ani de detenție. Nu sînt prezentate nici detalii cu privire la modul cum a fost recrutat sau la activitatea lui riscantă, ca agent dublu.

Blake vorbește despre adolescența sa în Olanda ocupată de naziști și despre modul cum a reușit să scape, găsind refugiu, în anii războiului, pe teritoriul Angliei, unde s-a înrolat în marina regală și a fost atras la activitate de spionaj. După război, rezultă că a fost trimis la Hamburg, cu sarcina de a culege informații despre mișcările trupelor sovietice din Germania de Est și despre ofițerii sovietici predispuși a fugi în vest.

Deși nu afirmă direct, din articole se poate deduce că Blake a început să lucreze pentru sovietici din acea perioadă.

Se crede că în prezent Blake trăiește la Moscova.

În R.F.G. a fost arestat de curînd un agent de poliție din regiunea Buchum, bănuit a fi în solda Berlinului răsăritean. Parchetul federal de la Karlsruhe a precizat la 26 februarie că agentul de poliție vest-

german lucra încă din 1967 pentru serviciile de informații din R.D.G. și avea misiunea să furnizeze informații cu privire la conducătorii poliției din landul Renania-Westfalia.

Agentul de poliție a

afirmat că a fost supus unor presiuni de către serviciile de spionaj din R.D.G. în cursul unei vizite cu caracter particular în Berlinul răsăritean. Ancheta continuă.

Agencia de presă P.A.P. (Varșovia) a transmis la 20 februarie a.c. : „Tribunalul din Wroclaw al regiunii militare Silezia, în cadrul sesiunii în deplasare la Opole, a pronunțat la 20 februarie sentința în procesul lui Richard Sztoklossy, cetățean al R.F.G., de naționalitate germană – acuzat de spionaj în favoarea serviciului de spionaj vest-german. El a fost condamnat la 7 ani închisoare. În motivarea sentinței se arăta că activitatea

de spionaj a lui Sztoklossy a fost dovedită. Dispunind de echipamentul necesar, el culegea date privind capacitatea de apărare a statului polonez și a altor state participante la Tratatul de la Varșovia, primind sume de bani din partea serviciului de spionaj al R.F.G. Tribunalul a constatat că Sztoklossy merită circumstanțe atenuante, pentru faptul că și-a recunoscut vina și regretă faptele comise”.

Aflăm dintr-un comunicat al postului de radio englez B.B.C. că Scotland Yardul a întreprins o anchetă pentru a stabili un tablou precis al vizitelor particulare sau oficiale ale deputaților britanici în ță-

rile din Europa răsăriteană, pentru a determina care deputați pleacă mai des în aceste țări și ce contacte stabilesc în cursul vizitelor lor.

Această anchetă pare să fie o urmare a ares-

tării la 15 ianuarie a deputatului laburist William Owen, care efectua numeroase vizite în Germania răsăriteană și în Polonia. El a fost acuzat că a adus prejudicii securității statului.

Agenciile de presă și posturile de radio franceze au anunțat la 14 martie a.c. că, după îndelungate cercetări, principalii organizatori ai acțiunii de atentat la viața fostului președinte al statului – Generalul de Gaulle – au fost arestați.

După cum se știe, atentatul care a eșuat a avut loc în august 1964, în localitatea Toulon.

Împotriva celor bănuți că au comis atentatul au fost mobilizate forțele po-

liției franceze, ale jandarmeriei, precum și ale siguranței.

Ca inițiatori ai acțiunii în cauză, sînt declarați Jean Jacques Susini și Gilles Buscia, foști șefi ai organizației teroriste franceze O.A.S.

După cum declară posturile franceze, cei în cauză au fost arestați împreună cu mai mulți complici, sub învinuirea de a fi organizat o serie de atacuri împotriva unor bănci franceze, situate în diferite localități.

CONTIGENTUL LUI

PAZVANTE

PE URMELE... OMULUI INVIZIBIL!

FOILETON

– Allo ? ! Redacția ?
– Da, redacția.
– Aici punctul de control. Vă caută maestrul Iosefini.
– Ciiine ? !
– Maestrul Iosefini. Tovarășul cu hocus-pocus ; apare și dispare, nu știți ? ...Iluzionistul !
– Ba știu... Dar... de ce ne caută ?
– Zice că a venit pentru chestia cu omul invizibil.
– ...Care om invizibil ? !
– Nu cunosc, tovarășe. Eu sînt aici, la poartă. Dumneavoastră trebuie să știți, că de-aia sînteți redacție !
– Aha !... Asta așa e ! – zic – Viu imediat.
Am închis telefonul și m-am lăsat o clipă purtat de vise.

Omul invizibil ! Ce superbă fantezie !

Trebuie să fie o farsă – mi-am spus și am ieșit glonț din cameră pornit să mă supăr foc.

– Cînd colo... lingă ghereta subofiterului de la intrare... Iosefini ! Iosefini în persoană... !

– Dumneavoastră sînteți de la redacție ? – zice el repede. Și-și înfige în mine privirile negre.

– ... Eu.

– Am venit... pentru recalificare...
– Ingină maestrul, cu două semito-nuri mai jos, abordînd un suris jenat. Ce să-i faci ? ! Ca să fii în pas cu timpul, trebuie să înveți mereu.

– Asta e adevărat – observ eu cu importanță, dar neînțelegînd nimic.

– Să nu vă faceți că nu pricepeți

— mă avertizează Iosefini. Vedeți, discut deschis. Pentru că, pe lângă ce am auzit, tot ce fac eu rămân șmecherii de bilci ! Boscării !

— Cum așa ? !

— Păi fac și eu să dispară, obiecte. Mîngi de ping-pong, cutii, colivii cu sticleți, chiar și iepuri ! Însă de aici și pînă la...

— ...Pînă la ce ? — întreb uimit.

— Despre omul dumneavoastră invizibil vorbesc ! Ce naiba ! — se supără Iosefini, crezînd că fac pe naivul.

— A, despre omul invizibil ? ! — zîmbesc eu, ca și cum m-ar fi întrebat ce-mi mai face pisica.

— Sigur că da. Am auzit de el și imediat m-am grăbit să vin. Trebuie, zău trebuie să mă puneți în legătură cu el și să... Vreau să învăț și eu. Vă dați seama ? ! Aș face un turneu în jurul lumii ! Ar fi o revelație ! Publicul în delir !

Se dă mai lingă mine și-mi șoptește :

— Cînd aș merge într-un stat, toată poliția ar fi mobilizată să păstreze ordinea... Înțelegeți ? ! Toată poliția ar fi prinsă în chestia asta și...

— Sînteți foarte amabil — zic — dar nu ține.

— A ! Vi s-a făcut altă propunere ! ? A venit cineva din Occident ? ! Cine-i ăla ? ! Pe dumnezeul meu, îl omor ! Vă rog, vă implor ! Spuneți-mi mie unde e omul invizibil ? ! Știu doar că e un ofițer de la dumneavoastră ! Dar nu am idee unde-l pot găsi ! Să mă învețe ! Vreau să mă perfecționez, nu înțelegeți ? !

— Îmi pare rău, dar nu pot.

— A, — face Iosefini — și se uită la mine urît. Priviți-mă în ochi ! Așa ! Atent... Numai la mine !... Și spuneți-mi ! Spuneți-mi !! Spuneți-mi !!!

Extraordinar ! Ești tare dom'le ! — suspină maestrul și-și șterge fruntea de sudoare. Nu pot să aflu nimic !

— Nici n-ai să afli de la mine nimic — șoptesc cu gravitate. Vorba e cum să aflu eu ? — adaug în gînd.

— Ce păcat ! se pleoștește maestrul, de parcă l-aș fi opărit.

— Vedeți — îi explic eu — povestea asta cu omul invizibil... E o chestie secretă... strict secretă.

— Ce păcat ! Ce păcat ! — se vaită Iosefini cu disperare. — Ce păcat... !

Îmi întinde mina și pleacă suspinînd, necăjit ca un șmecher păcălit.

Sînt acum din nou în birou. Telefoanele sună, dar eu nu le aud. Șpalturile zac înșirate pe masă, necorectate. De-o oră îmi frămînt mintea ! De-o oră cele mai fantastice gînduri îmi aleargă prin fața ochilor, fascinante !

Omul invizibil !

Sfîntă știință ! Ne-ai învățat să străbatem spațiile, să atingem luna, să facem bombe cu hidrogen !... Dar asta... asta nu-mi închipuiam. Omul invizibil ! Așadar Wells a intuit just acum 70 de ani ! Este posibil ! Un om poate deveni, dacă vrea, invizibil ! E... e... formidabil !

Și să fie tocmai în securitate acel om ! La noi deci ? ! Poate lingă mine, în biroul vecin ! Și să nu-l știm ? ! !

Unde este omul invizibil ? ! !
...Unde ar putea fi... ? !... Unde s-ar putea desfășura cel mai bine ? !

După îndelungate căutări telefonice la Direcția a XII-a.

— Pe cine căutați ? — mi se răspunde de la celălalt capăt al firului.

- Pe omul invizibil !
- Poftim ?! Cine sînteți dumneavoastră ?
- De la redacția „Securitatea”
- A ! A... ați aflat ?
- Bineînțeles. Vă indoiați ?!
- Să vedeți că...
- Să văd ! Asta și vreau ! Sau este încă invizibil ?
- ... Într-un fel da, în altul nu.

Penitenciarul Văcărești, aceeași zi. Sînt condus într-o celulă și prezentat unui tînăr cu trăsături obișnuite. Îi expun pe scurt scopul vizitei : Să-l cunosc. Dar nu mă pot abține :

- Bine dom'le și cum de stai aici ?! - întreb. - Dacă ești invizibil...

- Nu mai sînt - spune necăjit fostul locotenent Raul Panduru. Știți, chestia cu invizibilitatea e așa, o figură de stil, cum i-ați zice dumneavoastră.

- Cum asta ?! - întreb eu neliniștit.

- Păi am lipsit de la serviciu trei luni. Asta e tot. Mă duceam doar să-mi iau solda, dar în rest stăteam acasă.

- A, va să zică tot ai fost invizibil ? - îmi revin eu.

- Nu.

- Cum nu ? !... Păi dacă nu erai invizibil, șefii dumitale nu vedeau că lipsești ? !

- Uite că n-au văzut.

- Timp de trei luni ?!! Cine erau șefii dumitale ?

- Maiorul Gheorghe Florescu. Dar eu aveam ca șef direct pe maiorul Vasile Popa, locțiitorul șefului de birou.

- Și șef de serviciu ?
- De ce vă interesează ?
- Sînt de-o curiozitate bolnăvicioasă. Deformație profesională.
- Șef de serviciu mi-a fost locotenent-colonelul Ioan Friptu, locțiitorul lui locotenent-colonelul Dumitru Branea. Dar am depins și de locotenent-colonelul Dumitru Istrate, pentru că, de fapt, dînsul m-a mutat de la un serviciu la altul și așa s-a putut ca... Dar ce ? Vreți să le luați și dinșilor vreun interviu ?

- Nu cred că mai am timp ; sîntem în faza de tipar !

EPILOG

Da, stimați cititori, ați intuit exact și de data aceasta. N-am discutat nici cu maestrul Iosefini, nici cu fostul locotenent Raul Panduru. Dialogul de mai sus e imaginar, pur imaginar...

Regret că trebuie să vă dezamăgesc, dar faptele nu.

La Direcția a XII-a a existat într-adevăr un locotenent cu numele de Panduru Raul. Regret că trebuie să vă repet, dar el a lipsit într-adevăr trei luni, de la program, fără ca șefii lui, în tot acest timp, să-i remarce lipsa. Panduru Raul venea doar și își ridica solda !

Faptele sînt fapte. Cum a fost posibil ? Întrebați-i dumneavoastră pe tovarășii de la Direcția a XII-a. Eu nu-i întreb. Dacă omul n-a fost invizibil, mi se pare foarte greu să cred că s-a putut petrece așa ceva. Dumneavoastră nu ?

Reporter

ȘOFERUL LUI MARCI BACSI

Intimplarea a făcut ca Molter Martin, cetățean al orașului Bistrița, să primească din străinătate, de la rude, cum spune el, un „Mercedes”. Un autoturism frumos și elegant. (Pentru care motiv l-a primit nu știm și nici nu ne interesează).

Intimplarea a făcut (deci tot intimplarea) ca locotenentul-major Ioan Chirițescu, de la Inspectoratul de securitate Bistrița-Năsăud, să știe să conducă o mașină și să-l cunoască pe Molter Martin, care nu știa să șofeze. A dracului în-

timplarea asta, nu-i așa ?!

Pentru că... ce se apucă să facă, prin septembrie anul trecut, ofițerul nostru de securitate ?!

Nici mai mult nici mai puțin, devine șoferul lui Marci bácsi, pe care începe să-l plimbe împreună, când cu una, când cu două persoane, aparținând sexului frumos...

Dar să vedeți ce urmează :

După un timp, locotenentul-major de securitate intervine pentru a i se elibera pașaport de plecare în străinătate lui Molter Martin. Paș-

port de plecare temporară, în vizită la darnicele rude...

Ceea ce nu știa însă ofițerul nostru este că se aflase pe linie informativă că Molter Martin nu prea are intenții să mai revină în țară. Și, aflându-se asta, nu i se mai eliberează pașaportul ; iar locotenentul-major Ioan Chirițescu este luat la întrebări. (Și retrogradat în funcție, pe timp de un an).

Ce păcat, nu ?! A rămas Marci bácsi fără șofer...

Nu era oare mai bine să nu-l fi făcut necazul ăsta ?...

ȘI-A GRESIT VOCAȚIA

A fost odată (nu prea de mult) ca niciodată (credem) un ofițer de securitate care se ocupa cu... procurarea buteliilor de aragaz. Mai exact

care promitea să procure butelii de aragaz unor cetățeni naivi.

Și se pare că în județul Olt sînt cam mulți naivi sau că Achim Con-

stantin, fost locotenent-major în cadrul Inspectoratului de securitate al Județului Olt, era foarte convingător în probleme de negustorie,

căci banii încasați de dinsul — fără a da în schimb nici măcar un robinet de butelie — s-au ridicat la frumușica sumă de 17 670 lei.

Însă cum toate se află odată și odată... s-a aflat și de pățania preacinecinstului, care a fost pus să restituie ba-

nii și să părăsească instituția noastră, unde nu-și găsisese vocația...

Se pune însă întrebarea : colegii și șefii „negustorului” ăsta n-or fi băgat de seamă și ei nimic ?! Că de ! În dosarul personal al fostului locotenent-major se spune că el mai fusese prins

o dată cu deprinderi suspecte... cam la fel, dacă nu și mai murdare... Pe atunci intervenise pentru acoperirea matrapaslicurilor unui informator de la care luase niște bani...

Deci o întrebare... Dar la care așteptăm răspuns...

D I A L O G

Comenduirea Garnizoanei București. Dintr-o cameră de arest se aud două voci.

— Și cum îți spuneam. Ies din tribunal.

— Cine ?

— Cum, nu ți-am spus ? Nevastă-mea, Mocanu Ilie și Șerbănescu Maria.

— Așa.

— Eu după ei. O cotesc pe Victoriei.

— Tu după ei.

— Chiar așa. Filaj, nu glumă.

— Mai ceva ca în filme.

— Ei, nici chiar așa.

— Coboară spre Brezoianu. Cum strada e cam aglomerată, era să-ți pierd.

— Și ?

— Intră într-un bloc.

— Te pomenești că...

— Nu, stai să vezi. Luțesc pașii. Intru și eu în bloc. Stau și ascult. Dumnealor urcau scările.

— Ai intrat după ei ?

— Nu.

— Atunci ?

— I-am așteptat să coboare.

— Și...

— Stai să vezi. Eu le ațin calea și le zic : „Actele I”. Individul : „Dar cine ești dumneata ?”

— L-ai dat gata.

— Scot legitimația și i-o pun sub nas.

— Flagrant delict !

— El dă să-mi explice. Eu nimic.

— Ai călcat legea, îți spun eu. Nu i-ai permis să se apere.

— I-am retezat-o de la început.

— Zi, că-i tare.

— M-a invitat în apartamentul său.

— Te-ai dus ?

– M-am. Și era soția cu copilul acasă.

– N-a ieșit pasența !

– Ce, n-am vrut să mă las. Am început scandalul, dar degeaba. Pină la urmă a trebuit să spăl putina.

– Halal ofițer. Dezertare de pe cîmpul de luptă.

– A trebuit, că doar știi, că la blocuri, vecinii, prestigiul etc. S-a dus proba de divorț.

– Și stai mai mult pe aici ?

– Două zile.

– Puțin, căpitane. Parcă ești căpitan, nu ?

– Da, căpitanul Trăsnea Vasile, de la a VIII-a !

– Dar hai să ne cunoaștem. Eu sint căpitanul Șurubaru Dumitru de la a XII-a.

– Și cum ai nimerit-o aici ?

– Cu cinci...

– Nu, domnule, pentru ce ?

– A ! un pirlit de bilet.

– Ce bilet ?

– I.T.B.

– Glumești ?

– Dacă spun. A venit controlorul.

– Și ?

– Eu m-am făcut că nu-l bag în seamă. El, nimic.

– L-ai tratat cu indiferență ?

– Cînd am văzut că nu mai ține, l-am luat tare.

– Și ?

– N-a ținut. A chemat miliția.

– A ieșit bucluc ?

– A ieșit. A ieșit și cu o preluare pe unitate și astea cinci.

– Bravos, căpitane !

– Ei spune ?

STRICT-AUTENTIC

P R O B A

Sintem în urmă cam cu 20 de ani. O zi caldă de iunie, cu cer albastru neprihănit, pe care se plimbă doar globul auriu al soarelui.

Sublocotenentul Avasei își scoate chipiul și cu o batistă își șterge

sudoarea de pe frunte. Intră apoi în biroul șefului său direct, locotenent Prisacu, și-i raportează :

– l-am adus pe indvizii Niță și Popică. Dozezi care să probeze faptul că au răspîdit fi-

țuici scrise de mină și cu conținut dușmănos nu am obținut. Popică a recunoscut însă pe loc.

– Bun. Aceasta va ușura cercetările, răspunde scurt locotenentul. Ne mai lipsește Opreșor, nu-i așa ?

— Așa, tovarășe locotenent.

— După cele rezultate din cercetările de pînă acum, s-ar afla la o soră de-a lui, care locuiește în marginea orașului, pe drumul din-spre abator. Ia doi ostași și caută-l. Numai, lucrează cu atenție. Avem nevoie de probe. Probe, mă înțelegi? Măcar un petic de hirtie scris cu mîna lui sau de oricare dintre ei. Înțeles?

— 'Teles tovarășe locotenent.

Și sublocotenentul Avasei execută un scurt stînga 'mprejur și părăsește biroul.

...
Au trecut șapte ore. Gindurile locotenentului Prisacu sînt întrerupte de telefonul care zbirnie cu insistență.

— Alo?! Cu tovarășul locotenent Prisacu.

— Eu sînt, Avasei, te-am recunoscut după voce. Ei?!

— Raportează că l-am prins pe Opișor. Am obținut și o probă.

— Bine, bine. Prezintă-te imediat!

Se mai scurg două

ore. Două ore în care locotenentul Prisacu străbate pardoseala camerei sale de lucru, cînd pe lung, cînd pe lat, iar din timp în timp, pe diagonală. Un zîmbet îi flutură în colțul drept al buzelor, trădînd optimismul ofițerului.

Se și imaginează prezentîndu-se la raportul șefului și își alege cu grijă frazele, pentru a le prezenta, cît mai elocvent cu putință...

... O scurtă bătaie în ușă, un „Intră!” voios și sublocotenentul Avasei se prezintă cu individul în cauză.

— Raportează că l-am găsit la adresa indicată. Cînd să punem mîna pe el, a zbughit-o pe ușă din dos și s-a urcat în tramvai din mers. Noi după el. La prima stație și-a dat seama că vom prinde tramvaiul. A coborît și a luat-o la fugă, cînd pe linie, cînd pe drumul alăturat. Parcă îi era teamă să nu fie împușcat.

— Bine, îl întrerupse brusc locotenentul. Dar proba? Unde-i?

— Proba?! A, da, proba! Imediat, tovarășe locotenent.

Și Avasei nu mai execută stînga 'mprejur; aproape fugă pe ușă.

Se înapoiază însă imediat, trăgînd virtos de un căpăt de funie. Un clinchet de clopoțel sună zglobiu și un behăit întretăiat pătrunde în cameră.

Locotenentului i se pare că are un coșmar.

— Cum?! Asta este proba?! Proba de care vorbeai!? Asta-i doar o capră!

— Păi să vedeți, tovarășe locotenent, — explică subalternul. În timp ce îl urmăream, individul ăsta a scos o hirtie din buzunar, a făcut-o cocoloș și a aruncat-o.

— Ei și?!

— Cocoloșul a căzut pe marginea drumului, continuă Avasei. Într-un loc unde o fetiță păzea două capre. Una din ele a apucat să înghită hirtia. l-am explicat fețiței că îi iau capra numai cu împrumut. Vă rog să mă credeți... mă voi ține de cuvînt... o voi duce eu însumi înapoi, după ce va apare...

— Unde să apară!?! strigă locotenentul.

— ... Ca probă în justiție!

INDEX

LEGISLATIV

Publicăm pe scurt conținutul unor acte normative apărute în ultima vreme :

●
Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 2256/1969 privind acordarea de credite populației pentru locuințe proprietate personală de către Casa de Economii și Consemnațiuni și stabilirea nivelului dobânzilor la unele categorii de operațiuni de credit, publicată în Buletinul oficial nr. 138/1969.

●
Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 2230/1969 privind gestionarea bunurilor materiale ale organizațiilor socialiste, publicată în Buletinul oficial nr. 138/1969.
Prin această hotărâre se dă o reglementare nouă problemelor de gestionare efectivă a bunurilor proprietate socialistă, în aplicarea dispozițiilor Legii nr. 22/1969. Totodată, acest act normativ stabilește contravențiile la normele care reglementează problema gestionării, precum și sancționarea lor și precizează care sînt organele competente pentru constatarea acestora.

●
Legea nr. 24/1969 privind organizarea și funcționarea Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, publicată în Buletinul oficial nr. 146/1969.
Această lege stabilește atribuțiunile Consiliului de Miniștri, componența acestui organ suprem al administrației de stat, funcționarea lui — pe baza principiului conducerii colective — atribuțiile generale ale fiecărui membru al Consiliului de Miniștri și, în mod distinct, ale președintelui, prim-vicepreședintelui și vicepreședinților acestui organ (Biroul Permanent al Consiliului de Miniștri).

●
Legea nr. 25/1969 privind regimul străinilor în Republica Socialistă România, publicată în Buletinul oficial nr. 146/1969.

Avînd în vedere dezvoltarea relațiilor externe ale Republicii Socialiste România în diverse domenii (politic, economic, cultural-științific, sportiv, turistic), a apărut necesitatea unei noi reglementări a regimului străinilor, în care scop s-a adoptat legea sus-menționată.

Prevederile acestei legi îmbină interesul țării noastre în dezvoltarea rela-

țiilor externe cu cel al securității naționale și al ordinii publice. Astfel, pe lângă facilitățile create în favoarea străinilor (dreptul de a intra în țara noastră, cu acte legale, de a lucra ca angajați ai unor unități socialiste, drepturi civile egale cu ale cetățenilor români, precum și altele recunoscute de lege, renunțarea înregistrării la organele M.A.I. a celor care urmează să stea în România mai puțin de 90 zile etc.), se prevede că atunci când interesele securității naționale și ale ordinii publice cer, li se poate refuza acestora intrarea în țară sau li se poate impune părăsirea teritoriului statului nostru.

Pentru infracțiunile săvârșite pe teritoriul statului nostru, străinii sînt trași la răspundere penală ca și cetățenii români.

Legea nr. 28/1969 privind organizarea activității de cercetare științifică în Republica Socialistă România, publicată în Buletinul oficial nr. 148/1969.

Unitățile de cercetare științifică urmează să afecteze cea mai mare parte din fondul anual de timp (90%) pentru problemele cuprinse în planul de stat, care se înscriu în planul de cercetare ca probleme prioritare, rezervîndu-se numai 10% din timp pentru temele privind satisfacerea unor nevoi științifice proprii.

În vederea asigurării eficienței scontate pentru cercetările planificate și contractate, legea prevede obligații precise atît pentru unitățile de cercetare și organele tutelare ale acestora, cit și pentru unitățile beneficiare.

Legea nr. 73/1969 privind regimul produselor și al substanțelor stupefiante, publicată în Buletinul oficial nr. 154/1969.

Această lege reglementează problema producerii, deținerii, prelucrării, procurării, folosirii, importului și exportului de produse ori substanțe stupefiante, în raport de progresele realizate de chimia și farmacologia modernă în obținerea unor asemenea produse și în acord cu prevederile unor convenții internaționale la care țara noastră a aderat.

Folosirea substanțelor stupefiante este admisă de lege numai în scopuri terapeutice, sub controlul strict al medicului uman sau, după caz, veterinar.

Legea sus-menționată prevede că producerea, deținerea sau orice alte operațiuni privind circulația produselor ori substanțelor stupefiante, cultivarea în scop de prelucrare a plantelor care conțin asemenea substanțe, fără autorizare legală, experimentarea fără drept a acestora, prescrierea folosirii stupefiantelor fără a fi necesară aceasta, precum și organizarea ori îngăduirea consumului fără prescripție medicală, constituie infracțiuni și se pedepsesc conform dispozițiilor art. 312 C. pen.

Decretul nr. 21/1970 pentru ratificarea Tratatului cu privire la neproliferarea armelor nucleare, publicat în Buletinul oficial nr. 3/1970.

Prin acest instrument de ratificare Republica Socialistă România a devenit parte la tratatul menționat mai sus, care a fost încheiat la data de 1 iulie 1968.

Acest tratat se consideră intrat în vigoare din martie 1970 — data cînd s-au depus instrumentele de ratificare de către cele trei state depozitare (U.R.S.S., S.U.A. și Anglia) și de către peste 40 dintre celelalte state semnatare.

Țara noastră, ca și celelalte state care nu sînt posesoare de arme nucleare, are în principal următoarele obligații: să nu accepte din partea nimănui transmiterea de arme nucleare ori alte dispozitive explozive nucleare, să nu fabrice, să nu dobîndească în alt mod și să nu caute să obțină sau să primească asemenea arme ori dispozitive.

Decretul nr. 24/1970 privind depunerea unei cauțiuni și înlocuirea, în anumite cazuri, a executării pedepsei închisorii prin obligarea la plata unei amenzi, publicat în Buletinul oficial nr. 3/1970.

Prin acest act normativ se dă o reglementare nouă problemei respective, stabilind condițiile de depunere a unei cauțiuni de către inculpatul străin sau fără cetățenie pentru garantarea executării pedepsei, precum și a plății despăgubirilor civile și a cheltuielilor judiciare. Totodată, sînt prevăzute condițiile în care pe-

deapsa privativă de libertate, aplicată unui străin sau unei persoane fără cetățenie, poate fi înlocuită prin plata unei amenzi.

Decretul nr. 25/1970 pentru modificarea Decretului nr. 210/1970 privind regimul mijloacelor de plată străine, metalelor prețioase și pietrelor prețioase, publicat în Buletinul oficial nr. 3/1970.

Prin acest act normativ Decretul nr. 210/1960 a fost completat prin art. 9⁴, potrivit căruia nu au obligația de predare sau cedare categoriile de dobânditori de valută care vor fi stabilite prin hotărâre a Consiliului de Miniștri, cu precizarea că dobânditorii respectivi vor putea utiliza valuta rămasă la dispoziția lor pentru construirea sau cumpărarea de locuințe, procurarea de mărfuri sau plata unor servicii, care au prețuri ori tarife stabilite în valută.

În aplicarea dispozițiilor Legii nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor, publicată în Buletinul oficial nr. 148/1968, Consiliul de Miniștri a elaborat mai multe hotărâri, dintre care amintim :

— **H.C.M. nr. 2284/1969** pentru stabilirea și sancționarea contravențiilor la normele privind evidența stațiilor de radio-emisie, publicată în Buletinul oficial nr. 150/1969 ;

— **H.C.M. nr. 2287/1969** pentru stabilirea și sancționarea contravențiilor la regimul armelor și munițiilor, publicată în același număr al Buletinului oficial ;

— **H.C.M. nr. 2288/1969** pentru sancționarea contravențiilor la normele privind regimul multiplicatoarelor, materialelor necesare reproducerii scrierilor și al ștampilelor și sigiliilor fără stema Republicii Socialiste România, publicată în același număr al Buletinului oficial ;

— **H.C.M. nr. 2290/1969** privind stabilirea și sancționarea contravențiilor la regimul actelor de stare civilă, publicată în același număr al Buletinului oficial ;

— **H.C.M. nr. 2291/1969** pentru stabilirea și sancționarea unor contravenții privind ordinea și liniștea publică, publicată în același număr al Buletinului oficial ;

— **H.C.M. nr. 2292/1969** pentru stabilirea și sancționarea contravențiilor la regimul de evidență a populației, publicată în același număr al Buletinului oficial ;

— **H.C.M. nr. 2293/1969** pentru stabilirea și sancționarea contravențiilor la normele privind executarea unor lucrări de fotografiere, filmare și de arte plastice pe teritoriul Republicii Socialiste România, publicată în același număr al Buletinului oficial ;

— **H.C.M. nr. 2502/1969** pentru stabilirea și sancționarea contravențiilor la normele privind condițiile calitative prevăzute pentru produsele de export și import, publicată în Buletinul oficial nr. 159/1969 ;

— **H.C.M. nr. 2508/1969** pentru stabilirea și sancționarea contravențiilor la normele legale privind invențiile, inovațiile și raționalizările, precum și mărcile de fabrică, de comerț și de serviciu, publicată în același număr al Buletinului oficial ;

— **H.C.M. nr. 2509/1969** privind regimul materiilor explozive în economie și pentru stabilirea și sancționarea contravențiilor la acest regim, publicată în același număr al Buletinului oficial ;

— **H.C.M. nr. 2505/1969** pentru stabilirea și sancționarea contravențiilor la normele privind reglementarea pescuitului și protecția fondului piscicol, publicată în Buletinul oficial nr. 160/1969.

REDACTORI : Locotenent-major VASILE MIHAILĂ,
locotenent-major TUDOR NEGOIȚĂ ; **PAGINATOR :** a. c.
DUMITRU STOIAN ; **TIPOGRAFIA C. S. S.**

